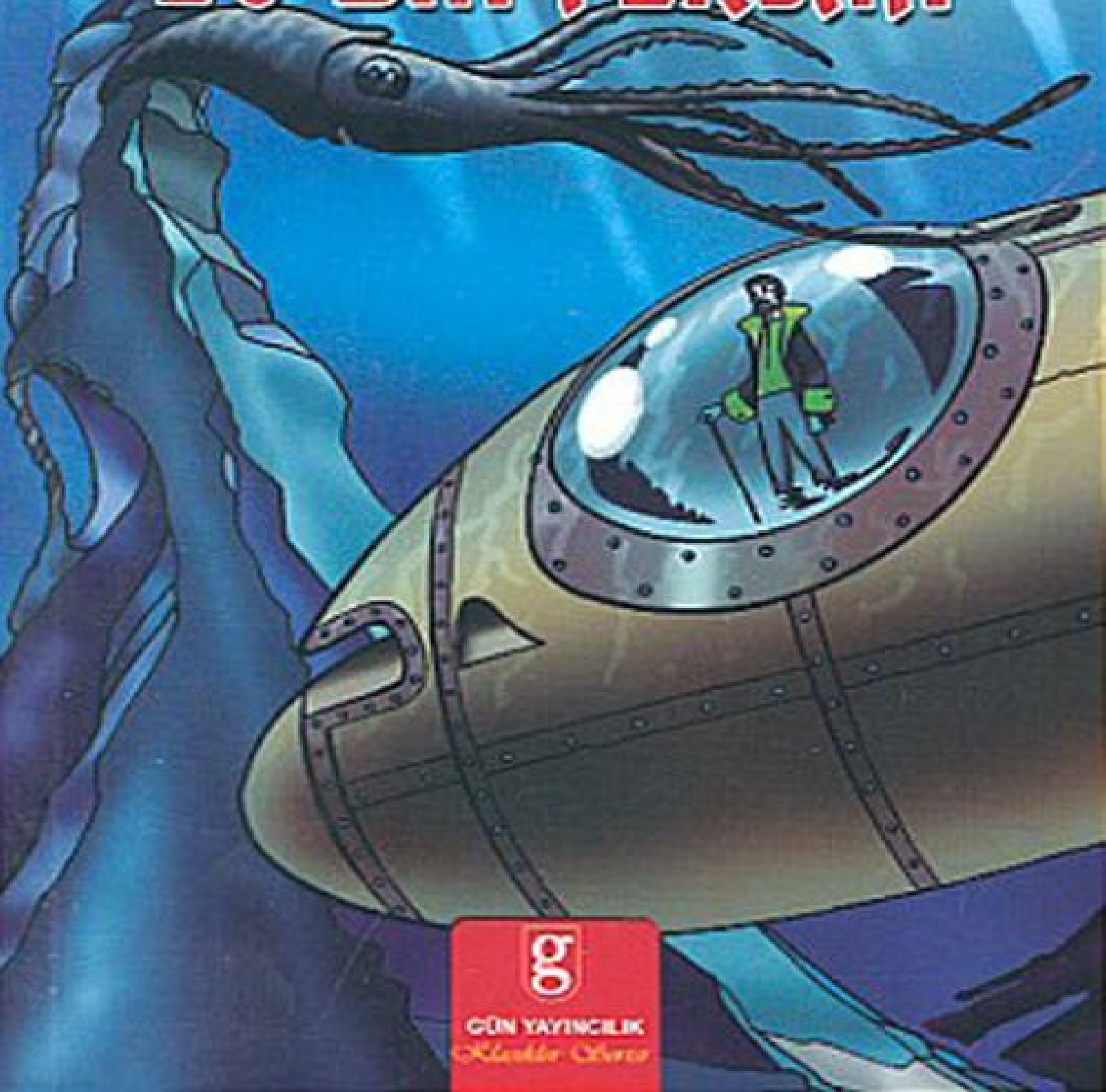

Jules VERNE

DENİZLER ALTINDA 20 BİN FERSAH

GÖN YAYINCILIK
Klasik Çizim

DENİZLER ALTINDA

20.000 FERSAH

Jules Verne

Gün Yayıncılık

© Bu kitabın yayın hakkı GÜN YAYINCILIK Limited Şirketi'ne aittir.

İzin alınmadan hiçbir şekilde alıntı yapılamaz, kaynak gösterilemez.

Kapak: İmam Cici

GÜN YAYINCILIK LİMİTED ŞİRKETİ

Binbirdirek Mahallesi Klodfarer Caddesi No:40 Daire:8

Sultanahmet / İSTANBUL

Tel: (0212) 518 06 07

e-posta: gunyayincilik@hotmail.com

DENİZ CANAVARI

1860'ların başlarında, dünya sularında hiç kimsenin anlam veremediği ve devlet makamlarının açıklayamadığı birtakım olaylar yaşanmaya başlamıştı. Bu olaylar denizciler kadar, Amerika ve bütün Avrupa'yı da etkisi altına almıştı.

Denizciler bir süredir balina kadar heybetli, üzerinden ışıklar saçan ve oldukça hızlı hareket edebilen bir varlıkla karşılaşılıyordu. Bütün denizciler ağız birliği etmişçesine aynı şeyleri anlatıyordu. Görülen varlık yaklaşık altmış metre uzunluğunda ve çok uzaktan bile seçilebilecek kadar heybetliydi.

İlk olarak 20 Temmuz 1861'de Avustralya kıyılarının beş mil kadar uzağında seyreden bir geminin kaptanı tarafından rapor edilmişti. Kaptan, haritasında olmayan bu karaltıyı henüz keşfedilmemiş bir ada zannetmiş ve yerini işaretlemeye çalışırken gördükleriyle şok olmuştu.

Meçhul bir ada sandığı bu varlık, denizin elli metre kadar üzerine yükselen sular fişkırtmaya başlamıştı. Kaptan gördükleri sonrasında telaşa kapılmış, hemen merkezle bağlantı kurup denizin bu derece şiddetli köpük yaratamayacağını bildirmiş ve rotasını değiştirerek hedefinden başka bir limana sığınmıştı.

Birleşik Devletler Denizcilik Sekreterliği olayın çok fazla üzerinde durmamış bunun bir yanılsama olabileceğini düşünmüştü. Ancak kısa bir süre sonra 23 Temmuz günü; Cristobal-Colon adlı geminin varlığın ilk görüldüğü yerden sekiz yüz mil uzaklıktan; rapor ettiği durum tamamen aynıydı. Bu durum karşısında devlet makamlarında yüksek sesle konuşulmayan bir dedikodu uğultusu yayılmaya başlamıştı.

Bahsedilen varlık bir canavar olabilir miydi? Eğer öyle ise, ya tek başına değildi ya da üç gün içinde sekiz yüz mil ilerleyebilecek kadar hızlıydı. Bu iki durumdan hangisinin daha korkunç olduğuna karar vermek oldukça güç bir şeydi.

Devletlerarası görüşmelerden sonra, halkı galeyana getirmemek ve uluslararası karasularının güvenliği konusunda endişe yaratmamak için resmi bir açıklama yapılmadan önce beklenmesi kararı alınmıştı. Her ne kadar resmi açıklamalar olmasa da; bilim adamları ve denizle ilgilenen herkes bu konu ile ilgili bilgi almaya çalışıyor, bu varlığın ne olduğu üzerine tartışılıyordu.

Bu tarihlerde bazı bilimsel incelemelerle meşgul olmak üzere, Paris Biyoloji Müzesi'nin profesör yardımcısı olarak, Amerika'nın Nebraska eyaletinde bulunuyordum. Bir biyolog olarak ilgimi çeken bütün bu gelişmeler hakkında bütün bilgileri topluyordum.

1862 yılının ilk aylarında unutulmaya başlanan bu olay, yeni raporların bildirilmesiyle tekrar gündeme gelmişti.

5 Mart 1862'da Movarin adlı Kanada bandıralı gemi, okyanusun sakin sularında saatte on üç deniz mili hızla yol alırken haritada gözükmeyen bir kayaya çarpmıştı. Mürettebat sarsıntının olduğu yere gittiğinde, ne bir kaya ne de başka bir engele rastlamıştı. Ancak geminin gövdesinde bir hasar oluşmuştu. Gemi sağlam bir yapıya sahip olduğundan, hasar önemsenmeyerek yola devam edilmişti.

Bundan kısa bir süre sonra, 13 Nisan 1862 günü Scotia adlı gemiden benzer bir olay rapor edilmişti. Saatte on beş deniz mili süratle yol alan gemi; akşam saatlerinde kış tarafından aldığı bir

darbe ile sarsılmıştı. Tayfaların olağanüstü çabası sonrasında gemi üç günlük bir gecikmeyle Liverpool limanına varabilmişti.

Gemiye inceleyen mühendisler gözlerine inanamamıştı. Geminin alt güvertesinde, su seviyesinden dört metre aşağıda üçgen şeklinde bir delik açılmıştı. Delik o denli pürüzsüzdü ki kayalar sayesinde oluşması mümkün değildi.

Bu son iki olay ortalığı yeniden hareketlendirmiş, deniz canavarı ile ilgili söylentiler çoğalmıştı. Artık o kadar ileri gidilmişti ki, bütün deniz kazaları bu canavara bağlanıyordu.

Bunun üzerine Denizcilik Sekreterliği genel bir açıklama yapmış ve denizlerde henüz bilinmeyen bir nedenle olan olayları resmen duyurmuştu. Artık uluslararası deniz yolculukları tehlikeli sayılmaya başlamış, bu sektörde ciddi sorunlar ortaya çıkmıştı. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için, deniz canavarını ortadan kaldırmaktan başka bir çare yoktu.

Bütün bu olaylar gelişirken, daha çok bilgi almak adına New York'a gitmiştim. Araştırmalarımı yaparken kısa sürede şehirde tanınan biri olmuşum. Bir doğa bilimci olarak söylemlerime çok değer veriliyor, yorumlarım birçok kişinin ilgisini çekiyordu.

Ben de Pierre Aronnax olarak olaylar karşısında sessiz kalamazdım. Bütün notlarımı toparlayarak 30 Nisan günü New York Herald gazetesinde yayınlanan bir makale yazdım.

Makalemin yarattığı etki büyük olmuş ve bilim çevreleri bu müthiş deniz canavarının yok edilmesi gerekliliği fikrinde birleşmişti. Devlet de bu fikri desteklediği için New York da canavarı yok etmek üzere hummalı bir çalışma başlamıştı. Denize çıkılacak ve canavar kendi ortamında alt edilecekti.

Bu önemli görev, Birleşik Devletlerin en güçlü gemisi Abraham Lincoln'a verilmişti. Geminin kaptanlığını deneyimli deniz komutanı Farragut yapacak ve üst düzey yetkililerden istediği kadar cephane alabilecekti.

Kısa süre sonra bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Ancak canavar sanki olanları görüp, yakalanacağından haber almışçasına ortadan yok olmuştu. Bu yüzden gemi hazır vaziyette limanda bekledi.

Sonunda San Fransisko ile Şangay arasında sefer yapan Tampico gemisinden gelen haber herkesi heyecanlandırdı. Gemi çalışanları, canavarı büyük okyanusun kuzeyinde görmüştü. Bu haber üzerine Abraham Lincoln gemisi yirmi dört saatte çıkış için hazır duruma getirilmişti. Gemi limandan ayrılmadan üç saat önce şöyle bir mektup aldım.

Sayın Aronnax,

Bildiğiniz üzere Abraham Lincoln Gemisi, denizlerimizde huzur bırakmayan büyük canavarı yok etmek üzere yola çıkacaktır. Yola çıkma zamanı gelmiştir. Eğer bu sefere katılarakengin bilgilerinizle Kaptan Farragut ve mürettebatına yardımcı olmak isterseniz, emrinize bir kamara ayrıldığını bilmenizi isteriz. Devletimiz, sizin Fransa'yı temsil etmenizden ve uluslar arası bu sorunun çözümü için yardımlarınızdan çok memnun kalacaktır.

Gerekli tüm talimatlar komutan Farragut'a iletilmiştir.

Saygılarımla,

J.B. Hobson,

Birleşik Devletler Denizcilik Sekreteri.

J.B. Hobson'dan gelen bu mektubu aldığımda oldukça yorgundum ama bu deniz canavarının peşinden gitmek işimin bir parçasıydı. Çünkü doğayı ilgilendiren, ciddi ve ilginç bir konuydu.

Bütün olayları başından sonuna kadar hızlıca düşündüm ve bu yolculuğa çıkma fikrine hemen ikna oldum. Bunun üzerine, on senedir yanımda olan ve bana hala siz diye hitap eden otuz yaşlarındaki sadık yardımcım Conceil'i çağırdım.

Böyle bir yolculuğa çıkmak cesaret isteyen bir işti. Yardımcımın bu konuda ne düşüneceğini merak ettiğimi hissettirmeden konuşmaya başladım:

“Sevgili Conceil, hemen çantalarımızı hazırla, iki saate kadar uzun ve zorlu bir yolculuğa çıkıyoruz!”

Conceil, bu yolculuğun yönü ya da nedeni ile ilgili hiçbir merak işareti göstermeden sakin bir tavırla cevap verdi.

“Efendim nasıl arzu ederse.”

Onun bu telaşsız tavrı karşısında elimde olmadan bir miktar sinirlenerek bir konuşma başlattım:

“Yalnız acele et, çok fazla vaktimiz yok, iki saate kadar kalkacak olan bir gemiye yetişeceğiz. Çantalara sadece gerekli olan eşyaları koy. Çabuk ol.”

“Elbette efendim, peki koleksiyonlarınız ne olacak?”

“Onlarla daha sonra ilgileniriz.”

“Nasıl yani? Efendim, Archioterium'ları, Cheropotamus'ları, Hydracotherium'ları ve diğer hayvan iskeletlerini feda mı edecek?”

“Hayır Conceil, sevgili oğlum, feda etmeyeceğiz. Onları sadece bir süre için otelde muhafazaya aldıracağız.”

“Peki efendim, ya Hint domuzunuz?”

“Onu da otelde bırakacağız, ne de olsa arka bahçede bakılıyor. Biz gelene kadar bakmaya devam ederler. Ya da tüm eşyalarımızın Fransa'ya gönderilmesini sağlayacağım.”

Conceil, biraz kararsız ve olanları anlamaya çalışan bir ifadeyle bir iki saniye bana baktı. Sonra durum hakkında bilgi almak ister bir ses tonuyla tekrar söze girdi.

“Galiba efendim Fransa'ya dönmek istemiyorlar?”

“Eve döneceğiz çocuğum, ama önce okyanusta biraz dolaşmamız gerekecek.”

“Nasıl arzu ederseniz, hemen hazırlıkları yapayım.”

“Fransa'ya dönmek için seçtiğim yol uzun ve oldukça meşakkatli. Denizlerde karşılaşılan meçhul

canavarın peşine düşecek olan Abraham Lincoln gemisine bineceğiz.”

Yolculuğumuzun sebebini söylememe rağmen, yardımcımın hiçbir telaş belirtisi göstermemesi beni şaşırtmıştı. Bu genç adamın içinde olduğumuz durumun şartlarını tam olarak anlaması ve kendimi hiç düşünmeden içine attığım bu macerada benimle gelmek konusunda kendi kararını vermesi için durumu tam olarak izah etmek istedim.

“Bu yolculukta neyle karşılaşacağımız belli değil, üstelik belki de bütün okyanusları dolaşmamız gerekecek. Ne pahasına olursa olsun o canavarı bulana kadar yolumuza devam edeceğiz. Eve dönmemiz çok uzun zaman alabilir. Gemimizin çok yetenekli ve gözü pek bir kaptanı var. Yine de, bu yolculuk şerefli olduğu kadar da tehlikeli bir macera. Benimle birlikte gelmek konusundaki kararını sana bırakıyorum.”

Conceil, sakinliğinden hiçbir şey kaybetmeden gülümseyerek cevapladı.

“Efendim nasıl isterse.”

“Çok teşekkürler evlat. Ancak bu konu bugüne kadar yaşadığımız her şeyden farklı. Senden bu güne kadar hiçbir şey gizlemedim. Belki de çıkacağımız bu yolculuğun sonu olmayacak. Bu yüzden kendi hayatını düşünerek cevap vermelisin. “

“Efendim nasıl bir karar almış olursa olsun, onun peşinden gitmek benim için onurdur. Lütfen benim için endişelenmeyin. Ne kadar ciddi bir tehlikede olursak olalım, dünyada sizin yanınızdan daha güvende hissedeceğim bir yer yok. Sizinle gelmeyi yürekten istiyorum.”

“Teşekkür ederim oğlum. Ben de senin gibi bir yardımcı ile çalışmaktan her zaman gurur duydum. Karar verdiğimizize göre hazırlan bakalım, canavar bizi bekliyor!”

Bu konuşmalar beni oldukça duygulandırmış ve Conceil ile olan ilişkimizi dostluk yolunda ilerletmişti. Bu duygusallık heyecanımızı daha da arttırdı ve hemen işe koyulduk. Yarım saat sonra otelden ayrılmak için hazırдық. Yardımcım çok seri bir şekilde yanımızda götürmemiz gerekenleri valizlere koymuş, Fransa'ya gönderilmesi gerekenleri güzelce paketleyip üzerlerine adresleri yazmıştı. Otelde kalacak olan Hint domuzumun bakımı için lobiye yüklüce bir miktar para bıraktıktan sonra, aceleyle bir arabaya binerek limana doğru yola çıktık.

Limana vardığımızda, gemimiz bütün heybetiyle çıkışa hazır halde bekliyordu. Limanda muazzam bir kalabalık bizleri bu şerefli ve tehlikeli görev için uğurlamaya gelmişti. Kalabalığın arasından zorlukla geçerek gemiye çıktık. Vardığımızda bizi karşılayan tayfalar valizlerimizi taşıyarak bizi kamaramıza götürdü.

Eşyalarımızı kamaraya bıraktıktan sonra güvertenin ön tarafına gittim. Orada geminin hem kaptanlığını, hem de komutanlığını yapacak olan Bay Farragut bana elini uzatarak ilk konuşmamızı başlattı:

“Bay Pierre Aronnax mı?”

“Evet efendim, benim. Siz de geminin kaptanı ve kumandanı Bay Farragut olmalısınız?”

“Evet efendim, gemimize hoş geldiniz. Sizin gibi bir bilim insanının bu önemli görevde yanımızda olmasından onur duyacağız.”

“Övgüleriniz için çok teşekkür ederim. Ben de bu tehlikeli görevde kendimin ve yardımcımın hayatını, sizin kadar tecrübeli ve yetenekli bir subaya emanet edeceğim için son derece huzurluyum.”

“Çok teşekkürler Bay Aronnax, bu görevin sonuna kadar sizleri hem güvenli hem de konforlu bir şekilde ağırlamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Şimdi izin verirseniz kalkış için yerime geçmeliyim. Arzu ederseniz bana eşlik edebilirsiniz.”

“Elbette Kaptan, her şey için çok teşekkürler. Bir süre buradan manzaraya izledikten sonra size katılacağım. Görüşmek üzere.”

Bu kibar karşılamadan sonra, Kaptan hareket için kaptan köşküne çıkarken, ben de kalkışı izlemek için güvertenin iyice ön tarafına geçtim. Gemiyi uğurlamaya gelen kalabalık, büyük bir heyecan içindeydi. Herkesin yüzünde, yüreklerindeki endişeyi bastıran bir umut vardı. Hep bir ağızdan canavarı yok etmemiz için sloganlar atıyor, bizi uğurlamak için şarkılar söylüyorlardı.

Bir süre bu muazzam manzarayı izleyip, kalkıştan hemen önce kaptan köşküne çıktım. Bu esnada komutan Farragut telsizden baş makinistle konuşuyordu:

“Tazyik tamam mı?”

“Tamam Kaptan.”

Bunun üzerine komutan önündeki megafona büyük bir coşkuyla bağırdı:

“Tam yol ileri!”

Bu komutla heybetli gemi, limandaki onlarca insanın iyi dilekleriyle harekete geçti.

Komutan Farragut çok iyi bir denizciydi. Aldığı eğitim ve o güne kadarki görevlerindeki başarılar, denizcilik camiasında övgülerle anlatılıyordu. Komutan canavarın varlığına bütün kalbiyle inanıyor, bu konuda tartışmaya bile gerek görmüyordu. Tek düşüncesi çıktığı bu görevi başarıyla sonuçlandırmak ve evi saydığı denizleri bu hain canavardan temizlemektir.

Gemideki bütün subaylar da komutanları gibi düşünüyordu. Yapılan sohbetlerde bir taraftan canavarla karşılaşıldığında nasıl bir savaş taktiği izleneceği konuşulurken, bir taraftan da deniz yüzeyinin gözlenmesinin önemi konuşuluyordu. Bu yüzden tayfalar deniz yüzeyini dikkatle gözlemek konusunda uyarılmışlardı.

Tayfaların tek isteği bir an evvel canavarı bulmak ve onu zıpkınlarıyla vurmaktı. Komutan canavarı ilk gören kim olursa olsun, ona iki bin dolarlık bir ödül verileceğini açıklamıştı. Bu ödül de denizi gözlemeyi adeta daha ciddi bir iş haline getirmişti.

Gemimizin mürettebatı özenle seçilmişti. Tayfalar ve gemideki subayların hepsi işlerinin ehli insanlardı. Bunların içinde en önemlisi, Ned Land adında, ünü bütün deniz camiasını sarmış çok yetenekli bir balina avcısıydı. Ned Land zıpkınıyla birçok yerde amansız ve tehlikeli balinaları avlamış ve ününe ün katmıştı. Oldukça akıllı ve becerikli olan bu adam; uzun boyu, sağlam yapısı ile tipik bir Kanadalıydı. Kaptan onu bu gemiye almakla çok iyi bir karar vermişti. Ned Land tam anlamıyla iyi gören bir teleskop, her an ateşe hazır bir silah gibiydi.

Zaman içinde Ned Land’la çok kereler karşılaştık ve birçok sohbetin içinde bulunduk. Ned Land dış

görünüşte ne kadar soğuk bir adam olsa da, bana karşı oldukça sıcak ve nazik davranıyordu. İkimiz de birbirimizin farklı alanlardaki bilgilerinden çok etkileniyor, konuşmak sohbet etmek için can atıyorduk. Ben onun doğal bir şiirsellikte anlattığı av maceralarını büyük bir keyifle dinlerken, o da benim çeşitli araştırmalarımda edindiğim tecrübelerimi aktarmamı ciddi bir dikkatle izliyordu.

İkimizin anlaşılamadığı tek konu, canavarın varlığıydı. Ned Land bütün hayatını denizlerde geçirmiş bir insan olarak böyle bir canavarın varlığına inanamayacağını sık sık ifade ediyordu. Ben iyi bir bilim insanı olarak bu konuyla ilgili topladığım bilgiler ışığında canavarın varlığından neredeyse emindim. Bu yüzden, değer verdiğim bu insanın çok önemli bir konuda ikna olması için sohbetlerimizde konuyu bir şekilde canavara getiriyordum. Yine böyle bir sohbette, artık konuyu netleştirmek için konuşmaya başladım:

“Sevgili Ned, bu kadar yetenekli ve değerli bir denizci olarak denizlerde ciddi sorunlara yol açan bu canavarın varlığına neden inanmıyorsun?”

“Belki de kendime göre haklı sebeplerim vardır.”

“İşte ben de bu sebepleri öğrenmek istiyorum.”

Ned Land oldukça sakin bir şekilde bir iki saniye kadar bana bakarak tekrar konuşmaya başladı.

“İşte bana göre de sizin yanıldığınız asıl yer burası...”

“Nasıl yani, daha açık konuşabilir misin?”

“Şöyle ki, sıradan insanlar dünyanın etrafında dolaşan yıldızların bir gün ona çarpacağına, gizemli ormanlarda bulunan tuhaf kara deliklere veya antik çağlardan kalma yaratıkların bir gün geri geleceğine inanabilir. Ancak siz ve sizin gibi değerli bilim insanları, kökeni deneylere dayanmayan ve mantığı aşan bu hurafelere asla inanmaz. Benzer fantezileri sıradan denizciler için de sayabiliriz. Ancak ben hayatım boyunca birçok balina avladım ve şunu söyleyebilirim ki hiçbirinin dişi, burnu veya kuyruğu bir gemide delik açabilecek kadar kuvvetli değildir.”

“Evet, ama sivri burunları ile gemilerin gövdelerinde delikler açan deniz canlıları konusundaki birçok bilimsel gerçeği ve raporu inkâr edemeyiz, değil mi?”

“Haklısınız ancak bu bahsettiğiniz durum eskiden kullanılan ahşap gemiler için geçerliydi. Gövdesi metal olan bir gemiye böyle bir zarar verebilecek olan bir canlının varlığını gözlerimle görmeden asla inanmam.”

“Her ne kadar sözlerinin arasına girmeye gayret ettiysem de Ned Land eliyle benden müsaade isteyerek devam etti.”

“Bakın profesör, bilim konusundaki dehanıza saygım sonsuz ve anlatacağınız birçok şeye sonuna kadar inanırım. Ancak bir deniz canavarına asla ikna olamam. Bir ihtimalle bu işi dev yapılı bir ahtapot yapmış olabilir diye düşünüyorum.”

“Sevgili dostum kesinlikle yanılıyorsunuz, hiçbir ahtapot bir gemide bir kesiğe neden olamaz. Çünkü ahtapotların vücudunun tamamı yumuşaktır. Ancak değişik yapıdaki bir denizgergedanı bu işi yapmış olabilir.”

Ned Land saygısından ötürü alaycı gülümsemesini bastırmaya çalışarak, bana inanmayan bir ses tonuyla cevap verdi:

“Pekala profesör, demek memeli balıklar sınıfından bir canavarın varlığına inanıyorsunuz.”

“Evet inanıyorum.”

Benim cevabımdan sonra yetenekli denizci, tartışmayı uzatmak istemediğini belli eden bir tavırla gözlerinin okyanusun derinliklerine dikti. Ben de onun gibi denizi seyrederek aramızda geçen bu sohbetin detaylarını düşünmeye başladım.

Sonraki günlerde gemide zaman, çeşitli sohbet ve bekleyişle geçmeye devam etti.

CANAVARLA İLK KARŞILAŞMA

Gemimiz New York'tan ayrılalı üç hafta olmuştu. Macellan Boğazı'na yaklaşık altı yüz mil uzaktaydık. Sekiz gün sonra Pasifik Okyanusu'na girecektik. Oraya kadarki yolculuğumuz oldukça sessiz ve sorunsuz geçmişti. Bu süre içinde sadece Ned Land'a ustalığımı göstermek için birkaç fırsat çıkmıştı.

Tarih 3 Temmuz 1862 olduğunda, gemi Malouines açıklarındaydı. Buradaki balıkçılardan canavarla ilgili bilgi alınmıştı. Fakat çıkan sonuç kimseyi memnun etmemişti. Civardaki hiçbir denizci canavarı görmemişti.

Bunun üzerine gemi hızla ilerleyerek 5 Temmuz günü Macellan Boğazı'nın açıklarındaki Vierges Burnu'na varmıştı. Gemideki bekleyiş sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Bunun üzerine Kaptan ani bir kararla geminin rotasını Horn Burnu'na çevirdi.

8 Temmuz günü Horn Burnu'nu yedi mil açıktan geçerek, Büyük Okyanus'un sularına girmiştik. Son günlerde yaptığımız manevralar sayesinde gemi mürettebatı canlanmış, yeniden dikkatle denizi gözlemeye başlamışlardı. Ben bile kendimi daha iyi hissediyordum, bu uzun bekleyişin bir an evvel sonuçlanmasını istediğimden sürekli denizi gözlüyordum. Yardımcım da bu durumu fark etmişti. Bütün dikkatimi denize verirsem, değişimleri daha iyi fark edebileceğimi düşünüyordu. Ned Land ise verdiğimiz uğraşın boşuna yorulmaktan başka bir işe yaramayacağını artık daha ciddi ve yüksek sesle ifade ediyordu.

20 Temmuz günü Büyük Okyanus'un tam ortasındaydık. Komutan Farragut derin denizlerde bu canavara rastlama olasılığımızın daha yüksek olduğunu hatırlatarak mürettebatı her zamankinden daha fazla uyarıyordu. Bulduğumuz yer, canavarın en son görüldüğü yerdin. Ancak, uzun süredir aramamıza rağmen canavara dair hiçbir ize rastlamamıştık. Artık mürettebat iyice umudunu yitirmiş, neredeyse olayı önemsememeye başlamıştı.

4 Kasım günü gemimiz Japon adalarının açıklarına kadar varmıştı. Güvertede okyanusu izlerken sadık yardımcıma yanıma geldiğinde, sıkıntılı halimi ona hissettirmemeye çalışarak konuşmaya başladım:

“Hoş geldin oğlum, gözlerini dört aç da iki bin dolarlık ödülü kazan.”

“Efendim müsaade ederseniz, bu ödülle hiç ilgilenmediğimi belirtmek isterim.”

“Sanırım neden ilgilenmediğini biliyorum. Hiç düşünmeden atıldığımız bu macera sonrasında, Fransa'ya elimiz boş döneceğimizi ve herkesin alay konusu olacağımızı düşünüyor olmalısın.”

“Affınıza sığınarak, düşüncelerimin bu yönde olduğunu kabul ediyorum efendim. Halen sizin verdiğiniz ya da vereceğiniz bütün kararlarda arkanızdan geleceğimden şüphe duymanızı istemem. Ancak uzun zamandır içinde olduğumuz bu yolculuğun bize beklediğimiz şeyi getireceği hakkında derin şüphelerim var.”

Conceil'i haklı bulduğum halde bu konuşmanın konusunu değiştirmek üzereydin ki, geminin diğer tarafından gelen bir çığlıkla herkes gibi ben de irkildim. Gelen ses Ned Land'a aitti. Aradığımıza benzeyen bir şeyin dört yüz metre açıktaymış olduğunu haykırıyor ve herkesi yanına çağırıyordu.

Yardımcım ve ben de telaşla sesin geldiği tarafa yöneldik. Ned Land'ın yanına vardığımızda geminin uzağında azalıp çoğalan ışıklar saçan bir varlık gördük. Gemideki subaylardan biri, gördüğümüz şeyin aradığımız canavar değil sadece denizdeki fosforlu canlılardan ibaret olduğunu iddia ediyordu. Bu fikre şiddetle karşı çıkarak söze girdim:

“Hayır Bayım kesinlikle yanılıyorsunuz, midyeler veya diğer fosforlu canlılar bu şiddette bir ışık saçamazlar...”

Sözlerimi bitiremeden canavar olduğundan emin olduğum varlığın bize doğru bir manevra yaptığını ve yaklaşmaya başladığını fark ettim. Bu manevrayı yanımdakiler de fark etmiş, geminin içini büyük bir telaş sarmıştı. Birden gemide emirler zinciri duyulmaya başladı.

“Dümen rüzgar altı! Makineler tornistan!”

Gemimiz bu emirlerle geriye dönerek, yaklaşan ışık kaynağı canavardan kaçmaya başladı. Komutanın sürekli emirleriyle gemi daha da hızlanıyor ve süratle kaçışına devam ediyordu. Ancak canavar da bizim gibi hızlanıyor ve giderek bize yaklaşıyordu.

Kısa süre sonra canavar bize yetişmiş ve dalga geçer gibi etrafımızda dönmeye başlamıştı. Onun yaydığı ışıkların içinde kalan gemide en yakınimdakileri bile görmekte zorlanıyordum. Hepimiz yaşadıklarımız karşısında şaşkına dönmüştük. Gemideki birçok insan korkmaya başlamıştı. Ben de korkuyor olmama rağmen, uzun zamandır aradığımız şeyi bulduğumuz için ciddi bir sevinç yaşıyordum.

Canavardan kaçıyor olmamız beni huzursuz ediyordu. Onun üzerine gitmek ve onu yok etmek isteğiyle heyecanlanıyordum. Kaptan'ın işine karışmak istemememe rağmen, yanına giderek neden onunla savaşmak yerine kaçtığımızı sordum. Kaptan son derece iyi bir denizci ve mürettebatının güvenliğini göz önüne alan bir komutan olduğu için benim göremediğim gerçekleri hatırlattı. Sonra gecenin karanlığında bilmediğimiz bir güçle savaşmanın mantıksızlığı konusunda beni ikna etti. Gün ağardıktan sonra onunla savaşabilecek kadar kuvvetli olacağımızı ve dengelerin değişeceğini de eklemeyi unutmadı.

Hayvanın cinsi konusunda bir türlü emin olamıyorduk. Elektrik enerjisiyle yüklü son derece büyük bir denizgergedanı, ya da dev yapılı bir torpil balığı olabilirdi.

Gemimiz bütün gece hızını azaltarak ve küçük manevralar yaparak vakit geçirmişti. Hiç kimse uyumamış, herkes görevinin başında kalmıştı.

Canavar bu süre boyunca görebileceğimiz mesafede hareketsiz denebilecek bir hızda takipte kaldı. Ancak gece yarısına doğru ortadan kayboldu. Onu kaybettiğimizi düşünerek ümitsizliğe düşeceğimiz anda, kulakları sağır eden bir ses duyuldu.

Bu ses tonlarca suyun havaya fişkırması ile oluşmuştu. Kaptan, ben ve Ned Land geminin kış tarafına doğru koştuk ve neler olduğunu görmeye çalıştık. Kaptan Ned Land'a dönerek fikrini almak istedi ve konuşmaya başladı:

“Ned Land, denizlerde balinalarla en çok deneyimi olan sizsiniz. Bu gördüğümüz olay bir balinanın yapabileceği bir şey mi?”

“Haklısınız Kaptan, balinalarla çok fazla zaman geçirdim. Ama net olarak söyleyebilirim ki, bütün

hayatım boyunca hiç böyle bir şey görmedim. Bir balina asla bu kadar yüksek ve şiddetli şekilde su fişkırtamaz.”

“Peki sence çıkarttığı ses balinalarinkine benzemiyor mu?”

“Kesinlikle benziyor, ama dediğim gibi gördüğüm hiçbir balina bu kadar güçlü değildi. Yine de yarın zıpkınımla onu ses çıkartamayacak hale getirmek için sabırsızlanıyorum.”

Bilmenizi isterim ki çok hızlı hareket ediyor ve manevraları çok keskin. Bu durumda ona yeteri kadar yaklaşmamız çok da mümkün gözüküyor.

Kaptan’ın dile getirdiği sorun üzerine ben de söze girdim:

“Dediğiniz çok doğru Kaptan, bu süratle ve çeviklikle hareket ederken bizimki kadar büyük bir geminin ona yaklaşması mümkün olmayabilir. Ancak, Ned Land birkaç tayfanın olduğu büyükçe bir filika ile ona rahatça yaklaşamaz mı?”

“Bu teknik olarak mümkün ama, bu geminin kaptanı ve komutanı olarak adamları böyle bir tehlikeye atamam.”

Bu cevap üzerine Ned Land heyecanla cevap verdi:

“Kaptan endişenizi çok iyi anlıyorum. Ancak benim de hayatım söz konusu olmasına rağmen bu görevi seve seve kabul edeceğimi bilmenizi isterim. Sizin de bildiğiniz gibi, bu yolculuğa çıkış sebebimiz her ne olursa olsun bu canavarı yok etmektir.”

“Yola çıkış nedenimizin ve durumun ciddiyetinin farkındayım baylar. Ancak yine de geminin kaptanı olarak böyle bir hamle için bir süre daha beklemeyi daha uygun buluyorum. Gün ağardıktan sonra bu konuyu tekrar değerlendiririz.”

Kaptan’ın bu sözlerinden sonra Ned Land da ben de yorum yapmamayı uygun bulduk ve hepimiz sabahı beklemeye başladık.

Saat sekiz sularında Ned Land’ın sesi tekrar duyuldu. Canavarın geminin kıç tarafında, beş yüz metre kadar uzaklıkta hareketsiz durduğunu söylüyordu.

Bu çağrı sonrasında hemen teleskopların başına koştuk. Bir yandan da gemi yavaşça canavara yaklaşıyordu. Artık canavarı daha net görebiliyordum. Hayvan yaklaşık yetmiş metre boyunda ve oldukça muntazam bir vücuda sahipti.

Bir süre sonra hayvan yaklaştığımızın farkına vardı ve harekete geçti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, bir süre sonra yaklaşmamız imkansız hale gelmişti. Canavarın sahip olduğu güç ve hız, Kaptan’ın hırslanmasına sebep oldu. Hızı daha da arttırmaları için makine dairesine emir verdi. Artık gerçekten çok hızlı gidiyorduk ama yine de fayda etmiyordu. Kaptan da durumun farkındaydı ve geminin buhar basıncının arttırılmasını emretti. Bu durumda Ned Land’ın filika ile suya inmesi imkansızdı. Gemi ne kadar hızlı giderse gitsin canavara ulaşmak zordu. Kaptan çarkçıyı yanına çağırarak buhar basıncının on atmosfere çıkartılmasını emretti. Bunu duyduğumda yardımcıma uçmaya hazır olmasını söyleyerek gülümsedim.

Başımıza neyin geleceğini bilmeden atıldığımız bu yolculukta, belki de en heyecanlı dakikaları

yaşıyorduk. En sonunda amacımıza ulaşacak ve peşinde olduğumuz canavarı yakalayacaktık. Ned Land geminin sancağına geçmiş, zıpkınını elinde sımsıkı tutarken hırsla canavarı avlamak için sabırsızlanıyordu.

Canavara yaklaşmaya başladığımızda Ned Land heyecanlanıyor ve pozisyon alıyordu. Ama her seferinde canavar yine arayı açmayı başarıyor ve Ned Land'in hevesi kursağında kalıyordu.

Bu amansız kovalamacadan sıkılan Kaptan, homurdandı:

“Demek bizim zıpkınlarımızdan daha hızlısın. Bir de toplarımızın tadına bak, bakalım onları da alt edebilecek misin?”

Kendi kendine bu sözleri söyledikten sonra, megafona eğildi ve emretti.

“Hemen toplar hazırlansın!”

Kaptan'ın emri üzerine hazırlanan toplar, ikinci emirle ateşlendi. Fakat açılan ateşte yerini bulan top olmadı. Durum Kaptan'ı çok sinirlendirdi ve topların başına hemen daha deneyimli birinin geçmesini emretti.

Kendinden emin bir tavırla görev başına gelen topçu, büyük bir dikkatle nişan aldı ve ateş açtı. Bu seferki top yerini bulmuştu ama canavarın bundan hiç zarar görmediği anlaşıldı.

Yaşlı topçu ve Kaptan çok sinirlendi. Başarısız bu girişimi tekrarlamak konusunda ısrar eden kimse olmadı ve amansız takip yeniden başladı.

Kovalamaca gece yarısına kadar sürmüştü. Kaptan hırsla ve süratle yol alarak, hayvanı yorulana kadar takip etmeye karar vermişti. Bir süre sonra istediği sonuca vardı. Hayvan ışıklarını denizin üzerine yaymış ve hareketsiz bir şekilde durmaya başlamıştı.

Canavarın yorulduğunu düşünerek geminin hızı yavaşlatıldı ve sakince yaklaşılmaya başlandı. Aramızdaki mesafe azalırken, Ned Land geminin ön tarafında mevzilenmişti. Zıpkınıyla canavarı avlamak için doğru zamanı bekliyordu.

Sonunda mesafe yüz metreye kadar indiğinde makineler durdurulmuş, seyrimiz iyice yavaşlatılmıştı. Az sonra aramızdaki mesafe birkaç metreye kadar indi. Sonunda Ned Land gerildi ve zıpkınını ustaca fırlattı. Zıpkın hızla havayı yarararak ilerledi ve sertçe hayvanın üzerine çarptı. Ancak hepimizin beklediği gibi canavarın derisine saplanmak yerine metale benzer bir ses çıkartarak sekti ve denize düştü.

Tam bu sırada canavar ışıklarını söndürdü ve yine o güçlü sesi çıkartarak şiddetle su fişkırtmaya başladı. Fışkırان sular adeta yapay bir dalga oluşturdu ve gemiyi abluka altına aldı. Herkes bir yerlere savruldu ve suyun şiddetiyle direklerimiz parçalandı.

Geminin sağa doğru yatmaya başlamasıyla, büyük bir karmaşa oluştu. Bütün bunlar olurken neye uğradığımı anlamadan kendimi denizde buldum.

DENİZİN ORTASINDA

Denize düştüğümde, beş metre kadar denizin dibine indikten sonra kendime gelip yüzmeye başladım. İyi bir yüzücü olduğum için su yüzeyine çıkmamın kolay olacağını düşünmüştüm. Ancak üzerimdeki kıyafetlerin ıslanarak beni aşağı çekmesi ve okyanus akıntısı bunu çok da mümkün kılmıyordu. Tam ümitsizliğe düşeceğim sırada güçlü bir kol beni sudan çekip çıkardı. Sıkışan ciğerlerime temiz hava çekerken şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Yaşadığım şok nedeniyle anlık tepkilerim zayıflamıştı. Hemen yanımda gördüğüm yardımcımı ilk anda tanıyamadım ve sordum:

“Conceil sen misin evlat?”

“Evet efendim, benim, merak etmeyin.”

“Sen de çarpışmadan dolayı denize mi düştün?”

“Hayır efendim, ben güverte demirlerine sıkıca tutunmuştum. Ancak sizin düştüğünüzü görünce peşinizden suya atladım.”

“Peki, gemiye ne oldu?”

“Efendim, sanırım gemiden umudunuzu kesmeniz gerekecek.”

“Neden?”

“Çünkü ben gemiden atlarken, tayfalar dümenin ve uskurun parçalandığını Kaptan’a duyurmaya çalışıyordum.”

“Nasıl yani evlat, geminin parçalandığını mı söylüyorsun?”

“Maalesef efendim.”

“O zaman mahvolduk! Denizin ortasında tek başımıza kaldık.”

“Hemen ümitsizliğe kapılmayın efendim, ne olursa olsun hizmetinizde olacağım ve bir şekilde buradan kurtulacağımızdan eminim.”

Conceil’in cesareti beni kendime getirmişti. Suyun üzerinde durmak için daha çok çaba sarf etmeye başladım. Ancak üzerimdeki kıyafetler yüzünden oldukça zorlanıyordum. Karanlıkta görmekte de zorlanıyordum. Çabamı gören yardımcım, elbiselerimden kurtulmamda bana yardım etmek için izin istedi. Başımı hafifçe sallayarak onu onayladım. O da kemerinden çıkarttığı bıçak ile gömleğimi ve pantolonumu keserek serbest bıraktı.

Vücudum rahatlamıştı ve suyun içinde çok daha iyi hareket ediyordum. Yine de, çok yorgundum ve ne kadar zamandır yüzdüğümüzü algılayamıyordum. Artık dayanma gücüm kalmamıştı. Vücudumun her yeri buz gibi olmuş, parmaklarım hissizleşmeye başlamıştı. Daha fazla yüzemeyeceğimi anladığımda yardımcımın benim için kendini feda etmesini önlemek istedim. Conceil’e beni arkada bırakarak umut gördüğü tarafa doğru yüzmesini söyledim ama o beni dinlemeyerek yardım için daha çok çaba sarf etmeye başladı. Bir taraftan yüzmeye çalışırken bir taraftan da beni kolumdan tutarak çekiyordu. Conceil’in benim için kendi enerjisini feda ederek ölüme gitmesini engellemek için bu kez daha sert bir ifadeyle ona bağırdım.

“Conceil, hemen beni bırak ve başının çaresine bak!”

“Efendim üzülerek bu kez isteğinize karşı çıkacağım. Siz benim için hayattaki en önemli insansınız ve asla sizi yalnız bırakamam. Eğer boğulacaksak bunu birlikte yapacağız. Ama inanın ki ben kurtulacağımızı biliyorum. Lütfen endişelenmeyin ve dayanmaya çalışın.”

Bu sadık genç adamın, içinde olduğumuz duruma ve onu bu noktaya hiç düşünmeden getirmiş olmama karşın gösterdiği onurlu davranış beni çok duygulandırmıştı. Onun bu davranışına karşılık, elimden geleni yapmaya ve daha dirayetli olmaya karar verdim.

Bir süre sonra gözlerimiz karanlığa alışmıştı. Gemimizin bizden çok uzaklarda olduğunu hayal meyal seçebiliyordum. Heyecana kapılıp bağırmaya çalıştıysam da soğuktan sesim çıkmıyordu. Bunu gören Conceil bana yardım etmek istedi ve bağırmaya başladı. Ancak ne kadar çabaladıysak da gemidekiler bizi fark etmediler. O an okyanusun ortasında tek başımıza kaldığımızı ve orada öleceğimizi düşündüm. Ben ne kadar ümitsizsem de Conceil yardım çağrısından vazgeçmeden her seferinde daha da kuvvetle bağırıyordu.

Bir süre sonra Conceil de vazgeçti ve yüzünü bana dönerek üzüntüsünü saklayamadan düşüncelerini bildirdi.

“Olmuyor efendim, bizi duymuyorlar. Özür dilerim, onların dikkatini çekemiyorum.”

Conceil’in her şey kendi suçuymuş gibi üzülmesine dayanamadım. Bu sefer onu cesaretlendirme sırası bendeydi. Ne kadar inanmasam da onu bu durumdan kurtulacağımız konusunda telkin etmeliydim. Kısa bir süre nasıl daha inandırıcı olacağımı düşündükten sonra konuşmaya başlayacaktım ki, beni bile ümitlendirecek bir şey gördüm ve hemen Conceil’e haber verdim.

“Hemen üzülme oğlum, belki gemidekiler değil ama birileri bizi duymuş.”

Söylediklerim üzerine baktığım tarafa doğru dönen Conceil, suyun yüzeyinde ayakta duruyor olarak gözüken Ned Land’ı gördü. Hemen başını tekrar bana çevirdiğinde, yardımcımın yüzünde benim de aynı şaşkınlığı yaşayıp yaşamadığımı görmek ister gibi bir ifade vardı.

İkimiz de hem Ned Land’ı gördüğümüz hem de onun nasıl olup da denizin yüzeyinde ayakta durabildiğini anlamadığımız için şaşkındık. Son çabamızı kullanarak Ned’in olduğu tarafa doğru yüzdük ve onun yardımıyla üzerinde durduğu platforma tırmandık. Biraz soluklanıp kendime geldiğimde Ned Land’la konuşmaya başladım:

“Ned gerçekten sensin, buna inanamıyorum!”

“Evet sevgili profesör, hâlâ iki bin doların peşindeyim.”

“Sen de benim gibi denize mi düştün?”

“Evet, ama sizden şanslıyım. Düşer düşmez kendimi yüzer bir adanın üzerinde buldum.”

“Yüzer bir ada mı?”

“Daha doğrusu aradığımız, aradığınız canavarın üzerinde.”

“Ne! Canavar mı?”

“Evet canavar, daha doğrusu canavar sandığımız bu şey. Üstelik zıpkınının neden işlemediğini de buldum.”

“Nasıl yani?”

“Profesör, görmüyor musunuz? Canavar diye kovaladığımız şey üzeri tamamen zırhla kaplı bir gemi.”

Gerçekten de, Ned Land haklıydı. Canavar sandığımız şey insan yapısı ve tamamen metal kaplı bir gemiydi. Bu geminin neden bunca olaya sebep olduğunu ve nasıl olup da bu şekilde denizlerde dolaştığını anlayamıyordum. İçimdeki şüphelerden, Ned Land’ın sesiyle sıyrıldım:

“Evet profesör, şimdi ne yapacağız. Artık bir canavarla değil, insanlarla karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Onu gören kişi olarak iki bin doları hak etmiş olsam da denizin ortasında kime ait olduğunu bilmediğim bir geminin üzerindeyim. Bu şekilde suyun üzerinde giderse sözüm yok, ama dalışa geçecek olursa postumuz iki dolar bile etmez.”

“Haklısın Ned, bu durumda bir şeyler yapmalıyız ama ne? Eğer bu bir gemiyse, bir mürettebatı vardır ve burada olduğumuzun farkındadırlar.”

“Evet, haklısınız ama yaklaşık üç saattir hareket etmiyor.”

Ned Land’ın söylediklerinden sonra denizde ne kadar kaldığımızı anlamıştım. Nasıl davranmamız gerektiğini düşünmeye ve sağlıklı bir plan yapmaya çalıştığım sırada, gemi dalışa geçti. Hepimiz dengemizi kaybederek olduğumuz yere yığıldık. Birkaç saniyede çevik vücudu sayesinde ayağa kalkan Ned Land, güçlü bir şekilde altımızdaki metal zemini tekmelemeye başladı. O kadar kuvvetli darbeler indiriyordu ki, çıkarttığı sesin okyanusun tamamında duyulacağını düşündüm. Hatta bu şekilde ses çıkararak kendi gemimize yardım sinyali bile göndermek aklımdan geçmeye başlamıştı.

Tam bu sırada geminin hareketi kesildi ve bulunduğumuz yerden on metre kadar ötede metal bir levha havaya kalktı. Bir iki saniye sonra aynı yerden bir insan kafası yükseldi ve kafasını çıkartan adam bizi görür görmez bağırarak çıktığı yere girdi.

Birkaç dakika sonra aynı delikten yedi sekiz tane yapılı adam çıkıp bizi ite kaka geminin içine sürükledi. Kısa bir koridoru geçerken adamların itip kakmasından hiçbir şey göremiyorduk. Rahatça gözlerimizi açtığımızda ise yine hiçbir şey göremedik. Çünkü bizi koydukları oda zifiri karanlıktı. Odada yalnız bırakılmıştık, Ned Land bize sergiledikleri tavır yüzünden adamların arkasından bildiği bütün küfürleri sıralıyordu.

Conceil onu sakinleştirmeye çalışıyor, ev sahibini ilk tavrıyla değerlendirmememiz gerektiğini söylüyordu. Ned Land adamların korsan olduğunu ve bize iyi davranmayacaklarına emin olduğunu belirtti ve yapacakları ilk hamlede adamlara bıçağıyla iyi bir karşılık vereceğini de ekledi. Bunun üzerine onu sakinleştirmek ve durumu tam olarak algılamadan ters bir şey yapmasını engellemek için konuyu noktaladım.

“Ned boşuna kendini hırpalama. Daha adamların kim olduklarını da, amaçlarını da tam olarak bilmiyoruz.”

Sonra ellerimle boşluğu yoklayarak etrafımı keşfetmeye çalışmaya başladım. Birkaç adım attığımda oda birden aydınlandı. Hepimiz tekrar ışığa kavuşmuş olmaktan mutluyduk, ancak durumumuzda bir

değişiklik olmamıştı. Halen nerde olduğumuzu, kimin elinde ve gemisinde olduğumuzu, nereye götürüldüğümüzü bilmiyorduk.

Kafamdan geçen bu düşüncelerin yüzüme yansması oldukça karamsar bir görüntüye yol açmıştı. Elindeki bıçakla hırslı bir şekilde etrafı kollayan Ned Land'ın da sinirinin yatışmadığı gözlerinden anlaşılıyordu. Bu durumu gören Conceil bizi sakinleştirmek için biraz daha sabırlı olmamız gerektiğini belirtti.

Tam bu sırada kapı açıldı ve içeri birkaç adam girdi. Beş kişilerdi. İçlerinden uzun boylu olanın giyiminden Kaptan olduğu anlaşılıyordu. Kaptan'ın yanındaki adamlardan birine anlaşılmayan bir dilde verdiği komutla, adam bize doğru ilerledi. Bize dönüp bir şeyler söylemeye başlayan adamın halinden bizi sorguya çekmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Ancak dilinden hiçbir şey anlamıyorduk. İşimiz iyice zorlaşmıştı. Nasıl davranacağımıza karar vermeye çalışıyordum. Yardımcım başımızdan geçenleri anlatmanın iyi bir fikir olabileceğini söylediğinde ona hak verdim. Sonuçta ben bir bilim adamıydım, Conceil de benim yardımcımdı, Ned ise ünlü bir denizci. Üçümüz de sivildik ve oraya tesadüfen gelmiştik.

Elimden geldiğince güvenilir tavırlar sergileyerek, bir adım öne çıktım. Başımızdan geçenleri ana dilim olan Fransızca ile başından sonuna kadar detaylıca anlattım. Fakat adamların suratında hiçbir ifade değişikliği olmadı. Hiçbirinin beni anlamadığına ikna olmuştum. Hemen vazgeçmedim. Bütün olanları bir de İngilizce anlattım, ama işe yaramadı. Adamlar halen anlamsız surat ifadeleri ve donuk gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı. Yardımcım olanları bir de Almanca olarak anlatmak konusunda benden izin istedi. Başım la onu onayladım ve Conceil akıcı Almancasıyla olanları detaylı bir şekilde anlattı. Yine bir değişiklik olmadı. Elimizden geldiğince Kaptan'a hitap etmeye çalışmış fakat etkili olamamıştık. Kaptan Conceil'in sözlerinin bitimiyle birlikte sessizce çıkıp giderken adamlar bizi kapının, yani odanın tek çıkışının uzağında tutmak için arada durdu ve sonunda kapıyı üzerimize kilitleyip gittiler. Hepimiz ümitsizliğe düşmüştük. Artık ne düşüneceğimizi bilemez halde odanın içinde dolaşıyorduk. Conceil üzüntüsünü bildirerek bir konuşma başlattı:

“Dünyanın bütün dillerini bilmemek ne kötü, keşke dünyadaki herkes aynı dili konuşsaydı. Bu şekilde onlara kendimizi ifade etmemiz kolay olurdu.”

Ned Land kızgınlıkla araya girdi:

“Bir adamın elini karnına götürerek midesini işaret etmesi, dünyanın her yerinde aynı anlama gelir Bay Conceil. Aç olduğumuzu anlamaları için aynı konuşma dilini kullanmamıza gerek olduğunu hiç sanmıyorum.”

Ned Land'ın sözlerinin bitimiyle birlikte kapı açıldı ve geminin tayfalarından olduğu anlaşılan bir adam elinde denizci kıyafetleriyle içeri girdi. Bize doğru gelen adam elindeki kıyafetleri uzattı ve Ned Land'ı haklı çıkarır şekilde beden dilini kullanarak, elbiseleri giymemiz konusunda bizimle anlaştı. Adamın uzattığı kıyafetleri memnuniyetle giydik. Çünkü yardımcıım ve Ned yarı ıslak kıyafetlerle durduğu, bense suda kıyafetlerimi çıkarttığım için çok üşümüştük. Biz kuru ve sıcak tutan kıyafetleri giyerken, onları getiren adam odanın diğer tarafında bulunan uzun masada bir sofraya hazırlamaya başlamıştı. Adamın yaptığını ilk fark eden yardımcıım oldu, ve bize durumu haber verdi:

“Bakın efendim, iyi niyetli olduklarına dair bir işaret daha. Bizim için yemek getiriyorlar. Demek ki işaretlerimizi anlamışlar ne dersiniz?”

“Bize bir ziyafet vereceklerini mi sanıyorsun, getirdikleri şeylerin yılan yahnisi ve kaplumbağa ciğerinden başka bir şey olmadığına eminim. İstersen efendine sor, Siz ne dersiniz profesör?”

Ned Land’ a ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Çünkü Conceil’in çok iyimser, Ned’inse haddinden fazla saldırgan olduğunu düşünüyordum. Benim duraksamam üzerine, olaylardan gerilmesine rağmen sakin olmayı başaran Conceil, Ned’e cevap verdi:

“Önce yemeğinizi görüp tadına bakın ve sonra yorum yapın Bay Land!”

Konunun tırmanmasına engel olmak için masaya doğru yürüdüm ve bana katılmaları konusunda her ikisini de yönlendirdim. Masanın başına geldiğimizde Conceil’in haklı olduğunu gördüğümde çok sevindiğimi saklayamadan gülümsemiştim.

Masanın üzerinde birbirinden lezzetli yemekler ve salatalar mükemmel zariflikte bir servisle sunulmuştu. Adeta şık bir restoranın özenle hazırlanmış özel bir masasında yemek yiyecektik. Masada şıklığın yanında dikkatimi çeken başka bir şey daha vardı. Tabakların kenarında Latince bir arma mevcuttu ve şöyle yazıyordu:

“MOBİLİS N MOBİLİ”

Mobilis ve mobili kelimeleri, “hareket halindeki bir araç içinde hareket” anlamına geliyordu. Ancak ortadaki “N” harfine hiçbir anlam verememiştim.

Yemeğimiz bittikten sonra, yaşadığımız onca olayın yorgunluğu ile birleşerek üzerimize çöken ağırlıkla uyumaya başladık. Uykuya dalarken, belirsiz ve karanlık geleceğimizi düşünmeden edemedim.

Gözlerimi açtığımda, ne kadar uyumuş olduğumdan emin değildim ama kendimi dinlenmiş hissediyordum. Ancak biraz kendime geldiğimde odanın içindeki oksijenin bitmekte olduğunu ve nefes almakta zorlandığımı hissetmeye başladım. İçerde havanın bitmesi ve zehirlenme tehlikesi geçirmekten korkmaya başlamıştım ki, odanın belli yerlerinde açılan küçük kapaklardan serin ve deniz kokan bir hava verilmeye başladı. Kapaklardan birinin önüne doğru giderek derin derin nefes aldım. Havanın etkisiyle Ned ve Conceil de yavaş yavaş uyanmıştı. Etrafına bakınan Conceil beni görüp rahatlayınca gülümsedi ve konuşmaya başladık.

“İyi uyudunuz mu efendim?”

“Evet Conceil, kendimi oldukça iyi dinlenmiş hissediyorum.”

Bu sırada Ned Land araya girdi:

“Ne kadar uyuduğumuzu biliyor musunuz? Yemek vakti gelmedi mi?”

Ned’in bu haline gülümseyerek cevap verdim:

“Ne kadar uyuduğumuzu kestirmem güç ama bizi açlıktan öldüreceklerini hiç sanmam. Öldürmek isteseler bizi okyanusun ortasında bırakır, içeri almazlardı.”

“Belki de işkence yaparak öldürmekten zevk alan insanlardır. Baksanıza, yemek vaktinde bizi aç bıraktıklarına göre bu da planlarının bir parçası olabilir.”

Ned’in olumsuz tavrından iyice rahatsız olduğunu belli eden Conceil araya girdi:

“Bir otelde olduğumuzu düşünüyorsunuz sanırım Bay Ned. Bizler bir çeşit esir alınma olayı yaşıyoruz. Yemek vaktini bizim isteğimize göre değil, kendi kurallarına göre belirleyeceklerdir. Ayrıca dediğiniz gibi bizi işkence ile öldürecek olsalar, uyumadan önce afiyetle yemekten çekinmediğiniz yemekleri de vermezlerdi değil mi?”

“Evet bize yemek verdiler haklısınız ama belki de bizi iyice şişmanlatıp etimizden yahni yapmak isteyen yamyamlardır. Zaten anlaşılmayan bir dilde konuşuyorlar. Evet, evet kesin yamyam bunlar! Kısa boylu olanı zaten hiç gözüm tutmamıştı.”

“Galiba açlık başınıza vurdu Bay Ned, gerçekten artık fazlasıyla olumsuz olmaya başladınız. Efendimin de canını sıkıyorsunuz. Biraz daha beklerseniz adamların ne işkenceci, ne de yamyam olmadıklarını göreceksiniz.”

Conceil’in bu son çıkışı Ned Land’ı daha da hırslandırmıştı. Artık bıçağını çıkarmış açıkça meydan okuyor ve bizi ellerinde tutan adamlara savaş açmaktan bahsediyordu. Onu teselli etmek için

konuşmaya katıldım:

“Ned dostum, biraz sakin ol. Bu adamlar bizi okyanusun ortasından kurtarıp, giyecek ve yiyecek verdi. Amaçlarını henüz bilmesek de şu ana kadar bize iyi davrandıkları açık. Boşuna kendimizi yormadan bekleyelim ve işin aslını anlamaya çalışalım. Belki de enerjimin daha sonra bize lazım olacak.”

Ned, hiç yatışmamış bir şekilde cevapladı:

“Bence, durup bekleyeceğimize bu yerden çıkıp kurtulmanın bir yolunu aramalıyız. Harekete geçmeliyiz.”

Onun bu çıkışına, gülerek cevap verdim.

“Bir denizaltının içindeki bir hücreden kaçabilmenin o kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?”

“Elbette profesör, tek yapmamız gereken gemidekileri ele geçirip onların yerine geçmek. Bu kadar basit!”

Kahkaha ile cümlesini bitiren Ned Land’ın sözlerine Conceil’den iğneleyici bir cevap gecikmedi:

“Efendim, Bay Land bizimle dalga geçmek istiyor sanırım, zira elindeki küçük bıçakla nasıl bütün gemiyi ele geçirecek merak ediyorum!”

Ned Land’ın yüzündeki ifadeden, kim olduğunu bilmediğimiz bu adamlara saldırma düşüncesinden vazgeçmediğini anladım. Yapacaklarını geciktirebilmenin tek yolunun onu yönlendirmek olacağını düşündüm ve konuşmaya başladım:

“Pekala Ned, haklısın hazırlıklı olmak en iyisi. Ancak en uygun zamanı beklemek zorundayız. Bu yüzden sakın hemen harekete geçme. İyi bir plan yapmadan atağa geçerseniz, asla başarılı olamayız. Çok dikkatli ve planlı hareket etmeliyiz.”

Kararımı duyduklarında Ned’in yüzünde bir sevinç, Conceil’inde ise endişe oluştu. Ned’in ani hareket etmesini engellediğimi sezdiğim için mutluydum. Durumdan endişe etmemesi için Conceil’e dönüp küçük bir göz işareti yaptım. Ancak bu işaretimden sonra yardımcımın rahatladığını gördüm. Bu birkaç saniyede düşünmüş olan Ned beni onayladığını belirtti ve hepimiz odanın içinde bir yerlere çekilip, beklemeye başladık.

Aradan epey süre geçmişti. Her geçen saniye Ned’in siniri artmış, artık odanın içinde volta atar hale gelmişti. Bir süre sonra kapı tekrar açıldı. Bir tayfanın içeri girmesiyle, Ned Land’ın bütün hıncını çıkartmak istercesine adamın boğazına sarılması bir oldu. Yardımcım ve ben zavallı adamı Ned Land’ın elinden kurtarmak için atılmış çabalarken, odada akıcı bir Fransızcayla şu sözler duyuldu:

“Kendine gel Land Usta, siz de Bay Profesör ve Bay Conceil! Lütfen beni dinleyin.”

Bu sesin geminin kaptanına ait olduğunu kısa sürede anlamıştık. Bizi anlamadığını düşündüğüm Kaptan, şimdi en iyi şekilde bizimle iletişim kuruyordu. Ona doğru şaşırılmış şekilde bakıyor olmamdan zevk alır gibi sözlerine devam etti:

“Baylar ben İngilizce, Fransızca, Almanca ve Latinceyi çok iyi bilirim. İlk karşılaştığımızda cevap

vermememin nedeni, sizleri bildiğiniz bütün dillerde dinleyip sözlerinizin tutarlılığını tartmak istememdi. Üç ayrı dilde anlattıklarınızın birbirine uyumu, size inanmama neden oldu. Bir kaza sonucu karşılaştığım sizleri artık tanıyorum. Bay Pierre Arronax; Paris Biyoloji Müzesi Baş profesör yardımcısı, Amerika’da bir araştırma yürütüyordunuz. Yanınızdaki beyefendi Bay Conceil; uzun zamandır hizmetinizde olan sadık yardımcınız. Son olarak Bay Ned Land; siz de ünü bütün deniz camiasını sarmış, yetenekli bir balina avcısısınız. Üçünüzün de Abraham Lincoln adlı gemiden düştüğünüzü biliyorum.”

Kaptan bir süre durakladığında, zihnimde ardı ardına soruların belirdiğini fark etmiştim. Akıcı Fransızcasına rağmen bu adamın Fransız olmadığı belliydi. O zaman, hangi milletten olabilirdi? Neden bu gemiyle denizlerde dolaşıp, diğer gemilere zarar veriyordu? Bir asker mi yoksa bir deli miydi? Ben bütün bunları düşünürken o tekrar söze girdi:

“Şu an size yapıyor olduğum bu ikinci ziyaretin çok gecikmiş olduğunun farkındayım. Ancak, kim olduğunuzu anladıktan sonra, sizinle ne yapacağıma karar vermek için uzun uzun düşünmem gerekti. Bu durumda en büyük şansınız hayatlarınızın tarafıma kurtarılmış olması, ama en büyük şanssızlığınız da insanlarla bütün ilişkisini kesmiş bir adamla böyle talihsiz koşullarda karşılaşmış olmanız. Açıkça belirtmeliyim ki, buraya gelerek tüm huzurumu kaçırdınız.”

Kaptan’ın bu suçlamasına kayıtsız kalamadım ve cevap verdim:

“Bakın bayım biz hiçbir şeyi bilerek yapmadık! Burada olmak da, geminize gelmek de isteyerek yaptığımız bir şey değil.”

Kaptan itirazımdan bir miktar rahatsız olmuş şekilde, sesini bir ton yükselterek cevap verdi:

“Hiç sanmıyorum Profesör. Sizce Abraham Lincoln gemisi beni istemeyerek mi arıyordu? Ya da attığınız toplar, istemeyerek mi gemimin üzerine geliyordu? Onu da bırakalım, Land Usta zıpkınını istemeyerek mi bize saptlamaya çalıştı?”

Kaptan’ın ses tonundan sonsuz ama dizginlenmiş bir öfkeyi anlamak mümkündü. Bu öfkenin kaynağını bilmesem de, konuyu daha fazla tırmandırmak istemediğim için sakin bir ses tonuyla açıklamaya çalıştım:

“Bakın bayım, geminizin insan yapısı bir varlık olduğunu bilmiyorduk. Dünya denizlerinde dolaşarak birçok gemiye zarar verdiniz ve insanları korkuttunuz. Bunun bir gemi değil de, bir canavar olduğuna dair bir inancımız vardı. Yaptıklarımızın tamamı da insanları korumak için bu canavarı yok etmek üzere eylemlerdi. Denizlerde yaşattığınız olaylar nedeniyle Avrupa ve Amerika kıtalarında yarattığınız galeyandan sanırım haberiniz yok. Geminizin sırrını bilmediğimiz için de Abraham Lincoln gemisiyle bir canavar avına çıkmıştık. Burada insanların olduğunu bilseydik sizi incitmeden iletişime geçmeye çalışırdık mutlaka.”

“Eminim denerdiniz. Fakat sizinle iletişim kurmayı reddettiğimde yine de toplarınıza başvuramaz mıydınız? Bir iki saatlik bir iletişimsizlikte bile ne kadar saldırgan olunabildiğini gözlerimizle gördük.”

Kaptan bu son sözlerini Ned’i işaret ederek söylemişti ve haklıydı. Ona söylediklerini yalanlayacak bir cevap veremiyordum. Çünkü emindim ki Kaptan Farragut için karşısındakinin bir canavar olup olmadığı değil, denizlerin güvenliği önemliydi. Bu durumda karşısına çıkan her ne olursa olsun,

toplarını kullanmaktan çekinmezdi. Bunları aklımdan geçirdiğimde, düşüncelerimi anlamış gibi başımı hafifçe iki yana sallayan adam tekrar söze girdi:

“Sizi düşman gibi görmekte haklı olduğumu biliyorsunuz.”

Bir iki saniye bekleyip haklılığını suskunluğumla teyit ederek devam etti:

“Bütün bunlar karşılığında konuksever olmak zorunda değilim. Sizi okyanusun yüzeyinde bırakıp yoluma devam etme hakkım vardı, değil mi?”

Her ne kadar sözlerinin geneline hak versem de, son cümlesiyle içimi ürperten adamın sözünü kestim:

“Hayır Bayım bu şekilde insanlara zarar vermek ancak bir caninin hakkı olabilir. Uygar bir insan asla böyle bir şey yapmaya kalkışmaz.”

Adamın sinirlendiği belliydi. Aramızda korumaya çalıştığım saygı sınırını umursamaz bir şekilde sözlerine devam etti:

“Bayım, kastettiğiniz manada uygar bir insan değilim. İnsanlarla bütün ilişkilerimi kesmiş durumdayım ve inanın insanların kural ya da değerleri beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor.”

Bu isyankar adamın neden sonra bu hale gelmiş olabileceğini anlayamıyordum. Ancak kesinlikle yolundan dönmeyeceği ve insanlığa karşı son derece kin duyduğu kesinlikle anlaşılıyordu. Gözlerinin içinde gördüğüm nefret ve vurdumduymaz tavır, onun denizler altında özgürlüğe kavuştuğunu ve kimseye hesap verme gibi bir derdi olmadığını açıkça anlatıyordu.

Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra Kaptan tekrar konuşmaya başladı:

“Bir hayli düşündükten sonra sizi öldürmemeye karar verdim. Sizi gemide serbest bırakacağım ancak şartlarım var.”

Kaptan’ın bize hak ettiğimiz şekilde davranmasını sağlamak için, tam olarak teslim olmadığımızı hissettiren bir ses tonuyla cevap verdim:

Umarım şartlarınız, onurlu bir insanın kabulleneceği şekildedir.

Konuşmayı sakinleşmiş bir şekilde devam ettiren Kaptan, cevap verdi:

“Merak etmeyin, sizlere onurunuzu kıracak bir tavır gösterilmeyecek. Şartlarımın size uyacağını düşünüyorum. Bazı zamanlar birkaç saatliğine, ya da bir iki günlüğüne sizden odanızdan çıkmamanızı isteyeceğim. Bu ricama tepki göstermez, beni zor kullanmaya mecbur etmezseniz anlaşmakta güçlük yaşamayız. Bu gibi durumların haricinde geminin birkaç özel yeri hariç her tarafını inceleme hakkına sahiptir. Yani gemideki tayfaların sahip olduğu haklara sahip olacaksınız. Şimdi sorun çıkarmadan geminin kurallarına uyacağınıza söz veriyor musunuz?”

“Bakın Kaptan, sizinle anlaşmak ve bir soruna yol açmadan varlığımızı sürdürmek isteriz. Ancak konuyu kapatmadan size bir sorum olacak.”

“Elbette profesör, buyurun.”

“Bize bir özgürlük vereceğinizi vaat ediyorsunuz, bu özgürlüğün kapsamını öğrenebilir miyim?”

“Bahsettiğim gibi geminin içinde özel yerler dışında, her yerde dolaşabilirsiniz.”

“Yani gemiyi terk etme özgürlüğümüz yok?”

“Evet, özgürlüğünüz sadece geminin içindeki alanlarda geçerli.”

“Kusura bakmayın ama bu sınırların bize yeterli olmayacağını bilmenizi isterim.”

“Maalesef, yapabileceğim başka bir şey yok. Bu kadarıyla yetinmek durumundasınız.”

“Yani ülkemizi, ailemizi ve dostlarımızı bir daha göremeyeceğimizi mi söylüyorsunuz?”

“Evet profesör, ama telaşlanmayın. Özgür olduğunuzu zannettiğiniz topraklardan vazgeçmenin o kadar da zor olmadığını zamanla göreceksiniz.”

Kaptan’ın bu sözleri üzerine dayanamayan Ned Land, bağırarak araya girdi:

“Bu kahrolası gemiden kaçmayacağım konusunda söz veremem!”

Ned’in çıkışına hiç aldırmayan Kaptan, sakin bir tavırla cevap verdi:

“Zaten ben de sizden böyle bir söz vermenizi beklemiyorum Land Usta.”

Kaptan’ın bizleri esir tutmak konusunda gösterdiği küstahlık kokan tavra içerleyerek, karşılık verdim:

“Bayım üstünlüğünüzü bize karşı kötü yönde kullandığınızın farkındasınız umarım. Bu düpedüz insafsızlık!”

Çıkışıma sinirlenen Kaptan, daha otoriter bir sesle cevap verdi:

“Hayır profesör. Bu sergilediğim tavır söylediklerinizin tersine, iyi niyetli ve acıma duygusu barındıran bir harekettir. Galiba birer savaş esiri olduğunuzu size hatırlatmam gerekiyor. Gemime savaş açan, toplar atıp zıpkınlar saplamaya çalışan insanlarsınız. Bu savaşı ben kazandım ve sizleri de okyanusun ortasından kurtardım. Dolayısıyla burada, benim gemimde esir durumdasınız. Zaten başıma açtığı işler ve hayatlarını bağısladığım için bütün huzurumu kaçıran sizlere daha fazla iyi niyet gösteremem. Buraya gelip bütün sırrımı öğrendiniz. Sizleri dış dünyaya göndererek gemimi herkese anlatmanıza izin vermemi beklemiyorsunuz herhalde.”

“Bu durumda bizden, ya yaşamayı ya da ölmeyi tercih etmemizi bekliyorsunuz. Öyle mi?”

“Evet maalesef öyle!”

Kaptan’ın kendine göre haklı ve son derece kararlı olduğu kesindi. Söylenecek başka söz kalmamıştı. Arkadaşlarıma dönerek karar vermek için bir zemin hazırlamaya çalıştım:

“Dostlarım, bu konuşmayı daha fazla uzatmanın bir anlamı yok. Bizden istenenler açıkça ifade edildi. Bu şartlar altında yaşamaya mecburuz. Ancak bir gün gelip gitmek için çabalayacak olursak başımıza gelecekleri göze almayacağımıza dair de bir söz vermek durumunda değiliz.”

Conceil sakin, Ned ise hırsını saklamaya çalışır şekilde başlarını salladılar. Sözlerimden etkilenmediğini hissettirmeye çalışan Kaptan, konuşmama bir cümle ekledi:

“Nasıl isterseniz öyle davranın baylar. Beni zor kullanmaya mecbur etmemenizi tercih ettiğimi bilin yeter.”

Bir iki saniye havada asılı kalan bu cümlelerin yarattığı sessizliği, yine Kaptan’ın daha sakin ve nazik çıkan ses tonu böldü:

“Sevimsiz konuları bitirdiğimize göre, izin verirseniz sözlerimi tamamlayayım. Sizi oldukça iyi tanıyorum Profesör Arronax. Gemideki kütüphanemde sizin kitabınız da var. Her ne kadar iyi bir inceleme olsa da, eksikleri mevcut. Bu yüzden, eksiklerinizi tamamlamak için gemimde bulunmaktan zevk alacağınızı düşünüyorum. Denizin dibini her zamankinden daha yakından incelemeniz için birlikte dolaşacağız. Size bilmediklerinizi öğretecek, görmediklerinizi göstereceğim. Yol boyunca benim çalışma arkadaşım olacaksınız. Çok yakın bir gelecekte de size harikalar diyarında dolaşma imkanı verdiğim için bana teşekkür edeceğinizden eminim. Şimdi hiç bilmediğiniz bir devri alem seyahatine hazır olun. Deniz, benim yardımımla size bütün sırlarını açacak.”

Doğrusu Kaptan’ın bu sözleri beni oldukça etkilemişti. Bana hiçbir zaman imkan bulamadığım araştırmaların kapısını aralıyor, bir bilim adamının her zaman etkisinde olduğu bilgi açlığını bana karşı lezzetli bir zehir gibi kullanıyordu. Bu durumda Ned Land’ı kızdıracığımı bilerek de olsa, Kaptan’a yakınlık duyduğumu belli eder bir sesle cevap verdim:

“Evet, Kaptan, belki insanlardan kendinizi soyutlamışsınız ama içinizde hâlâ bir takım duygular mevcut. Şahsen ben, bilimsel bir araştırma için özgürlüğümünden vazgeçebilirim.”

Bu sözlerimden sonra, Kaptan’ın memnuniyeti kadar Ned’in kızgınlığını da sezebiliyordum. Ne olursa olsun araştırmalarımda ilerleyecek olmak beni sevindirmişti ve Kaptan’la anlaşmaya varmıştık. Bu anlaşmayı hem kutlamak hem de mühürlemek için Kaptan’ın elini bana uzatmasını bekledim ancak adam hiç oralı olmadı. Arkasını dönmüş kapıdan çıkmak üzereydi ki, öne doğru bir adım atarak söze girdim:

“Size son bir sorum olacak.”

“Sizi dinliyorum.”

“Size nasıl hitap edeceğiz?”

“Bana Kaptan Nemo diyebilirsiniz. Siz ise benim gözümde Nautilus, yani gemimin tayfalarısınız.”

Cevabını bu şekilde veren Kaptan, tayfalarına dönerek anlamadığımız bir dilde konuşarak işaretler verdi. Sonra Ned ve Conceil ile konuşmaya başladı:

“Evet baylar, kamaralarınızda yemekleriniz hazır. Tayfayı takip edin.”

Uzun zamandır kapalı kaldığımız bu odadan sonunda çıkıyorduk. Kendi akıbetimin ne olacağını merak ederken, Kaptan bana kapıyı işaret ederek kafamdaki bu soruyu yanıtladı:

“Profesör, siz benimle geliyorsunuz.”

NAUTILUS

Odadan çıkıp Kaptan'ı takip ettim. Geminin içi oldukça iyi aydınlatılıyordu. Dışarı sızan ışıklar hesap edildiğinde, bunun Kaptan Nemo için hiç de zor olmadığını düşündüm. Birbirine bağlanan üç kısa koridordan sonra, geniş ve çok zevkli döşenmiş bir yemek odasına girdik.

Kaptan'ın beni buyur ettiği masada birbirinden leziz gözüken yemekler, en zarif ustalıklarla servis edilmişti. Yemeklerden gelen kokular, sadece görüntülerinin değil tatlarının da güzel olduğu konusunda beni ikna etmişti. Yemeklere beğeniyle baktığımı gören Kaptan Nemo açıklama yaptı:

“Gördüğünüz yemeklerin hepsi deniz ürünlerinden yapılmış olup çok lezzetlidir. Çekinmeden hepsinden yemenizi isterim.”

“Demek masanın üzerindeki her şey deniz ürünü, öyle mi?”

“Evet profesör, deniz bana gerekli olan her şeyi veriyor. Denizler benim tarlamdır. Bazen deniz altındaki ormanlarda avlanırım. Yunan tanrısı büyük Poseidon gibi deniz ormanlarında dolaşan sürülerim var.”

Kaptan'ın sözleri karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Artık sık sık bu adamın bir deli mi, yoksa bir dahi mi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Daha net anlayabilmek için sordum:

“Peki bu tabakta servis edilen biftek de mi deniz ürünü?”

“Evet, deniz kaplumbağası etinden leziz bir biftektir. Şu tabakta gördüğünüz de yunus balığı ciğerinden yapılmış bir sotedir. Aşçım çok kabiliyetli biridir ve beni memnun etmeyi iyi bilir. Oldukça aç olduğumu biliyorum. Lütfen soğutmadan yemeye başlayın ve sakın hepsinden tatmayı ihmal etmeyin. Yemeğin üzerine tatlı olarak denemenizi istediğim kaymak, balina sütünden ve deniz dibindeki bir çeşit yosunun şekeriyle yapılmıştır. Reçelimizi de şakayıklardan yaparız.”

Kaptan'ın iştahlandırıcı sunumu karşısında dayanamayarak her tabaktan bir parça tatmaya başlamıştım. Bu sırada Kaptan denizlerdeki tecrübesini aktarmaya devam etti:

“Sadece yiyeceklerimizi değil, diğer bütün ihtiyaçlarımızı da denizden elde ediyoruz. Temizlik malzemelerimiz, kokularımız, mürekkebimiz ve elbiselerimiz. Her şeyimiz denizden gelir ve bir gün yine denize gidecektir.”

Ağızımdaki lokmayı yutarak araya girdim:

“Denizi çok sevdiğiniz anlaşılıyor Kaptan.”

“Elbette, deniz her şeyden önce benim evim. Üstelik dünyanın üçte biri denizlerle kaplıyken, başka nerede dolaşarak bu kadar çok alan ve özgürlüğünüz olabilir ki?”

Bu konuşmalar sırasında yemeğimizi bitirmiştik. Kibarca masadan kalkan Kaptan, reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu:

“İsterseniz şimdi birlikte Nautilus'u gezelim.”

Elbette, çok sevinirim.

Cevabımla hareketlenen Kaptan, yolu işaret ederek yürümeye başladı. Yemek salonuna girdiğimiz kapının ters tarafında bulunan, çift kanatlı büyük bir kapıdan geçerek son derece zevkle döşenmiş bir kütüphaneye girdik. Üç tarafı; kapı açıklığı hariç; yerden tavana kadar dolu kitap raflarıyla çevrili olan odanın bir tarafında büyük bir pencere vardı. Daha önce hiç böyle bir kütüphane görmemiştim. Gözlerime inanamıyor bu odanın içinde kitap okuma, araştırma yapma lüksünü hayal bile edemiyordum. Bu odada bir bilim adamı için inanılmaz bir konfor söz konusuydu. Kendime gelmemi beklemek için, görüntüsünden rahatlığı fark edilen koltuklardan birine oturan Kaptan'a duygularımı açıkladım:

Bundan daha mükemmel bir kütüphane düşünemiyorum. En önemlisi denizin derinliklerinin de size eşlik etmesi.

“Evet Bay Arronax, çalışmak için bu kadar huzuru nerede bulabilirsiniz ki. Sizin müzedeki odanız bu kadar rahat mı?”

“Kesinlikle hayır Kaptan, kıyaslanamaz bile. Üstelik bu kütüphane çok daha kapsamlı bir yer. Burada yedi ya da sekiz bin kitap olmalı.”

“Bilemediniz. Bu kütüphanede tam on iki bin kitap var ve hepsi emrinizde. Onları istediğiniz gibi inceleyebilirsiniz. Sanırım gezimizi biraz erteleseک iyi olacak, sizi bu zevk için bekletmek istemem.”

“Çok teşekkür ederim Kaptan çok incesiniz. Nerden başlayacağımı bilemiyorum, ama emin olun beni çok memnun ettiniz. Burada biraz vakit geçirdikten sonra tekrar size katılmaktan mutluluk duyacağım.”

“Pekala, ben de günlük okumalarımı yapayım o halde. Keyfinize bakın lütfen.”

Kaptan'ın bir kitap alıp tekrar oturmasıyla, adeta küçük bir çocuğun şekerlemelere saldırması gibi raflara ilerledim. Raflarda edebi, bilimsel ve felsefi birçok tür mevcuttu. Ancak iktisadi ya da siyasi hiçbir esere rastlamadım. Anlaşılan Kaptan kendini insanlıktan soyutlarken, bu temel bilimlerden de uzak durma kararı almıştı. Yine de kitapların karışık halinden, Kaptan'ın sık sık rafları karıştıran iyi bir okuyucu olduğu belli oluyordu. Bir saat kadar rafların arasında gezindim. Birçok nadide eseri elime alıp sayfalarını karıştırdım. Araştırmayı derinleştirdikçe, Kaptan'a olan hayranlığım artıyordu. Bu kütüphaneye ve kendisine duyduğum hayranlığı gizlemeyen bir sesle, fikrimi söyledim:

“Bu kütüphanede bir bilim adamı için ciddi bir hazine saklı. Bunu benimle paylaştığınız için size ne kadar teşekkür etsem az. Çok incesiniz Kaptan.”

Sözlerimi gülümseyerek karşılayan Kaptan, sakince ayağa kalktı. Yüz ifadesinden bu hazinenin dahası da olduğunu anladığımda bir kez daha şaşırdım ve hiç düşünmeden gösterdiği yöne doğru yürüdüm. Kütüphanenin diğer tarafında bulunan ve geldiğimiz yöndekinin aynısı olan, çift kanatlı kapıyı açarak beni içeri davet etti. Bu kapıdan geçtiğimiz büyük ve yine muazzam bir zevkle döşenmiş salonun duvarlarında harika tablolar, konsolların üzerinde mükemmel heykeller vardı. Bu gördüklerimden sonra Kaptan'la ilk karşılaştığım zaman kabalığına dair edindiğim fikirlerden sıyrılmış, sanata ve bilime olan düşkünlüğüne hayran kalmıştım. Salondaki tablolar ve heykeller, eski ve yeni ekolden birçok ünlü sanatçının eseri idi. Beğenimi saklayamadım ve fikrimi söyledim:

“Kaptan Nemo, bu gördüklerim beni hayrete düşürdü. Gerçekten muazzam. Size giderek hayran kalıyorum.”

“Ben o kadar önemsemiyorum Profesör. Sadece; bir zamanlar insan eliyle yapılmış değerli şeyleri, bıkıp usanmadan toplayan; amatör bir koleksiyoncuydum o kadar.”

Bu cevaptan sonra solona bir sessizlik hakim oldu. Bir süre daha eserleri inceledikten sonra odanın ortasındaki piyanoyu fark ettim. Üzerinde duran Mozart, Wagner, Rossini ve Beethoven’ın eserlerinin orijinal notalarını gördüğümde onları göstererek sordum:

“Peki ya bu adamlar ve eserleri hakkında ne diyeceksiniz?”

“Onlar, müziğiyle herkesi hayran bırakan Mitolojinin ve evrenin ilk ozanı Orphee’nin çağdaşları.”

“Bu nasıl olur, dediğiniz gibi o mitolojik bir ozan, bu adamlarsa...”

Kaptan sözümü keserek araya girdi:

“Orphee, ölümün ötesine geçebilen bir kişidir ve ölümlerin hafızalarında zaman kavramı yoktur. Aynı benim gibi.”

“Nasıl yani?”

“Çok basit ben de dünyanın toprakları altında yatan ölümlerden farksızım.”

Kaptan’ın bu sözlerinden, her ne kadar kendini insanlardan soyutlamış olsa da kendini yalnız hissettiğini sezdim. Konuyu daha fazla uzatmamayı tercih ettiğimde Kaptan da, gözlerini kütüphanede bulunan aynından olan pencereden derinlere dikmişti. Kaptan’ın denizlerdeki bu özgürlükten çok memnun olduğuna inandığım için bu halinin sadece bir anlık olduğunu düşündüm ve salondaki incelememe devam ettim. Piyanonun hemen yanındaki sergi masalarında özenle dizilmiş olarak bulduğum doğa bilimlerine ait koleksiyon, beni daha da heyecanlandırdı. Kendimi hazinelerle dolu bir mağarada düşmüş bir defne avcısı gibi hissediyordum. Bin bir çeşit hayvanın büyük itina ile temizlenerek cam düzeneklere yerleştirilmesiyle oluşmuş bu koleksiyon, benim için nefes kesiciydi. Birkaç dakika sonra kendine gelen Kaptan Nemo, yanıma yaklaşıp tekrar konuşmaya başladı:

“İstiridyelerim ve incilerimi mi seyre diyorsunuz? Sizin gibi bir doğa bilimci için ne anlama geldiklerini biliyorum. Ama emin olun ki ben onlara sizden daha çok değer veririm, çünkü onları ellerimle denizlerin dibinden topladım.”

“Şimdi denizi neden bu kadar çok sevdiğinizi daha iyi anlıyorum. Yeryüzündeki bir müze Nautilus’daki koleksiyon kadar zengin olamaz. Bu geminin sizin mabediniz olduğunu anlıyorum ve sizin için sır olan şeyleri öğrenmek istemem. Ancak, açıkçası bu devasa gemiyi hareket ettirebilecek güç kaynağını çok merak ediyorum.”

“Daha önce de söylediğim gibi Bay Arronax, bilim konusunda edinilmiş merak benim için saygıdeğerdir. Bu yüzden sizin için geminin hiçbir yerinde bir yasak yok. İsteddiğiniz her yeri inceleyebilirsiniz.”

“Size nasıl teşekkür etsem az, emin olun bu iyi niyetinizi asla suistimal etmeyeceğim. Bana şurada, ilerde bulunan aletlerin görevini söyler misiniz?”

Salonun köşesinde bulunan ve benim için oldukça karmaşık olan aletleri göstererek sorduğum bu soru karşısında, Kaptan yine nezaketle cevap verdi:

“Neden olmasın, burada kaldığınız sürece her şeyin görevini öğreneceksiniz. Ancak bu aletlerin aynından kamaramda da var, işlevlerini size orada açıklayacağım. Bunu yapmadan önce siz de kamaranızı görmek ister misiniz?”

Kaptan’ın nazik teklifini kabul ederek gösterdiği yöne doğru onu izlemeye başladım. Birçok koridor geçerek, bana ayrılmış olan kamaraya geldik. Kamaram da beni hayrete düşürdü, adeta lüks bir otel odası gibiydi. Bu ayrıcalık için Kaptan’a nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim. Kaptan kendi kamarasının benimkine bitişik olduğunu ve gösterdiği bir diğer kapıdan da beklemiş olduğumuz salona bağlandığını söyledi.

Etrafi bana iyice tanıttıktan sonra, ara kapılardan birinden kendi kamarasına geçmemizi sağladı. Bana bir sandalye gösterdi ve oturmamı rica etti. Kibarca karşıma geçerek salonda görüp merak ettiğim aletlerin aynılarının başına geçti ve anlatmaya başladı:

“Bu gördüğünüz aletler, Nautilus’un hareket etmesini sağlar. Her birinin ayrı bir işlevi vardır ve hepsi birleşerek denizdeki durumumuzu anbean bize gösterirler. Bazılarını siz de tanıyacaksınız. Mesela termometre, bildiğiniz gibi ısıyı gösterir. Sonra, bunlar hava basıncını anlamak için higrometre, fırtınanın gelişini bilmek için stormglas ve yüzeye çıktığımızda etrafi incelemeye yarayan gece-gündüz dürbünleri. Ancak bütün bu aletlerden farklı olanlar hakkında size daha detaylı bilgi vermem gerekecek.”

İlgili bir ses tonuyla, gerçekten merak ettiğim diğer aletleri göstererek cevapladım:

“Bahsettiğiniz aletler, şu tarafta duran grup sanırım.”

“Evet, sayın profesör. Bu aletler bu geminin kalbidir. Bütün gemiyi hareket ettiren büyük gücün yönlendirilmesinde kullanılırlar. Bu büyük güç bizi ısıtır, aydınlatır ve bütün araçlarımızı çalıştırır.”

“Nedir bu güç?”

“Elektrik!”

“Elektrik mi?”

“Evet profesör, elektrik!”

“Yani geminiz elektrik gücüyle mi böyle muazzam bir hıza ulaşıyor? Daha önce elektriğin böyle bir etkisi olduğunu hiç duymamıştım.”

“Benim elektriğim, yeryüzünde kullanılan ve bilinen elektrikten farklıdır. Üzgünüm ama bu konuda size daha fazla açıklama yapmayacağım.”

“Açıklamak istemediğiniz bütün sırlarınıza saygı duyacağım ancak sadece bir soru sormama izin verin lütfen.”

“Buyurun sorun, ama cevap alacağınızı garanti edemem.”

“Elektrik elde etmek için gerekli olan çinkoyu nasıl elde ediyorsunuz?”

“Neyse ki sorduğunuz soru saklamak istediklerimle hiç alakalı değil. Bu yüzden rahatlıkla cevaplayabilirim. Öncelikle belirtmek isterim ki; denizlerin dibi demir, altın, gümüş ve çinko gibi

madenler açısından çok zengindir. Üstelik bunları çıkartmak hiç de zor değil. Ama ben elektriğimi denizden sağlamayı tercih ederim.”

“Denizden mi? Bu nasıl oluyor?”

“Çok çeşitli yolları var, örneğin suya teller sarkıtarak ısı değişimlerinin yararlanabilirsiniz. Ama ben çok daha basit bir yönteme başvuruyorum.”

“Nasıl bir yol?”

“Suyun bileşimini biliyorsunuz. Bir gram deniz suyunda yüzde 2,3 sodyum klorür vardır. İşte ben bu sodyum klorürü ayırarak, elektriğin üretiminde kullanıyorum.”

“Sodyum mu?”

“Evet Profesör, sodyum cıva ile karıştırıldığında Bunsen pilindeki gibi bir enerji elde edilmektedir. Böylece cıva olduğu gibi kalmakta, sadece sodyum harcanmaktadır. Sodyumu da bahsettiğim gibi denizden bol miktarda sağlayabiliyorum. Hem sodyumlu piller daha uzun ömürlü oluyor.”

“Sizi anlıyorum Kaptan ama, denizden sodyum elde etmek yani suyu ayrıştırmak için daha fazla elektriğe ihtiyacınız olmuyor mu?”

“Çok doğru bir tespit! Ama ben sodyum elde etmek için elektrik kullanmıyorum.”

“Peki ne kullanıyorsunuz?”

“Kömür kullanıyorum.”

“Kömür mü?”

Kaptan şaşkınlığını gülerek yanıtladı:

“Yanlış anlamayın, deniz kömürü demek istedim.”

“Yani denizin altında kömür madeni işletebiliyor musunuz?”

“Evet. Bunu zamanı geldiğinde görebileceksiniz. Bu yüzden biraz sabırlı davranmanızı isteyeceğim. Zihninizi kurcalayan cevaplara ulaştıkça, insanların kıymetini bilmediği denizlerin nasıl elektrik ürettiğini göreceksiniz.”

“Gerçekten enteresan, bu kadar çok şeyi deniz sayesinde yapabilmemiz büyük başarı. Ancak soluduğunuz havayı da denizden elde ettiğiniz, söylemeyeceksiniz değil mi?”

“İstersem çok kısa sürede bunu da halledebilirim. Ama buna gerek yok, çünkü istediğimiz her an yüzeye çıkarak hava depolayabiliyoruz.”

“Bravo Kaptan, doğrusu ne kadar övünseniz azdır. İnsanların belki de çok uzun yıllar sonra keşfedeceği, elektriğe ait bu dinamik gücü şimdiden bulmuşsunuz.”

Kaptan insanlıktan bahsetmemden hoşlanmadığını belli eden soğuk bir ses tonuyla cevap verdi:

“Açıkçası insanların bunu ne zaman keşfedeceğini bilmem, ama benim için bu hayatımın kaynağı olan özel bir güç. Benim gemimde her şey, hatta şu duvarda gördüğünüz küçük saat bile bu elektrik

gücüyle çalışıyor.”

“Gerçekten mükemmel bir buluş.”

“Mesela bakın, bu gördüğünüz kadran da elektrikle çalışıyor ve geminin hızını gösteriyor. Bakın şu anda yavaş bir tempoyla ilerliyoruz.”

Kaptan’ın bana gösterdiği ibre saatte on beş mili gösteriyordu. O günün şartlarına göre, en ileri teknoloji gemilerin bile en ileri hızı olan bu seviyenin Kaptan’a yavaş geliyor olması Nautilus’un gücünü gösteriyordu. Ben içimden bu hesapları yaparken, Kaptan önümüzdeki kapıya doğru yürüyerek ekledi:

“Size anlatacaklarım daha bitmedi Profesör. Lütfen beni takip edin.”

Beni nelerin beklediğini ve bu adamın beni daha ne kadar şaşırtıp, hayran bırakabileceğini merak ederek kapının açıldığı koridora doğru ilerledim. Koridorun ortalarına geldiğimizde önümüze çıkan demir bir merdiveni göstererek sordum:

“Kaptan Nemo, bu merdiven nereye çıkıyor?”

“Geminin filikasına çıkıyor.”

“Demek bir kayığınız da var!”

“Evet, gezmeye ve avlanmaya yarayan hafif bir kayık.”

“O zaman bu kayıkla gezintiye çıkmadan önce deniz yüzeyine çıkıyorsunuz?”

“Hayır, kayığımız kapaklıdır. Gemiye vidalarla tutturulmuş bu sistem, emir verdiğim an bağlantıları açılarak su yüzeyine çıkartılır. Tam olarak su yüzeyine varınca da kapakları kaldırıp direkleri takarım. Sonra da yelkenleri açıp yola çıkarırım.”

“Peki, gemiye nasıl dönüyorsunuz?”

“Ben geri dönmem, Nautilus beni arayıp bulur.”

“İstedığınız zaman mı?”

“Kayıkla açıldığım zamanlarda, gemi ile aramda bir tel olur. Bu tel sayesinde, gemiye dönmek istediğimde gemiye telgraf çekerim ve gelip beni alırlar.”

Yine şaşırmış ve etkilenmişim. Bu konuşmadan sonra yolumuza devam ettik. Yürüdüğümüz uzun koridorun sonunda makine dairesine gelmiştik. İçeri girdiğimizde tuhaf bir koku hissettim ve rahatsız oldum. Bu durumu anlayan Kaptan açıklama yaptı:

“Bu, elektrik için kullandığımız sodyumun kokusu. Ama endişe etmeyin, zarar verecek seviyede değildir.”

Açıklamaya devam eden Kaptan, omzundan tutarak beni yönlendirerek açıklamaya devam etti:

“Gördüğünüz gibi enerjiyi elde etmek için Bunsen Pili modelini kullanıyorum. Bu pillerden çıkan akım, sırrını sadece benim bildiğim bir makine grubunu harekete geçirir. Bu düzenek sayesinde saatte

elli deniz mili hıza ulaşabiliyoruz.”

“Elli deniz mili demek, elde ettiğiniz sonuçlar mükemmel. Peki Nautilus’un manevra kabiliyetini, suyun dibinden tekrar yukarıya çıkabilmesini ve en önemlisi o kadar uzun süre suyun dibinde kalabilmesini sağlayan ne?”

“Bunları merak etmekte çok haklısınız. Aslında size bu açıklamaları yapmayı planlamıyordum. Ama bu denizaltıyı asla terk etmeyeceğinizi düşününce, sizin gibi bir bilim adamını bu bilgilerden mahrum bırakmanın da hoş olmayacağına karar verdim. Bu yüzden size bunların açıklamasını yapacağım. Öncelikle büyük salona geçelim, asıl kumanda odası orasıdır. Orada her şeyi daha iyi anlayıp inceleyebilirsiniz.”

Birkaç dakika sonra, büyük salondaki çalışma masasında karşılıklı oturmuş konuşuyorduk. Kaptan Nemo Nautilus’un planlarını özenle masanın üzerine açmış, geminin özellikleri hakkında detaylı bir açıklama yapmıştı. Rakamlar ve bilimsel gerçeklerle aktardığı bu bilgiler beni derinden etkilemiş, Kaptan’ın dehasına hayran bırakmıştı. Geminin nasıl işlediğini anlamama rağmen aklıma takılan bir soruyu, çocuklara özgü bir heyecanla sordum:

“Peki denizin dibindeki engellere çarpmadan ilerlemeyi nasıl başarıyorsunuz?”

“Geminin üst kısmında bir dümencim var. Benden aldığı emir ve talimatlara göre geminin yönünü değiştiriyor.”

Aklıma gelen diğer soruları da sıralayarak, merakımı gidermeye çalıştım:

“Bu hesaplar tamam, ancak bu salonda ve kamaralarda bulunan büyük yüzeyli camların bu derece basınca nasıl dayandığını hala anlayamıyorum.”

“Bu camlar düşündüğünüzden çok daha kalın, tam yirmi bir santim enindeler. Bu sayede de denizin dibindeki basınca rahatlıkla dayanabiliyorlar.”

“Peki yukarıdaki dümenci karanlıkta önünü nasıl görebiliyor?”

“Dümencinin önünde bulunan bir reflektör, denizin içinde yaklaşık yarım mil kadar bir uzaklığı aydınlatabiliyor.”

“Şimdi geminin denizin yüzeyine yaydığı ışığın kaynağını anlayabiliyorum. Peki bu kadar iyi işleyen bir sistemin içinde Scotia gemisiyle olan çarpışma nasıl gerçekleşti?”

“Tamamen dikkatsizlik sonucu bir kazaydı. Denizin iki metre kadar altında giderken, eski dümencimizin yanlış bir hareketi nedeniyle gemiye çarptık. Ancak Scotia gemisindeki hasarın az olduğunu anlayınca yolumuza devam ettik.”

“Peki, bizim gemimiz Abraham Lincoln ile olan çarpışma da mı kazaydı?”

“Hayır, o oldukça bilinçli bir durumdu. Hatta o kadar bilinçliydi ki, geminizin en yakın limana kadar gidebilmesi için hasar kontrol edildi. Biliyorsunuz ki, geminiz beni avlamaya çıkmıştı, bunu bir şekilde engellemezsem ileride çok ciddi sorunlar çıkabilirdi.”

“Anladığım kadarıyla denizi sevdiğiniz kadar, geminizi de seviyorsunuz?”

“Elbette. Gemimi bir babanın çocuğunu sevdiği gibi seviyorum. Çünkü onun hem Kaptan’ı, hem imalatçısı, hem de mühendisiyim.”

“Demek mühendissiniz de?”

“Evet, denizin altına girmeden önce New York, Paris ve Londra’da mühendislik eğitimi aldım.”

“Peki kimseye fark ettirmeden Nautilus’u nasıl inşa ettiniz?”

“Çok basit. Parçaları ayrı ayrı yerlerde imal edip, farklı isimlerle farklı adreslere göndererek.”

“Peki ama birçok farklı yerde olan bu parçaları dikkat çekmeden nasıl bir araya getirdiniz?”

“Okyanusun ortasında ıssız bir ada buldum, bütün parçaları oraya götürdüm. Sonrasında işçilerim yani şimdiki mürettebatıma kontrolüm altında monte ettirdim.”

“O zaman bu gemi size oldukça pahalıya mal olmuştur?”

“Evet, sekiz milyon iki yüz elli bin franga mal oldu.”

“Galiba oldukça zenginsiniz?”

“Evet, Fransa’nın dış borçlarını bir kalemde ödeyecek kadar.”

“Kaptan’ın bu cevabıyla şaşkınlıktan kıpkırmızı olmuşum. Fransa’nın on iki milyon frang dış borcu vardı. Bu parayı, bir kalemde ödeyeceğini iddia eden biri ya çok şakacı ya da gerçekten çıldırmış olabilirdi. Ancak o dakikaya kadar şahit olduğum şeyler bu konuda bir hükme varmadan önce düşünmemi sağladı. Kaptan Nemo’nun söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu zaman gösterecekti.”

Ben bunları düşünürken Kaptan da saatine bakıyordu, sonra bana dönüp yeni planını açıkladı:

“Saat on ikiye çeyrek var, şimdi yüzeye çıkma zamanı.”

Bu açıklamadan sonra, kontrol panelinin önüne geçti ve bir düğmeye üç kere bastı, yukarı doğru çıkmaya başladık. Gemi yüzeye geldiğinde Kaptan bana dönerek bir davette bulundu:

“İşte yüzeye vardık, ben yukarı çıkıyorum. İsterseniz bana eşlik edebilirsiniz.”

Bu daveti memnuniyetle kabul ettim ve peşinden gitmeye başladım. Birkaç merdivenden çıkarak önümüzde açılan bir çelik levhadan dışarı çıktık. Bu sayede geminin dış yüzeyini yakından inceleme şansı buldum.

Dış yüzey, çelik levhaların üst üste perçinlenmesiyle oluşturulduğu için karadaki sürüngenlerin derisine benzemişti. Günler sonra dış dünyayı görmek bana iyi gelmişti. Kaptan’ın kendine Nautilus’un içinde yarattığı dünya ne kadar mükemmel olursa olsun, bu kadar uzun süre gerçek dünyadan nasıl uzak kaldığını anlamadığımı o an fark ettim.

Birkaç dakika sonra, geminin içinden gelen tayfalar Kaptan’a telaşla birtakım haberler verdiler ve bizi aşağı çağırdılar. Ancak, tekrar geminin içine döndüğümüzde bu acelenin nedenini anlayabilmişim. Fırtına ölçer az sonra bir fırtınanın geleceğini haber vermişti ve bu yüzden tayfalar Kaptan’ın komutlarına ihtiyaç duymuştu. Kaptan, durumu kontrol altına almak için benden izin istedi ve istediğim gibi çalışabilmem için dokümanları masanın üzerinde bıraktı. Denizin güzel görüntüsü

ve önümdeki bilgi dünyasına kendimi kaptırarak, zevkle çalışmaya başladım. Bir süre sonra geminin içindeki gezimin verdiği heyecanla varlıklarını unutmış olduğum Conceil ve Ned Land salona girdi. Ortamın güzelliği karşında şaşkına dönen Ned Land bunu hemen belirtti:

“Profesör, yoksa bizler yanlışlıkla Quebec Müzesine mi geldik?”

Ned Land’ın bu esprisinden sakinleştiğini sezen Conceil rahatlamış bir ses tonuyla ona eşlik etti:

“Efendim izninizle ben de, Sommerard Otelinde olduğumuzu düşünmeye başladığımı belirtmek isterim.”

“Onları gülümseyerek karşıladım ve bu süre içinde öğrendiğim birçok şaşırtıcı güzelliği anlattım. Benim yokluğumda onların da değişik bilgiler edinmiş olduğunu düşünerek gördüklerini anlatmalarını istedim. Ancak Ned Land hiçbir şey görmediklerini hatta kimseyle karşılaşmadıklarını söyleyip, geminin her şeyinin elektrikle çalıştığından şüphelendiğini söyledi. Kilometrelerce yol gitmemize rağmen geminin içinde hiçbir mürettebata rastlamamış olmak, bu kurt denizciye hayli garip gelmişti. Benim de bir şeylerden şüphelenip, şüphelenmediğimi sorduğunda onu uyarmam gerektiğini anladım.”

“Sevgili Ned, bu düşüncelerinin bir kısmında haklısın. Şöyle ki bu gemi bu güne kadar gördüğün gemilerden çok farklı. Bunu sana detaylı olarak anlatmam biraz zor. Ancak bilmen gereken en önemli şey, buradan kaçma planından vazgeçmen gerektiği. Bana kalırsa en iyisi bu şaheser gemide kalıp olacakları izlemek.”

“Böyle bir şeyi düşünmem bile, kesinlikle bu gemiden kurtulacağım.”

“Seni anlıyorum ama biraz sabırlı olmalısın.”

“Sabretmek mi, ne zamana kadar?”

Bu soruya cevap vermek için sıkıntı çektiğim sırada salonun ışıkları söndü. Tam ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk ki, bir sürtünme sesi duyduk. Ned Land yere çömelirken dünyanın sonunun geldiğini söyledi. Bu sırada sesin salonun duvarlarından birinin yana kayarak yerini kocaman bir pencereye bırakmasından geldiğini anlamıştık. Okyanus olduğu gibi gözlerimizin önündeydi ve dünyanın hiçbir ressamı böylesi güzel bir manzarayı hayal edemezdi. Olanlar karşısında donup kalan Ned Land’a dönerek aradığı cevabı verdim:

“Hiçbir şey görmediğini söylüyordun, al bakalım şimdi istediğin kadar gör.”

Öfkesinden eser kalmayan Ned Land büyülenmiş şekilde cevap verdi:

“İnanılmaz! Şuradaki renklerin güzelliğine bir bakın. Bu gördüğüm en güzel şey.”

Ned Land’ın bu görüşüne katılmamak elde değildi. Gördüğüm güzelliğin içinde kaybolarak, kendi kendime mırıldadım:

“Şimdi Kaptan’ı anlamaya başladım. Harikalar diyarında kendine özerk bir yaşam kurmuş.”

Bu şekilde bir süre sessiz kaldık. Manzaraya en çabuk alışan Ned Land oldu ve sessizliği bozdu:

“Olacak şey değil, ortada hiç balık gözüküyor.”

Ned'in bu çıkışı Conceil'in uzun zamandır beklediği açığı ona vermiş oldu. Sonra ona üstünlük sağlayacağı bu konuda ufak bir atışma başlattı:

“Çok önemsemeyin Bay Land, onları tanımadıktan sonra balıkları görmeyiz bir anlamı yok zaten.”

“Benim gibi hayatı denizlerde geçmiş birine, nasıl olup da balıkları tanımadığını söylersin?”

“Bayım sizin uzmanlık alanınız onları öldürmek. Cinslerini bildiğinizi sanmam.”

“Elbette biliyorum, bundan kolay ne var. Yenen ve yenmeyen olarak iki cinse ayrılır.”

“Tam da oburlar için bir sınıflama, affedersiniz ama Bay Ned, kemikli ve kıkırdaklı balıklar arasındaki farkı biliyor musunuz?”

Conceil, sorduğu sorunun keyfini çıkarırken tam önümüzden geçen bir balığı Ned'e göstererek işaret ederek söze girdim.

“İşte sana bir fırsat Ned! Söyle bakalım bu geçen balık yenir mi yenmez mi?”

Ned önce balığa göz ucuyla bakıp, sorumu umursamadan konuyu değiştirmeye çalıştı:

“Şuraya bakın, burası kocaman bir akvaryum gibi.”

Conceil bu kaçış girişimini püskürtmek istedi ve sorguya devam etti:

“Burayı bir akvaryuma benzetmek imkansız, bu balıkla kuşlar gibi özgür bir şekilde nereye isterlerse gidiyorlar. Ama siz akvaryum benzetmesi yaparken bu balıkların yenemeyeceğini ima etmek istediyseniz bilemem.”

Conceil'in bu atağı karşısında çaresiz kalan Ned, açıklama yaptı:

“Pekâlâ, bu balıkları tanıyamadım. Peki, sen isimlerini biliyor musun?”

Conceil başından beri Ned yüzünden yaşadığı gerginliğin öcünü almış olmaktan memnun cevap verdi:

“Ben sınıflandırmalarını yaparım, isimlerini ise Efendimden öğrenebilirsiniz.”

Bu cevaptan sonra camın önünden geçen balıkların isimlerini saymaya başladım. Benim tanıtımım sırasında Ned ve Conceil, masal dinleyen çocuklar gibi sakin ve huzurlu şekilde okyanusu seyretti. Bir süre sonra salon tekrar aydınlandı ve duvar eski halini aldı.

Bu olaydan sonraki bir hafta boyunca Kaptan'ı hiç görmedim. Her gün geminin içinde dolaşıp salonda ve kütüphanede incelemeler yaptım. Ancak, Kaptan'a hiç rastlamadım. Onu bir daha hiç göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım ki, bir gün odama döndüğümde masanın üzerinde bir not buldum. Hemen açıp okumaya başladım, notta Alman harfleriyle aynen şöyle yazıyordu:

“Bay Arronax, Nautilus Gemisi

16 Kasım 1862

Kaptan Nemo, profesör ve arkadaşlarını yarın sabah Crespo adası ormanında gerçekleştirecek olan

avda yanında görmekten mutluluk duyar.

Nautilus Komutanı

Kaptan Nemo”

Notu okuduğumda çok şaşırılmıştım çünkü; son görüşmemizde denizler dışında bir yere gitmemeye yemin ettiğini defalarca tekrar eden Kaptan Nemo'nun, karada bir av gezisi düzenlemesi ilginçti.

Hemen haritadan Crespo adasının yerini buldum. Bu ada, bulunduğumuz yerden yaklaşık altı yüz metre uzaklıktaydı. Crespo tarafından keşfedilmişti ve üzerinde kimse yaşamıyordu. Kaptan'ın karaya çıkmak istediğinde böyle ıssız adaları tercih ettiğini düşündüm. Ama yine de denizlerden ayrılmamak konusundaki ısrarcı tavrını düşününce bu şekilde bir kara gezisini bir türlü anlamıyordum ve ilk fırsatta bu konuyu onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Ertesi gün uyandığımda Nautilus'un hareketsiz olduğunu hissettim. Hemen giyinip kumanda salonuna gittim. Kaptan Nemo beni bekliyordu. Onu gördüğümde eski bir dostumu görmüş gibi gülümsedim ve selamlaştık. Merakımı bastıramayarak hemen konuya girerek çok merak ettiğim soruları sordum:

“Kaptan, notunuzu aldım ve davetinizi memnuniyetle kabul ediyoruz. Ancak daha önce karaya ayak basmamak konusunda oldukça kararlı bir tavır sergilediğinizi görmüştüm. Şimdi bir adaya ormanlarında avlanmak için çıkma kararınızla, bu tavrı neden değiştirdiğinizi çok merak ediyorum.”

“Hemen açıklayayım Profesör. Notta sözü geçen ormanlar karada değil, denizin altındadır.”

“Denizin altında mı?”

“Evet.”

“Bizi denizin altındaki bir ormana mı götüreceksiniz?”

“Evet, neden olmasın.”

“Peki, oraya nasıl gideceğiz?”

“Yürüyerek.”

“Şaşkınlığımı bağışlayın ama tüfeklerimiz de yanımızda mı olacak?”

“Elbette, yoksa nasıl avlanırsınız?”

O ana kadar Kaptan'ın tutarlı tavırları onun bir kaçık olduğunu düşünmemi engellemişti. Bu cevaptan sonra ne düşüneceğimi bilemedim. Düşüncelerimi yüzümden anlayan Kaptan beni aydınlattı:

“Biliyorum Profesör, benim hakkımda hiç de iyi düşünceleriniz yok. Ancak size her şeyi açıkladığımda bu düşünceleriniz değişecek. Şimdi kahvaltıya geçelim, yemeğimizi yerken istediğiniz bütün açıklamaları alacaksınız.”

Kaptan'ın davetini kabul edip, açıklamalarını dinlerken leziz kahvaltımızı yapmak üzere sofraya

oturduğum. Hazırlanan leziz şakayık reçelleri, kaplumbağa yumurtaları ve yosun ekmeklerinden yemeye başladığım sırada Kaptan anlatmaya başladı:

“Sayın Profesör, biliyorsunuz ki denizin altında soluyacak havamız olduğu sürece istediğimiz gibi dolaşabiliriz. Eğer dipte kalmak istiyorsak da birtakım ağırlıklara ihtiyacımız olacak. Bu ağırlık ve havayı da bize, denizin dibinde yürüyebilmek için özel olarak tasarlanmış kıyafetler sağlayacak. Biliyorsunuz araştırmalar için diğer insanlar da bunu bu şekilde yapıyor.”

“Dalgıçları mı kastediyorsunuz?”

“Evet, onlar gibi giydiğimiz kıyafetlerle suyun altında rahatça dolaşacağız.”

“Peki tüfekleri suyun altında nasıl kullanacağız?”

“Kullanacağımız tüfekler suyun altında kullanım için özel olarak tasarlanmıştır. Barut yerine hava basıncı ile çalışmaktadır.”

“Peki suyun altındaki basınç kurşunun hızını kesmez mi?”

“Hayır, çünkü ateşleme için kullanacağımız basınç suyun göstereceğinden çok daha fazla.”

“Gene de hedefe nasıl yeterince etki edeceğini anlamıyorum.”

“Profesör, burada gördüğünüz diğer tasarımlar gibi bu silahların tasarımları da her türlü koşul düşünülerek yapılmıştır. Kurşunlarımız içlerine elektrik yüklenmiş kapsüllerdir. Hedefe dokunduğu anda aktive olup bu yükü boşaltır. Sağlanan elektrik şoku da en büyük hayvanda bile ölümcül bir etki yaratır.”

“O kadar akılcı bir şekilde konuştunuz ki, söyleyecek bir şey bulamıyorum ve bütün bu bahsettiklerinizi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyorum.”

“O halde yemeğiniz bittiyse, çıkış için hazırlıklara başlayalım.”

“Memnuniyetle.”

Giyinmek için özel bir odaya girip bizim için hazırlanan dalgıç kıyafetlerini giyip hazırlandık. Kaptan’a başından beri hiç güvenmeyen ve yakınlık göstermekten kaçınan Ned Land bizimle gelmek istemediği için bu seremoniye katılmadı. Conceil’in hazırlanmasını beklerken denizaltı için imal edilmiş tüfekleri özenle inceledim. Hazırlıklar tamamlandığında Kaptan da özel kıyafetlerini giymiş olarak yanımıza geldi. Artık çıkışa hazırдық, bizim için ilk olan bu deneyimle ilgili merakımı gidermeye çalışarak Kaptan’a dışarı nasıl çıkacağımızı sordum.

Kaptan Nautilus’un on metre derinlikte, denizin dibine oturmuş vaziyette durduğunu söyledi. Dışarı çıkış yöntemini anlatmak yerine bunu gözlerimle görmem için sabretmemi önerdi ve çıkış için işlemleri başlattı.

Az sonra içine girdiğimiz hücre dışarıdan kilitlendi ve çok geçmeden su sesi duyulmaya başladı. Az sonra ayaklarımdan yukarı doğru yükselen bir serinlik hissettim ve hücrenin tamamı suyla dolduğunda kilitlenen kapının karşısından yeni bir kapı açılarak denize geçişimiz sağlandı.

DENİZLER ALTINDA BİR ORMAN

Artık denizin tüm güzelliği ile karşı karşıyaydık. Deniz yüzeyine dik gelen güneş ışınları her yeri aydınlatıyordu. Üzerimizdeki özel kıyafet sayesinde denizin dibindeki kum yüzeyde kolaylıkla yürüyebiliyorduk. Arşimet yasasını adeta uygulayarak deneylere tanık oluyorduk. Yürüyüşümüz sırasında kum ve balçık zeminlerden geçtik. Zaman zaman çeşitli yosunlar ayaklarımıza dolaşıyordu.

Yaklaşık bir buçuk saatlik yürüyüşten sonra arazinin şekli birden değişti. Önce bir karaltı olarak görülen manzaraya yaklaştıkça, buranın Crespo adası ormanı olduğunu anladım. Ormanda, kalın gövdeli uzun dallı bitkilerle karşılaştık. Ormana girdiğim andan itibaren bir doğa bilimci olarak ilk dikkatimi çeken bitkilerin dallarıydı. Deniz yosunlarının genelinin dalları denize paralel bir şekildeyken, bu bitkilerin dalları gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Ormandaki yürüyüşümüz ilerledikçe ortam kararıyordu. Dalların sıklığı yüzünden güneş ışınlarının etkisi azalıyordu ve biz de ilerlemek için önümüze gelen dalları ellerimizle ayırmaya başlamıştık. Buradaki manzara inanılmazdı. Böylesine yoğun bir bitki ve hayvan çeşitliliğini, yeryüzündeki tropik ormanlarda bile görmemiştim. Bazen ben bile bir canlının bitki mi, hayvan mı olduğuna karar vermekte güçlük çekiyordum. Birçok bitki görünümümlü canlının kökü olmadığı için hayvan olduklarına karar verdim. Bu canlıların kırmızı, sarı, pembe gibi çok canlı renkleri de oldukça sıra dışıydı.

Bir süre sonra Kaptan durmamızı işaret etti ve geniş gövdeli ağaçların altındaki deniz çayırılarında da oturduk. Harika bir gezi yapıyorduk ancak tek sorun birbirimizle konuşamıyor olmamızdı. Conceil'in ne düşündüğünü anlamak için ona baktığımda, bu cesur genç adamın gözlerinin sevinçle dolduğunu gördüm. Dört saat kadar dolaşmış olmamıza rağmen açlık hissetmememe şaşırmıştım. Bu yolculuk sonrasında vücudumda hissettiğim tek sorun, daha önce dalgıçların başına geldiğini duyduğum uyuşmaydı. Bu herkes için geçerliydi, bu yüzden oturduğumuz yerde uyumaya başladık.

Uyandığımızda akşam olmuştu. Etrafıma bakındığımda Kaptan ve gemiden beri bize eşlik eden tayfa yan tarafımda ayakta durmuş kaslarını açıyorlardı. Ben de aynısını yapmaya yeltendiğimde, umulmadık bir olay bütün uyuşukluğumu giderdi. Birkaç adım ilerimden dev yapılı bir örümcek üzerime doğru geliyordu. Üzerimdeki özel ve kalın kıyafete rağmen örümceğin bana zarar vermesinden kortum. Fakat Kaptan yanıma gelerek tüfeğinin dipçığıyle sıkıca vurup onu bir seferde öldürdü.

Bu can sıkıcı olaydan sonra gördüğümüz güzelliklerin yanında ciddi tehlikeler olduğunun farkına vardım. Ormanın içinde çok daha tehlikeli yaratıklar olabileceğini düşünerek daha dikkatli olmaya karar verdim. Huzursuzluğum Kaptan'ın gözünden kaçmadı ve iyi hissetmemi sağlamak için dönmeyi teklif etti. Ben ve Conceil bu teklifi kabul ettik.

Artık geri dönüş yolu başlamış, Nautilus ışıkları yaktığı için önümüzü rahatça görür hale gelmiştik. Yine uzun bir yürüyüşle gemiye vardık. Çıkarken kullandığımız kapı halen açıktı. Tekrar hücrenin içine girdik ve Kaptan'ın orada bulunan düğmeye basmasıyla içerideki su yavaş yavaş boşaldı. Böylece harikalar diyarına yapmış olduğumuz yolculuk sonlanmıştı. Tek üzüldüğüm nokta hiçbir şey avlayamadan geri dönmek zorunda kalmamızdı.

Ertesi gün bütün yorgunluğumu atarak uyanmıştım. Kamaramın penceresinden baktığımda geminin yüzeye çıktığını gördüm. Hemen giyinip salona gittim, ancak Kaptan'ı bulamadım. Onun yukarda

olabileceğini düşünüp daha önce kullandığımız yolu kullanarak geminin dışına çıktım. Oldukça sessiz olan okyanusun üzerinde bir tek yelkenli bile yoktu. Geminin üzerinde sağ tarafta yirmi kadar tayfa, geceden denize salınmış olduğunu anladığım ağları çekiyordu. Ağların üzeri birbirinden güzel bin bir çeşit balıkla doluydu. Balıklar cins cins ayrılıp kovalara konulduktan sonra, içeri alındı. Kaptan'ı orada da görememiştim. Geminin tekrar dalacağını bildiğim için, ben de tayfalarla birlikte içeri girdim.

Nihayet koridorda rastladığım Kaptan Nemo ile selamlaşıp, salona geçtik. Kahvaltı sırasında Kaptan ilgimi çeken bir sohbet açtı:

“Profesör, dün dibinde dolaştığımız okyanusun derinliğini biliyor musunuz?”

“Maalesef Kaptan. Atlas Okyanusu'nun en derin yerinin on beş bin metre olduğunu biliyorum, ancak şu anda içinde olduğumuz Büyük Okyanus'un derinliği hakkında kesin bir cevap veremeyeceğim.”

“Evet dediğiniz gibi, Atlas Okyanusu'nun derinliği ölçülebilmiş bir bilgi. Peki ben Büyük Okyanus'un derinliğini ölçtüğümü ve derinliğin tam dört bin mil olduğunu söylesem ne dersiniz?”

“Bunu nasıl yapmış olabilirsiniz?”

“Gelin size anlatayım.”

Bu sözün üstüne Kaptan beni çalışma masasına yönlendirdi ve kendi icadı olan birtakım aletlerle yaptığı hesapları detaylı şekilde aktardı. Dinlediklerimden sonra Kaptan'ın yaptığı derinlik hesabının doğruluğuna ikna olmuşum. Birlikte geçirdiğimiz bu keyifli zamandan sonra Kaptan geminin işleri ile ilgilenmek için benden izin istedi ve salondan ayrıldı.

Yeni bilgilerle dolu o günden sonra Kaptan'a çok seyrek rastlamıştım. Ancak Conceil ve Ned her gün benimle birlikteydi. Her gün belli bir süre, salondaki okyanusa açılan bölmeden derinlikleri izliyor, keyifli zamanlar geçiriyorduk. Bir gün büyük pencere açıldığında ilginç bir manzarayla karşılaştık. Ahtapotların bir çeşidi olan kalamarlar, ringa ve sardalyeleri takip ederek soğuk iklimlerden sıcak iklimlere göç ediyorlardı. Bu hayvanların, bir yandan telaşla yüzmesini bir yandan da yakaladıkları balıkları yemesini zevkle seyrettik. Ertesi gün, ağlar çekilirken hava almak için yukarı çıktığımda, ağlarımızın kalamarla dolu olduğunu gördüm.

Günler böyle geçip gidiyordu. Yine sıradan bir gün geçirdiğimiz 11 Aralık'ta hepimiz büyük salondaydık. Ben kütüphaneden aldığım ilginç bir kitabı okuyordum. Ned ve Conceil de yine panodan okyanusu seyrediyordu. Nautilus yaklaşık iki bin metre derinlikte yol alıyordu. Bu derinlikte ancak büyük balıklar, o da çok nadiren görülebiliyordu. Bu derinlikte ilginç bir şey olmadığını düşünerek kendimi rahatça kitabıma vermiştim ki Conceil'in çığlığıyla sıçradım.

Başımı kaldırdığımda olduğum yerden bir karaltı olarak gözüken şey gemi ona yaklaştıkça netleşti. Conceil gördüğümüz şeyin ne olduğunu daha önce fark etmişti ve durumu bize de açıkladı.

“Bu batmış bir gemi. Direkleri kopmuş ve yelkenleri parçalanmış ama henüz sağlam ve yeni.”

Gemi gerçekten de Conceil'in dediği gibi yeniydi. Kısa süre önce battığı belliydi. Yaklaştıkça olanları daha net görebiliyorduk. Güvertede bir iki saat önce can vermiş insanların, iplere takılmış cesetleri gözlerimizin önündeydi. Çok acı verici bir manzarayla karşı karşıyaydık. Hepimizden soğukkanlı olan Ned atıldı ve sordu:

“Geminin ismini ve bağılı oldu limanın armasını görebiliyor musunuz?”

Conceil ve ben görmek için çok uğraşmamıza rağmen geminin adını okuyamadık. Bu uğraşı sonuçlandıran yine Ned oldu. Keskin gözleriyle geminin ismini okudu ve merak ettiğimiz bilgiyi buldu:

“Galiba geminin ismi Suderland, sanırım Florida limanına bağlıymış.”

Artık adını bildiğimiz bu geminin içinde ölenler için üzüntümüzle içimize kapanıp uzun süre sessiz kaldık. Akşam yemeğinde tekrar konuştuğumuzda hepimizin tek dileği bir daha böyle bir şey görmemektir.

Kaptan da bu manzaradan etkilenmiş olacak ki sonraki günlerde, uzunca bir süre, büyük pencere açılmadı. Gün içinde ben araştırmalarımın devam ederken, Conceil ve Ned kimi zaman bana yardım ediyor kimi zaman da kendilerine çeşitli uğraşlar buluyorlardı. Zaman böyle akıp geçmeye başladı.

Kendi aramızda yaptığımız küçük bir kutlama ile yılbaşı gecesini geçirip, yeni yılın ilk günlerini yaşamaya başladık.

Gemide hayat sıradanlaşmışken, bir gün ciddi bir sarsılma oldu. Dengemi kaybederek yere düştüğümü gören Conceil, her zamanki gibi yardımına koştu ve beni kaldırdı. Bir süre sonra yanımıza gelen Kaptan bir mercan kayasına çarptığımızı söyleyip bizi aydınlattı. Akabinde yardımcısıyla anlamadığımız bir dilde konuşarak gemiyi inceledi. İnceleme bittikten sonra Kaptan yanıma gelerek durumu bana açıkladı. Nautilus çarptığı mercan kayasına oturmuştu. Bu durum beni endişelendirdi ve Kaptan’a yılın bu zamanında suların en alçak düzeyde olduğunu hatırlattım. Sular yükselmedikçe gemiyi hafifletmeden oturduğu yerden kurtaramazdık ve gemiyi hafifletme gibi bir şansımız yoktu. Kaptan her zamanki sakin tavrıyla beş gün sonra dolunay olduğu için suların yükselmesiyle yola çıkabileceğimizi anlattı. Düşününce doğruluğuna hak verdiğim bu bilgi beni rahatlatmıştı. Geminin sabit kaldığı süre içinde tamir edilmesi için de fazlasıyla zamanımız olacaktı. Açıklamalarını yapan Kaptan, tamiratlarla ilgilenmek üzere bizden ayrıldıktan hemen sonra, çalışma masasının başında olan Ned hepimizi düşündürecek bir soru sordu.

“Profesör bakın, haritaya göre çok yakınımda bir ada var. Gemi beş gün boyunca burada sabit kalacağına göre, bu karaya çıkmak için iyi bir fırsat olabilir.”

Her ne kadar bu fikir bana da cazip gelse de, Ned’in heyecanına katılmadan cevap verdim:

“Haklısın bu hoş bir gezinti olabilir ama Kaptan’ın buna sıcak bakacağını hiç sanmam.”

Ned’in istekli gözleri parladı ve ısrarına devam etti:

“Bir kere sormaktan bir şey olmaz Profesör! Hem böylece bize karşı ne kadar samimi olduğunu anlamış oluruz.”

Ned’i kırmayıp bir süre sonra Kaptan’ın yanına gittim ve bu isteğimizi bildirdim. Kaptan beklemediğim bir şekilde olumlu davrandı ve adaya çıkmamızı kabul etti. Bu haber dostlarım arasında büyük bir sevinç yarattı. Ben de hem uzun zaman sonra karaya çıkacak olmanın, hem de Kaptan’ın artık bize güveniyor olmasının sevincini yaşadım.

Hemen hazırlıklarımızı yaptık, yanımıza bir sürü av aleti alarak küçük bir sandalla adaya doğru

açıldık. Yolculuk boyunca çok heyecanlıydık ve adaya indiğimizde gerçekten çok mutlu olduk.

Gün boyunca adada dolaşp, bulduğumuz Hindistan cevizleri ve ekmek ağacı meyvelerinin tadına baktık. Uzun zaman sonra karada olmak hepimize iyi gelmişti. Rastladığımız ilginç meyvelerden torbalarımıza doldururken Conceil Kaptan'ın bunları gemiye kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. Ben, Kaptan'ın gemiye götürdüğümüz şeylere tepki vermeyeceğine emin olduğumdan bu çekinceyi hemen giderdim.

Kısa süre sonra, Conceil ve Ned birbirleriyle şakalaşmaya başlamış ve oldukça eğleniyordu. Onları burada avlanan başka insanlar, hatta insan etiyle beslenen yamyamlar olabilme ihtimaline karşın sessiz olmaları konusunda uyardım. Bu fikir ikisini de biraz ürküttü ve güvenliğimiz için daha dikkatli oldular. Ormanın içinde daha sessiz bir şekilde dolaşp, birçok ilginç meyve topladık.

Zamanın nasıl geçtiğini fark edemedim akşam olmuştu, dönüş yolunda Conceil hiçbir hayvana rastlayamamamızdan yakınan Ned'i bir sonraki denemeler için teselli etmişti. Gemiye döndüğümüzde kimseye rastlamamıştık. Yanımızda getirdiklerimizi dolaplara yerleştirip bizim için hazırlanan yemekleri yemiş ve günün yorgunluğuyla uyumuştuk.

KAPTAN NEMO'NUN İLGİNÇ SİLAHI

Ertesi gün uyandıgımda Nautilus halen kayalığın üzerinde hareketsiz yatıyordu. Giyinip hazırlandım, Conceil ve Ned'i yanıma alarak güverteye çıktım. Önceki gün bıraktığımız sandal yerinde duruyordu ve o ana kadar yine gemiden kimseye rastlamamıştık. Adaya yapacağımız seyahat için çok heyecanlı olduğumuzdan bunu umursamayarak yolumuza devam ettik.

Kısa süre sonra adaya varmıştık. Ned seri bir şekilde ormana daldı, fakat kısa süre sonra eli boş bir şekilde yanımıza geldi. Tam bu sırada etrafta duyulan kuş sesleriyle tekrar hareketlenen Ned'in neşesi Conceil'in papağan etinin yenmediğini söylemesi üzerine kaçtı. Bana da sabırlı olması konusunda teselli vermek düştü.

Bütün bunlara rağmen yarım saat içinde cennet kuşlarına rastlamamız Ned'in moralini yerine getirdi. Ancak onları vuramamış olmamız nedeniyle hayıflanıyordu ki, Conceil'in elinde bir cennet kuşuyla çalılardan arasından çıkışı ikimizi de sevindirdi.

Bizim silahlarla vuramadığımız bir kuşu, elleriyle yakalamış olan Conceil'i tebrik ettik. Ned'in yaktığı ateşte pişirdiğimiz kuşu yemek midemizi bastırmış ve bize enerji vermişti.

Yerimizden kalkıp, adanın tepelerine doğru yöneldik. Oralarda daha çok hayvan bulabileceğimizi düşünmüştük. Bu düşüncemiz doğru çıktı. Tepedeki ormanın içinde, önce Ned bir domuz yakaladı ve sonra da Conceil bir kanguru vurdu.

Avladığımız hayvanları kıyıya taşıdık ve yaktığımız büyük ateşte güzelce pişirdik. Etlar kızarıırken havaya yayılan koku muazzamdı. Her ne kadar lezzetli de olsalar günlerdir deniz ürünleriyle beslenmekten sıkılmıştık ve yediğimiz bu yemek bize bir ziyafet gibi gelmişti.

Karnımız iyice doyduğunda, keyfimiz de yerine gelmişti. Şarkılar söyleyerek etten kalan son parçalarla keyif yapıyorduk. Neşemiz oldukça yerindeyken tuhaf bir şey oldu. Ned'in elinde tuttuğu ete çarpan bir taş dikkatimizi çekti.

Bir iki dakika içinde birkaç taş daha geldi ve taşın geldiği yöne baktığımızda çalılardan arasında yerlilerin suratlarını gördük. Korkuyla silahlarımıza sarıldık ancak yerlilerin sayısı çok fazla olduğu için hemen kaygımıza binerek uzaklaşmaya başladık.

Yerlilerden gelen ok ve taş saldırısı arasında küreklere öyle bir asıldık ki, geldiğimizden çok kısa bir sürede Nautilus'a ulaşmayı başardık.

Gemiye vardığımızda hemen içeri girip Kaptan'ı bulmaya çalıştım. Kaptan salonda org çalmakla meşguldü ve ilk seslendiğimde beni duymadı. Onun dikkatini çekmek için yüksek sesle bir kere daha seslendim:

“Kaptan Nemo!”

“Profesör... Hoş geldiniz. Nasıl, iyi avlanabildiniz mi?”

“Evet Kaptan, ama tehlikedeyiz. Adanın yerlisi olan vahşiler bize saldırdı ve bizi buraya kadar takip ettiler.”

“Vahşiler mi?”

“Evet Kaptan!”

“Neden endişe ediyorsunuz ki Profesör, nerede vahşiler yok ki? Bugüne kadar dünyanın neresine gidersem gideyim, hep vahşilerle karşılaştım.”

“Kaptan, gemiye girmelerini istemiyorsanız hemen kapakları kapatmanız gerekiyor.”

“Sakin olun Profesör, korktuğunuz kadar önemli bir olay değil.”

“Ama çok kalabalıklar!”

“Kaç kişiydiler?”

“Aşağı yukarı yüz kişi kadar.”

Merak etmeyin, buradaki bütün yerliler bile gelse Nautilus’a bir şey yapamazlar.”

Kaptan’ın bu sakin tavrına inanmamıştım. Ondan ümidimi keserek güverteye çıktığımda, yerlilerin geri çekilerek kıyıdaki bir ateşin başında toplandığını gördüm. Bir sonraki gün de yerliler kıyıda bekliyordu. Bu yüzden adaya gitmeyi aklımızdan bile geçirmedik. Ama bir süre sonra denizin yeterince alçak olması sayesinde yerliler sandallarıyla bize yaklaşmayı başardı. Geminin etrafında dönerek kendilerine göre incelemede bulundular. İnceleme yapmak için denizden bazı yumuşakçalar toplamak için dışarı çıktığımızda yerliler beni ve yardımcımı taşa tuttular. Her ne kadar Conceil silahına davrandıysa da onu engelledim. O da beni ikna etmek için fikrini söyledi:

“Efendim, bu adamlar vahşi eğer sadece bir tanesini vurup düşürürsek korkup kaçacaklardır.”

“Conceil onlar uzun zamandır buradalar ve eminim bu adanın bizden önce de ziyaretçileri oldu. Bu yüzden çok ses çıkaran gürültülü silahlara alışkın olduklarına eminim. Emin ol bizim ses çıkartmayan elektrikli silahlarımızdan hiç korkmazlar.”

Biz bunları konuşurken yerliler gemiye daha da yaklaşarak bir kez daha taş ve ok yağmurunu başlattı. Telaşla içeri kaçtık ve Kaptan’a haber verdik. Kaptan yine çok sakin bir tavırla korkmamamızı söyledi. Kaptan’ın neden bu kadar sakin olduğunu anlamıyordum ve ona ısrar ettim:

“Kaptan, lütfen bir şey yapın, yoksa bu vahşiler birazdan salona kadar girmiş olacaklar!”

Kaptan söylediklerimden hiç etkilenmemiş gibi sakin bir tavırla yerinden kalktı ve kontrol panelindeki bir kutuyu açarak içindeki büyük düğmeye bastı. Sonra bana dönüp cevap verdi:

“Artık endişe etmeniz için bir sebep yok, problemi hallettim.”

“Belki şimdi kapakları kapatmış olabilirsiniz ama yarın gemiyi havalandırmak istediğimizde açılan kapaklardan içeri girmeyi deneyeceklerdir.”

“Belki de denerler, ama korkulacak bir şey yok emin olun.”

Kaptan’ın söylediklerine bir cevap veremedim ve ona güvenmekten başka bir çaremiz olmadığını düşünerek incelemelerimle ilgilenmek için çalışma masasına geçtim. Bir süre çalıştıktan sonra odama geçip uyudum.

Ertesi sabah uyandığымda gemide bazı kıpırtılar fark ettim. Harekete geçeceğimizi düşünerek

hazırlanıp salona gittim. Orada karşılaştığım Kaptan geminin kapaklarını açıp hava depoladıktan sonra yola çıkacağımızı söylediğinde yerlilerin içeri girme riskini hatırlattım. Bunun üzerine Kaptan'la beni yeniden şaşırtacak bir konuşmaya başladık:

“Bakın Profesör, endişenizi anlıyorum ama emin olun bu gemiye ben istemediğim sürece kimse giremez.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz Kaptan?”

“Uzun zamandır bu gemidesiniz ve her şey için bir önlemimiz olduğunu anlamış olmalısınız. Hadi gelin de size geminin en önemli savunma silahını göstereyim.”

Bu konuşmadan sonra Kaptan'ın peşinden salondan çıktım. Birlikte geminin çıkış kapaklarının yanına gittik. Koridorda rastladığımız Ned Land da bizimle birlikte geliyordu. Kapaklar açıldı ve tahmin ettiğimiz gibi yerliler geminin üzerine çıkmaya başladı. Fakat açık yerden içeri girmeye çalışan yerliler titreyip inleyerek düşüyordu. Olanları yakından görmek isteyen Ned merdivenin tirabzanını tuttuğunda titreyerek geri çekildi.

Bu olaydan sonra Kaptan'ın bunca zamandır neden bu kadar sakin olduğunu anlamıştım. Kaptan'ın kontrol salonunda bastığı düğme ile harekete geçen sistem, geminin bütün çıkışlarına elektrik akımı veriyordu. Bu sayede gemiye kimsenin girmesi ya da gemiden kimsenin çıkması olanaksız hale geliyordu.

Bütün bunlardan sonra gemi harekete geçmiş ve saatte otuz deniz mili hızla yola koyulmuştuk. Bir süre çalışmalarımı ilgilenip hava almak için güverteye çıktığımda Kaptan'ı yardımcısıyla konuşurken gördüm. Konuştukları dili anlamasam da önemli bir mevzu olduğu belliydi. Yardımcısı Kaptan'a ileriye göstererek oldukça hararetle bir şeyler anlatıyordu.

Neye baktıklarını anlamak için kamarama koşup dürbünümü getirdim. Güverteye tekrar çıkıp dürbünümü ayarlamıştım ki omzumun üzerinden uzanan bir el dürbünümü sertçe çekerek aldı. Kafamı çevirdiğimde bu elin Kaptan'a ait olduğunu gördüm. Bu hareketi için açıklama yapan Kaptan, bana ilk gün verdiğimiz sözü hatırlattı ve arkadaşlarımla birlikte bir süreliğine hücremize kapanmamızı istedi.

Gemiye inip konuyu dostlarıma anlattığımda herkesin morali bozuldu ancak istemesek de bu emre uymak zorundaydık. Bir iki dakika içinde yanımıza gelen tayfalar eşliğinde ilk gün kapatıldığımız hücreye alındık. Burada bizim için hazırlanan yemekleri yedikten sonra üzerimize çöken ağırlık yüzünden hepimiz uyuyakaldık.

Uyandığımda kendimi kamaramda buldum, üstelik çoktan sabah olmuştu. Başımın ağrısıyla anladım ki yediğimiz yemeklerde uyku ilacı vardı ve biz bütün geceyi olanlardan habersiz derin bir uyku içinde geçirmiştik. Şüphesiz dostlarım da olanlardan habersiz şekilde kendi odalarına götürülmüştü. Neler olduğunu belki de hiç öğrenemeyecektik.

Giyinip salona gittim. Önceki günden kalan araştırmalarımın başına geçtim. Tam bu sırada kızarmış gözlerinden geceyi uykusuz geçirdiği belli olan Kaptan, salona girdi. Bana doğru gelip kısa ve telaşlı bir selam verdikten sonra, doktorluk konusunda bilgim olup olmadığını sordu.

Böyle bir soru beklemediğim için şaşırmıştım. Yüzümün ifadesini gören Kaptan; yıllar önce tanıdığı birçok doğa bilimci arkadaşımın tıp ilmi konusunda da bilgisi olduğu için, benim de doktorluk

konusunda bilgim olabileceğini düşündüğü şekilde açıklama yaptı.

Kaptan haklıydı, Tarih Müzesi'nden önce birkaç hastanede doktorluk yapmışım. Bu bilgiyi Kaptan'a verdiğimde yüzünde bir sevinç ifadesi belirdi. Ancak kısa süre sonra bu sevincin yerini bir endişe bulutu kapladı. Onun bu halini gördüğümde gemide hasta birinin olduğunu anlamışım. Kaptan'dan hemen beni hastanın yanına götürmesini istedim.

Hızlı adımlarla tayfaların kamalarının olduğu tarafa doğru gittik. Sonunda bir kamaraya girdiğimizde, ranzada yatan adamın başında bir sargı olduğunu gördüm. Zavallı adamı muayene ettiğimde hasta değil yaralı olduğunu fark ettim.

Durumu oldukça ağırdı, kafasına aldığı darbe yüzünden beyin kanaması geçiriyordu. Pansumanını yapıp yarayı tekrar sardım. Nasıl yaralandığını sorduğumda, Kaptan geminin sallanması sırasında düşüp kafasını çarptığını söyledi. Ancak bu hiç de inandırıcı değildi. Bu kazanın bizi uyuttukları gece olanlar sırasında meydana geldiği, belki de bir savaş sonucu olduğu anlaşılıyordu.

Sargılama bittiğinde Kaptan durumu sordu. Adamın yanında düşüncelerimi söylemekten çekindiğimi anladığında, tayfanın Fransızca bilmediği konusunda beni rahatlattı. Ben de, adamın bu durumda çok yaşayamayacağını, ancak birkaç saati kaldığını üzülererek anlattım. Kaptan adamı kurtarmak için bir çare olup olmadığını sorduysa da yüzümdeki ifadeden hiçbir şansımız olmadığını anladığında adeta yıkıldı. Yumruklarını sıkıp gözlerinden akan yaş engellemeye çalıştı ama ne kadar üzüldüğü çok net belliydi. Güçlkle bana teşekkür eden Kaptan'ı orada bırakıp salona geçtim.

Bütün gün yaralının görüntüsü gözümün önünden gitmedi, hatta uykumda bile onunla uğraşım. Sabah uyandığımda kendimi çok yorgun hissediyordum. Geminin yüzeyde olduğunu anlayınca biraz temiz hava almak için güverteye çıktım. Kaptan burada tek başına denizi seyrediyordu. Hemen yanına gittim ve dostça selam verdim:

“Günaydın Kaptan.”

“Merhaba Profesör, size de günaydın.”

“Çok bitkin gözüküyorsunuz, iyi misiniz?”

“Biraz yorgunum, önemli değil birazdan geçer.”

“Umarım iyisinizdir.”

“Merak etmeyin. Bugün deniz altında bir gezi yapmaya ne dersiniz?”

“Yalnız mı?”

“Hayır. Ben ve tayfalarımla, isterseniz arkadaşlarınızı da davet edebilirsiniz.”

“Elbette, bu bana da iyi gelecek.”

“O halde hemen dalgıç elbiselerinizi giyip hazırlanın.”

Hazırlanmak için izin isteyip güverteden ayrıldım. Aşağı inerek dostlarıma gezi için hazırlanmalarını söyledim. Bu sefer herkes geziye katılacaktı. Yarım saat sonra hepimiz dalgıç elbiselerimizi giymiş şekilde çıkış hücresinde hazırдық. Ben ve dostlarım önce çıkış yaptık, Kaptan

ve tayfaları bizden sonra çıktı.

Denizin dibinde iki saat kadar yürüdüktan sonra, yaklaşık üç yüz metre derinliğinde bir mercan tarlasına varmıştık. Biz ilerlemeye devam ederken Kaptan ve tayfalarının durduğunu ve tayfaların Kaptan'ın işaret ettiği yeri kazmaya başladığını gördüm. Çukur iyice derinleştğinde dört tayfanın ellerinde taşıdığı beze sarılı bir şeyi çukura yerleştirdiğini gördüm. Çukurun üzeri iki tayfa tarafından kapatılırken, Kaptan ve diğer tayfalar elleri göğüslerinde diz çökmüş şekilde duruyorlardı. Bu olayın önceki gece ölen adamın cenaze merasimi olduğu çok açıktı.

Tören bittikten bir süre sonra gemiye döndük. Gemiye dönerken dikkatimi çeken bir şey oldu. Kaptan ve adamlarının gömdükleri denizcinin başına diktikleri mercandan oyulmuş haç tek başına değildi. Etrafa dikkatli bakılınca bundan başkaları da olduğunu görebiliyordunuz. Dalgıç elbiselerimi çıkararak dış sağanlığa geçip oturdum. Kısa süre sonra Kaptan da oraya geldi. Sonunda içimi kemiren soruyu sordum:

“Kaptan, söylediğim gibi adam kısa bir süre sonra öldü değil mi?”

Kaptan gözlerinde donuk ve bitik bir ifadeyle cevap verdi:

“Maalesef. Artık aramızda değil.”

“Şimdi okyanusun dibinde, arkadaşlarıyla birlikte uyuyor.”

“Evet, orası bir nevi bizim aile mezarlığımız.”

“Hiç olmazsa orda köpek balığı saldırılarından uzak ve huzurlular.”

“Doğru, köpek balıkları ve daha çok da insanlardan...”

Bu sözlerinden sonra Kaptan, elleriyle yüzünü kapatarak gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Bu kadar derinden etkilenmesi beni de çok üzmüştü. Sıkıntısını arttırmamak için izin isteyip onu yalnız bıraktım.

HİNT OKYANUSU

Yaşadığımız olayların üzerinden zaman akıp gidiyordu. Nautilus kapaklarını kapatıp denizlerin dibindeki seyrine devam etmekteydi. Artık Kaptan'ı daha seyrek görüyordum. Yaşadığımız olaydan sonra, onun insanlar hakkındaki düşünceleri bana daha da tuhaf gelmeye başlamıştı. Tayfanın gömüldüğü yerde köpek balıklarından çok insanlardan uzak tutulmaya çalıştığı düşüncesi beni huzursuz etmişti. Bu huzursuzluğumu yardımcıyla da paylaşmışım.

Conceil'e göre Kaptan insanlar tarafından anlaşılmayan bir bilim adamı, bir dahiydi. Oysa ben Kaptan'ın bilgisine saygı duysam da, onun insanlığa karşı beslediği bu kinden rahatsız oluyordum.

Tarih 28 Ocak'ı gösterirken karaya çıktığımızda, yaklaşık yedi mil uzaklıkta bir kara parçası gördük. Hemen kontrol salonuna inip yerimizi tespit ettim ve vardığımız yerin ünlü Seylan Adası olduğunu anladım.

Bir süre sonra yanıma gelen Kaptan, önümdeki haritayı işaret ederek konuşmaya başladı:

“Sizin de ölçümlerinizle tespit ettiğiniz gibi, önümüzdeki kara incileriyle ünlü Seylan.”

“Evet, biliyorum.”

“Bu adada bir inci avına çıkmak ister misiniz?”

Her ne kadar Kaptan'a eskisi kadar yakın hissetmesem de, böyle bir fırsatı bir daha ele geçiremeyeceğim için sevinçle kabul ettim. O da buna memnun oldu ve gülümseyerek avı organize etmek üzere dışarı çıktı. Ben de çalışmalarına devam ettim. Kısa süre sonra avı organize edip yanıma gelen Kaptan, her zamankinden daha dostça bir ses tonuyla konuşmamızı sürdürdü:

“İnci avı hakkında bilginiz var mı Profesör?”

“Çok az.”

“Bu konuda sizi biraz aydınlatmamı ister misiniz?”

“Buna çok sevinirim.”

“Dünyanın hemen her tarafındaki denizlerde inci avı yapılmaktadır. Ancak avlanan bu incilerin hiçbiri Seylan incisi kadar değerli değildir. Buraya gelen avcılar mart ayı gibi Manaar körfezinde toplanırlar.”

“Yani henüz av sezonu değil?”

“Evet haklısınız, ama endişe etmenize gerek yok çünkü biz sadece inceleme için birkaç tane istiridye toplayacağız.”

“Avcıların avlanırken izlemek güzel olabilirdi.”

“Haklısınız ama maalesef hem av mevsimi değil, hem de böyle bir riske girmemiz doğru olmaz.”

“Evet biliyorum, Nautilus ve siz insanlardan mümkün olduğunca uzak durmalısınız. Sizi bu konuda zorlayacak değilim. Siz devam edin lütfen.”

“Av zamanı birkaç yüze yakın gemi buradan bu serveti çıkartmaya çalışırlar.”

“Peki ne tür bir metotla avlanırlar?”

“Denize ucunda yassı bir taş olan, uzunca bir ip atılır ve onunla dalıp çıkılır.”

“Hâlâ bu eski yöntem mi kullanılıyor?”

“Evet. En gelişmiş ülkelerin adamları bile hâlâ bu yöntemi kullanıyor.”

“Oysa bizim kullandığımız dalgıç elbiseleri gibi bir donanım bu iş için çok faydalı olurdu.”

“Doğru söylüyorsunuz, ama hiçbir devlet burada çalışan işçilerin sağlığını o derece düşünmez. Onlar için önemli olan buradaki adamların ne şartlarda çalıştıkları değil, ne kadar gelir sağladıklarıdır. Bu zavallı adamların ne kadar paraya çalıştığını biliyor musunuz?”

“Hayır, ne kadar?”

“İçinde inci olan her istiridye için bir frang alıyorlar. Fakat her gün çıkarttıkları onlarca istiridyeden sadece birkaçında inci oluyor. Bu yüzden de ortalama günde yirmi franga bu eziyeti çekiyorlar.”

“Bu çok büyük bir haksızlık, insanlar eski yöntemlerle hem de canları pahasına dalıyorlar. Çok yazık.”

“İşte bu tür haksızlıkları ve bu tip olayların insanlık içinde hiç de az olmadığını düşünürseniz, benim neden bu kadar uzak durmak istediğimi anlayacaksınız Profesör.”

Bu sözden sonra kısa fakat derin bir sessizlik olmuştu. Kaptan'ın sözleri beni ciddi şekilde etkilemişti. Bu adam beni her geçen gün hem şaşırtıyor, hem de kafamın karışmasına sebep oluyordu. Düşüncelerimi bölen yine Kaptan'ın sözleri oldu:

“Sizi oraya götüreceğim, belki birkaç avcı kayığına da rastlarız. Böylece siz de nasıl avlandıklarını görürsünüz.”

“Bu teklifinizi dostlarım adına da memnuniyetle kabul ediyorum.”

“Yalnız önemli bir bilgi daha var.”

“Nedir?”

“Köpekbalıklarından korkar mısınız Bay Arronax?”

“Köpek balığı mı?”

“Evet!”

“O ürkütücü hayvanlara henüz alışamadım.”

“İçinde bulunduğumuz Hint Okyanusu'nda oldukça fazla köpekbalığı vardır. Ama endişe etmeyin, ben onlara epey alışkınım. Eğer fırsatını bulursak onlardan da bir iki tane avlarız. Böylece siz de değişik bir deneyim yaşarsınız.”

“Doğrusu bunun için sabırsızlandığımı söyleyemeyeceğim.”

“Meraklanacak bir şey yok, güvende olacaksınız. Evet artık uyusak iyi olur, çünkü inci avı için yarın çok erken kalkacağız. İyi geceler Profesör.”

“İyi geceler Kaptan.”

Bu konuşmanın ardından Kaptan salondan çıkıp gitti. Ben bir süre daha oturup, köpekbalıklarıyla ilgili düşündüm. Bu sırada iyi geceler dilemek için yanıma gelen Ned ve Conceil’e durumu anlattım. Conceil ilk kez bir inci avına katılacağı için çok sevindi. Ned Land da inci avıyla ilgili bir şeyler duymuştu ama emin olmadığı konular vardı. Bu yüzden kafasını karıştıran soruları sordu:

“Benim bildiğim inci, kadınların kolyelerinde ya da çeşitli süslemelerde kullanılan bir çeşit taş. Nasıl olup da avlandığını bir türlü anlamıyorum. bu işin aslını bana anlatabilir misiniz profesör?”

“Elbette Ned. İnci hakkında bildiklerin doğru, ancak eksik. İnci dediğimiz şey aslında bir taş değil. İstiridyeye denen hayvanın, kabuğunun içinde dış dünyadan kendini korumak ve evini sağlamlaştırmak için ürettiği bir salgı. Bu salgının içerdiği mineraller sayesinde sertleşerek, sedefleşmesi ve çok güzel bir görünüme kavuşması yüzünden insanlar onu süs eşyalarında, mücevherlerinde kullanıyorlar. Bu salgının oluşması uzun sürdüğü ve her istiridyeden işe yarayacak kadar çıkarılamadığı için de inci çok değerli bir şey.”

“Peki bir istiridyenin içinde birkaç tane inci olabilir mi?”

“Bazılarında evet, ama bu çok nadir olur. Yarın topladığımız istiridyeleri açarken bunları daha detaylı şekilde anlatırım. Haydi bakalım yatma vakti. Yarın bizi çok hareketli bir gün bekliyor.”

“Bu sohbetten sonra herkes kamarasına çekildi ve ben de köpekbalıklarını düşünmeden uyumaya çalıştım.”

Gün ışımadan uyanıp salona gittiğimde Kaptan oradaydı. Endişeli olduğumu hissettirmemek için uğraştığımı anlayan Kaptan beni rahatlatmak için konuşmaya başladı:

“Hazır mısınız Profesör?”

“Evet ama biraz korktuğumu itiraf etmeliyim.”

“Daha önce de söylediğim gibi endişelenecek bir şey yok. Arkadaşlarınız bize katılmayacaklar mı?”

“Katılacaklar. Sanırım çıkış için hazırlanıyorlar. Gemiye durdurduğunuzu görüyorum. Avlanacağımız yere yakın mıyız?”

“Hayır, biraz daha mesafe var.”

“O zaman yine uzun bir deniz altı yürüyüşü yapacağız sanırım. Ben gidip dalgıç elbiselerimi giyeyim.”

“Hayır, buna gerek yok. Gemiye körfezden bayağı uzakta sabitledim. Bu sefer bir sandalla açılıp, normal balıkçılar gibi oraya ulaşacağız. Kıyafetlerinizi dalmadan önce giyeceksiniz. Hazırsanız çıkalım.”

Bunun üzerine birlikte sandala gittik. Dostlarım tayfaların yönlendirmesiyle sandala binmiş bizim gelmemizi bekliyordu. Yola çıktıktan bir süre sonra Kaptan'ın işaretiyle durduk. Durduğumuz yerde derinlik bir metre kadardı ve Kaptan av mevsiminde gemilerin burada toplandığını söyledi. Tayfalardan birinin yardımıyla elbiselerimizi giydik. Suya dalmadan önce, sesimdeki endişeyi mümkün olduğunca gizleyerek Kaptan'a kafamdaki soruları sordum:

“Yanımıza el fenerlerimizi alacak mıyız?”

“Hayır, çok derinlerde dolaşmayacağımız için el fenerine ihtiyacımız olmayacak. Güneş ışıkları bize yeterli olur. Ayrıca el fenerleri birtakım tehlikeli hayvanları üzerimize çekebilir.”

“Peki tüfeklerimizi alacak mıyız?”

“Tüfek bu avda işimize yaramaz. Hepinizin belindeki bıçaklarla işimizi halledeceğiz.”

Bu konuşmanın ardından denize daldık. İçeri girdiğimde kafamdaki bütün olumsuz düşünceler ve endişeler dağılmıştı. Balıkların ve yosunların canlı renkleri, yengeçlerin ve denizkestanelerinin güzelliği beni rahatlatmıştı. Biraz yürüdüktan sonra Kaptan'ın işaretiyle inci tarlasına geldiğimizi anladık. Ned Land hemen toplamaya başladı ve kısa sürede torbasını doldurdu. Ben ve Conceil ise para etmesinden çok araştırmalarımıza yardımcı olacak ilginç incileri bulmaya çalışıyorduk.

Kaptan'ın işaretiyle onu takip ettik. Gezdiğimiz bu yerleri çok iyi bildiği anlaşılıyordu. Bizi bir kayalık mağarasına götürdü. Conceil ve Ned mağara girişindeyken onunla işaret ettiği yöne ilerledim. Burada bana kabuğunun genişliği yaklaşık bir metre olan bir istiridyeye gösterdi. Gördüğüm şeyden çok etkilenmiştim. Kaptan'ın bıçağı yardımıyla istiridyeyi açması üzerine bir kez daha hayrete düştüm. Kabuğun içinden Hindistan cevizi büyüklüğünde bir inci çıktı. Kaptan bıçağını kabuğun kapanmasını önlemek için arasına sıkıştırarak, onu rahatça incelememe yardım ediyordu. Daha yakından bakmak için elime almak istediğimde ise, bıçağı birden çekerek kabuğu kapattı. Bu çok değerli hazineyi kendi koleksiyonu için büyüttüğünü anlamıştım. Onun daha da büyümesini sağlamak için bir süre daha ona dokunulmasını istemiyordu.

Mağaranın girişinde araştırmamızı sürdürdüğümüz esnada, Kaptan eliyle kayalıkların arkasına saklanmamızı işaret etti. İşaret ettiği yöne baktığımda, denizin üzerinde bir karaltı gördüm ve köpek balıklarının gelmiş olmasından endişe ettim. Kısa süre sonra yaklaşan bir balıkçı kayığı olduğunu anladık. Kaptan izlemek istediğimiz av görüntüsünü bize sağlamıştı.

Gelen balıkçı teknesinden denize atılan ipin ucunda daha evvel bana anlattığı gibi bir taş bağlıydı. Aşağı inen işçi her gelişinde nefesi yettiği kadar suda kalıp, mümkün olduğunca fazla istiridyeye topluyordu.

Her şey çok güzeldi. Böyle bir şeye şahit olmak benim gibi bir bilim adamı için önemliydi. Bu gördüklerimin ne kadar önemli tecrübeler olduğunu düşündüğüm sırada, avlanan işçi korkuyla sandalına doğru kaçmaya başladı. Neler olduğunu anlamamız kısa sürdü. Denizcinin arkasında büyük bir karaltı belirdi. Bu Kaptan'ın bahsettiği köpek balıklarından biriydi. Kaçmaya çalışan zavallı adam tam sandalına varacaktı ki, balığın kuyruğuyla savurduğu dalganın etkisiyle ip elinden kaydı. Bayılan adam denizin dibine doğru batıyor, aç balık da avının peşinden hızla gidiyordu. Az sonra önümüzde bir facia yaşanacağını düşünerek çok korkuyordum.

Bu sırada bıçağına sarılan Kaptan atıldı ve balığa doğru gitmeye başladı. Tehlikenin geldiğini

sezen balık, avının peşinden gitmeyi bırakıp Kaptan'a yöneldi. Köpek balığı tam saldıracağı sırada, Kaptan çevik bir manevra yaparak bu saldırıyı savuşturdu ve elindeki bıçağı balığa sapladı. Balık yaralanmıştı ancak Kaptan da balığın can havliyle savurduğu kuyruğunun darbesinden kurtulamamıştı.

Balığın darbesiyle dengesini kaybeden Kaptan zor durumdaydı ve balık yeni bir atağa geçmişti. Bu sırada avlanırken ne olursa olsun yanından eksik etmediği zıpkınını çıkaran Ned onlara doğru atıldı. Gerilerek attığı zıpkını, Kaptan'ı ısırarak üzere olan balığı tam karnından vurarak öldürdü.

Hepimizin içi rahatlamıştı. Ancak Kaptan telaşlı tavırlarla, hemen denizin dibinde baygın yatan inci avcısına koştu. Onu suyun üstüne çıkarıp sandalına bindirdi ve kendine gelmesi için suni teneffüs uyguladı. Adam ayılıp kendine geldiğinde, önce üzerimizdeki garip kıyafetlerden korktu ama başlıklarımızı çıkarttıktan ve eline bir avuç inci tutuşturduktan sonra çok mutlu oldu.

İnci avcısının iyi olduğuna emin olunca, ona veda edip kendi sandalımıza döndük. Kaptan saygı dolu bir ses tonuyla Ned'e teşekkür etti:

“Hayatımı kurtardınız Ned Usta, teşekkür ederim.”

“Önemli değil Kaptan, unutmayın siz de benimkini kurtarmıştınız.”

En sonunda Ned'in bile Kaptan'la bir bağı olmuştu. Bu ilginç adamın hepimizin hayatında bir yeri vardı artık. Gün içinde gördüklerimden sonra, Kaptan'ın insanlarla ilgili duygularını bir türlü anlayamıyordum ve gemiye vardığımızda bunu ona sordum:

“Kaptan, hem insanlardan ve insanlıktan nefret ettiğinizi söylüyorsunuz, hem de hiç tanımadığınız bir adam için hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz. Sözlerinizle davranışlarınız arasındaki bu çelişkiyi bana açıklayabilir misiniz?”

Gemime geleli oldukça uzun bir zaman oldu Profesör. Hareketlerimi haklı bulmayabilirsiniz ama niyetimi anladığınızı düşünüyordum. Bakın insanlıktan nefret ettiğim doğru. Ama bugün kurtardığım adam insanlığın koyduğu birçok ezici kuralın, sınıf farkının ve gereksiz entrikalarla yönetilen devletlerin bir kurbanı. Hayatı boyunca çalışmış, ama hiçbir zaman çalışmadan başkalarının üzerinden geçinenlerin sahip olduklarına sahip olamamış. Sürekli haksızlığa uğramış ve ezilmiş. İşte bu nedenle onun sahip olduğu tek şeyi olan hayatı için kendiminkini seve seve feda edebilirim. İnsanlığa karşı olan nefretime gelince; bu sadece insanların onların kurallarıyla oynamayan herkese karşı duydukları nefretin bir yansıması o kadar. Umarım sizi aydınlatabilmişimdir.

KIZILDENİZ

Akşamüzeri saatle otuz mil hızla Seylan Adası'ndan uzaklaşıp Maldiv Takım Adaları ile Lakadiv Takım Adaları'nın arasından geçerek yolumuza devam ettik. Ertesi gün hava almak için su yüzeyine çıktığımızda, etrafta hiçbir kara parçası gözüküyordu.

Seyrettiğimiz rota bizi Umman Denizi'ne götürüyordu ancak burası başka hiçbir yere bağlanmıyordu. Bu durumu Ned Land da fark etmişti ve sıkıntılarını benimle paylaştı:

“Profesör nereye gittiğimizi biliyor musunuz?”

“Kaptan'ın istediği yere.”

“Umarım bu rotayı takip etmekte ısrarcı olmaz, zira bir yere bağlanamayarak aynı yolu geri dönmek zorunda kalacağız.”

“Neden? Belki de Kızıldeniz'e gideriz.

“Orası da bir ucu açık bir gölden farksız, Süveyş Kanalı da henüz açılmadı. Orayı kullanarak da Akdeniz'e çıkamayız.”

“Biliyorum Ned, ancak sen de şunu biliyorsun ki Kaptan'ın oldukça bol vakti var. Ama senin Avrupa'ya dönmek için bu kadar acelen olduğunu bilse eminim bir yolunu bulurdu.”

“Dalga geçmeyin Profesör, bunu tek isteyen ben değilim. Peki sizin tahmininiz nedir?”

“Bence Arabistan sahillerini dolaştıktan sonra, Afrika sahillerini takip ederek Ümit Burnu'ndan Atlas Okyanusu'na çıkacağız.”

“Peki Profesör, bu çelik kafesten ne zaman kurtulacağımız hakkında bir fikriniz var mı acaba?”

“Sabırlı ol Ned, bunu daha önce de konuştuk. Elbet bu tutsaklığın sonu gelecek ve zamanı geldiğinde hepimiz birlikte buradan gideceğiz.”

Verdiğim cevaplardan memnun olmasa da; tek başına buradan gidemeyeceğini bildiği için çaresizlik içinde derin bir nefes alan Kanadalı, yanımdan ayrıldı. Bu sırada denizin içinde saatte kırk mil ile yol alırken, gemideki hava azaldığı için yukarı doğru çıkmaya başlamıştık. Bu sırada hızını düşüren geminin kapakları açılınca, dış sahanlığa çıktım. Tarih 3 Şubat'ı gösteriyordu, Umman Denizi'ne giriş yapıyorduk ve buranın en önemli kendi olan Muscat'ı uzaktan görebiliyorduk. Gemi burada hiç oyalanmadan yoluna devam etti ve 5 Şubat'ta Aden Denizi'ne girdik. Geri döneceğimizi sanan Kanadalı yanılmıştı. Gemi saatte elli deniz mili hızla Babülmendeb Boğazı'nı geçip Kızıldeniz'e girdi.

Kaptan'ın bu kapalı denize neden girdiğini anlamamış olsam da daha önce hiç gelmediğim bu yeri gördüğüme memnundum. Burada eskisi kadar hızlı gitmeden, bazen denizin üzerinden bazen de altından birkaç gün yol aldık. Yine geminin yüzeyde olduğu bir gün, güverteden etrafı seyrediyordum. Kaptan yanıma gelerek konuşmaya başladı:

“Merhaba Profesör, Kızıldeniz'i beğendiğiniz mi? Balıkları, süngerleri ve mercan tarlalarını iyice inceleme imkanınız oluştur umarım.”

“Evet Kaptan, Kızıldeniz’e girmenize çok sevindim.”

“Bildiğiniz gibi Nautilus, oldukça dayanıklı ve kullanışlı bir gemi. Onunla gidemeyeceğimiz hiçbir yer yok. Kızıldeniz’in akıntı ve fırtınalarında bile rahatça yol alıyoruz.”

“Evet haklısınız. Birçok kaynakta buranın ne kadar tehlikeli bir deniz olduğunu okumuşum.”

“Doğru, Yunan ve Latin tarihçileri de bu denizin akıntıları hakkında aynı şeyleri söyler ve gemilere buradan uzak durmalarını önerir.”

“Anlaşılan o tarihçilerin Nautilus gibi bir gemiden haberleri yokmuş.”

“Çağımızın insanları da aynı düşüncedeler. Nautilus gibi bir gemiyi inşa etmeleri de yıllarını alacak. Uygarlık ne yazık ki çok yavaş ilerliyor Profesör.”

“Evet haklısınız, Süveyş Kanalı’nın henüz açılmamış olması da bunun bir göstergesi.”

Bir süre gülümseyerek denize bakan Kaptan tekrar söze girdi:

“İki gün sonra, Port Said limanına gireceğiz.”

“İyi ama iki günde Ümit Burnu’nu dolaşarak limana ulaşmamız imkansız.”

“Ümit Burnu’ndan geçeceğimizi kim söyledi? Buradan yolumuza devam edeceğiz.”

“Ama kanalın henüz açılmadığını az önce konuştuk.”

“İnsanların şimdi yapmaya çalıştığı kanalı, asırlar önce doğa zaten yapmıştı.”

“Yani siz şimdi, Akdeniz’le Kızıldeniz arasında bir geçit olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Evet, karanın altından geçen suyla kaplı oldukça geniş bir tünel var.”

“Bu tüneli siz mi buldunuz Kaptan?”

“Evet biraz mantığımı kullanarak, biraz da şans eseri!”

“Peki bu keşfin detaylarını öğrenebilir miyim?”

“Elbette, anlatayım: Akdeniz’de yakaladığım balıkların aynılarını Kızıl deniz’de de yakalamıştım. Bunun sebebini araştırmaya koyuldum ve Akdeniz’de yakaladığım bazı balıklara işaretler koyarak serbest bıraktım. Kızıldeniz’de avlanarak bu balıkları aradığımda, beklediğim sonuca ulaşmış işaretlediğim balıkları bulmuştum. Bu da beni iki deniz arasında bir tünel olduğuna ikna etti ve arayıp o tüneli buldum. Birazdan bu tüneli size de göstereceğim.”

Bu haberi alınca çok heyecanlandım ve bir an önce dostlarıma haber vermek için doğruca salona gittim. Duyduklarımı anlattığımda Kanadalı böyle bir şeye inanmadı. Ama Conceil, bundan iki sene önce Nautilus gibi bir geminin de varlığından haberimiz olmadığını hatırlatarak ona karşı çıktı.

O akşam Nautilus, Cidde önlerinde hava almak için yüzeye çıktı. Yüzeyde çok fazla gemi olduğundan havayı değiştirir değiştirmez dibe daldık. Ertesi gün yüzeye çıktığımızda ortalık oldukça sakindi. Dostlarımla birlikte etrafı seyretmek için dışarı çıktığımızda geminin ilerisinde bir karaltı gördük. Ned meraklanarak, o sırada yanımıza gelen Kaptan’a gördüğümüz karaltının bir gemi olup

olmadığını sordu.

Kaptan gülümseyerek cevap verdi:

“O bir gemi falan değil, ama bir gemi kadar kuvvetli olan bir ayı balığı.”

“Şimdiye kadar hiç ayı balığı avlamamıştım.”

“Bu balık balinalara benzemez. Onu avlamak çok zordur ve eti de bir o kadar lezzetlidir. Kendine güveniyor musun Ned Usta?”

“Eğer zıpkınım yanımda olsaydı, sizi böyle konuştuğunuza pişman ederdim. Bugüne kadar elimden kurtulan hiçbir balık olmadı.”

“Bu balığı avlamak gibi bir niyetin varsa, Nautilus’ta zıpkından bol bir şey yok. Senin için hemen bir tane ayarlayabilirim. Bir sandalla açılıp onu avlamaya çalışabilirsin. Ancak sana dostça bir tavsiyede bulunayım, bu balığı bir kerede avlayamazsan hayatın tehlikeye girer. Bunu bilmiş ol!”

“Bu konuda hiç şüpheniz olmasın Kaptan, ben kendimden eminim.”

Birkaç dakika sonra geminin yanında hazırlanan sandalda, güçlü kuvvetli altı tayfa yeterince zıpkınla hazır bekliyordu. Dostlarım ve ben de sandala bindik. Kaptan’ın gemide kaldığını görünce, ona seslendim:

“Kaptan, siz gelmiyor musunuz?”

“Ben gelmiyorum Profesör, şansınız bol olsun.”

Bunun ardından sandal hareket etti. Altı kürekçi bir makine kadar düzenli şekilde küreklere asıldı ve sandal dalgaların kıvrımlarına kendini bırakmış sessizce balığa yaklaşıyordu. Ned’in işareti üzerine durduk.

Kanadalı tam gerilip zıpkınını kaldırıp, atış pozisyonu almıştı ki, bir siren sesi duyuldu. Tam o anda balık dibe dalarken Ned zıpkınını savurmuştu. Ardından ıskaladım diye bağırarak yerinde tepinmeye başladı. Ben onu teselli edercesine denizin kıpkırmızı olduğunu gösterdim. Zıpkınının balığın üzerinde kalmadığını anlayan Ned, zıpkının olduğu yeri işaret etti ve tayfalar o yöne doğru kürek çekmeye başladı. Kanadalı zıpkınını aldıktan sonra tekrar balığın peşine düştük. Kanadalı her nişan aldığı anda, balık avlanacağını anlayıp denize dalıyordu. Bu kovalamaca yaklaşık bir saat kadar sürdükten sonra Ned iyice öfkelenmişti.

Bu sırada balık, bize dönüp intikam almak istercesine saldırıya geçti. Bunu gören usta tayfalarımız gerekli önlemi aldı ve balığın iyice hızlanarak bize doğru atılmasıyla oluşan çarpışmayı hafif atlattık.

Çarpışma sırasında Ned zıpkınını savurup balığı kalbinden vurmuş, balık can havliyle suya dalmıştı. Zıpkının ucuna bağlı olan fiçı sayesinde balığın yerini tespit ettik. Peşinden gidip hayvan tamamen can verdiğinde onu kayığa bağlayıp gemimize döndük. O gün akşam yemeğinde mükemmel bir ziyafet çektik.

Ertesi gün saat dokuzda gemi tekrar yüzeye çıktı. Ben de denizi seyretmek için güvertedeki Kaptan’ın yanına çıktım. Geminin ilerisinde suyun üzerinde bir ışık gözüküyordu. Bu ışığın ne olduğunu Kaptan’a sorduğumda, Süveyş Kanalı’nın feneri olduğunu öğrendim. Kaptan, kısa süre

sonrasında kanaldan geçeceğimiz için dümeni devralmak üzere içeri girmesi gerektiğini söyledi.

Gemi dalışa geçeceği için, ben de onunla birlikte içeri girdim. Kamarama yöneldiğim sırada Kaptan, onunla birlikte dümene gidip, kanalı yakından incelememi teklif etti. Bu teklifi büyük bir memnuniyetle kabul ettim ve birlikte dümen odasına gittik.

Bu odanın dört tarafında pencereler vardı ve dümen tam ortadaydı. Kaptan hemen dümenin başına geçti. Dışarıdan gelen tazyikli su seslerinden oldukça dar bir yerden geçtiğimiz belliydi. Kaptan'ın bahsettiği kanala girdiğimizde, pencerelerden Kızıldeniz sularının Akdeniz'e akışını izledim.

Her iki tarafımız oldukça yüksek iki duvar gibiydi. O kadar heyecanlanmışım ki, söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Yirmi dakika sonra Kaptan artık Akdeniz sularında olduğumuzu söyledi. Belki de dünyada sadece Kaptan Nemo'nun bildiği bu tünelden çok kısa bir sürede geçerek Akdeniz'e ulaştığımız.

Ertesi günün ilk ışıklarıyla deniz yüzeyine çıktık. Port Said limanı üç deniz mili kadar arkamızda kalmıştı. Akdeniz havası almak için güverteye çıktığımda Ned ve Conceil yanıma geldiler. Ned, alaycı bir tavırla konuşmaya başladı:

“Acaba Akdeniz'i ne zaman göreceğiz?”

Ben de onunla alay edercesine cevap verdim:

“Sevgili dostum Ned, şu anda Akdeniz sularındayız.”

Conceil hayretle söze girdi:

“Tüneli gece mi geçtik?”

“Evet dün gece geçtik. Şu karşıda gördüğünüz kent Port Said'dir.”

Kanadalı sözlerime inanamayarak, boynumda asıllı dürbünümü istedi. Dürbünümü ona verdim. Uzun uzun baktıktan sonra, şaşkınlıkla kabullendi:

“Evet, burası gerçekten de Port Said!”

Bu duruma çok şaşırılmış olmasına rağmen, Kaptan Nemo'nun mucizelerine alıştığı için şoku çabuk atlatan Ned telaşla konuşmaya başladı:

“Evet baylar, Akdeniz'de olmamıza gerçekten çok sevindim. Şu ya da bu şekilde madem buradayız, artık hepimizi ilgilendiren çok önemli meseleyi konuşmanın vakti geldi. Yalnız önce bizi kimsenin duymayacağı bir yere gidelim.”

Kanadalının konuyu nereye getireceğini biliyordum. Onu mantıklı cevaplarla ikna etmek için konuşma teklifini geri çevirmedim. Geminin burun tarafına gidip oturduk ve konuşmayı başlattım:

“Evet, Ned seni dinliyoruz.”

Kanadalı derin bir nefes alarak konuşmaya başladı:

“Artık Avrupa sularındayız, gemiyi terk etmek için bundan uygun zaman olamaz.”

“Ned, gemiyi terk ederek hayatımızı tehlike altına atmanın hiçbir manası yok. Burada belki de hiç olmadığımız kadar konforun içindeyiz. Gemide hiçbir zaman canımız sıkılmıyor. Üstelik Kaptan bizi iyi ağırlamak için elinden geleni yapıyor. Haksız mıyım?”

“Aslında haklısınız, gemide hiç canım sıkılmıyor. Yemekler ve yatak da çok iyi. Ama bu yolculuğun bir şekilde sona ermesi gerekli. Ömrümüzün sonuna kadar burada kalamayız değil mi?”

“Zamanı geldiğinde sona erecektir.”

“Peki ne zaman?”

“Zaman konusunda sana kesin bir şey söyleyemem, ama her şeyin olduğu gibi bu yolculuğun da bir sonu olacak.”

“Bakın Profesör, sizi anlıyorum. Bu gemide kendiniz ve mesleğiniz için çok değerli olan bilgiler ediniyor ve hayli eğleniyorsunuz. Ancak ben bütün ömrümü burada geçiremem. Karada olmayı ve eski yaşantımı özleyorum. Hem unutmayın, burada edindiğiniz bilgileri kimseyle paylaşmadığınız sürece hiçbir anlamları yok!”

“Haklısın Ned, inan seni anlıyorum. Ama senden sadece biraz sabretmeni istiyorum. Uygun zaman geldiğinde buradan birlikte gideceğimizi aklından çıkarma.”

“Ben de bu uygun zamanın ne zaman olduğunu merak ediyorum.”

“Buradan ayrılmak için en iyi fırsatı bulduğumuz zaman.”

“O fırsatın bize gelmesini beklemek yerine, neden kendimiz bir fırsat yaratmıyoruz?”

Bu sorudan sonra kısa bir sessizlik olmuştu. Sessizliği bozan yine Kanadalı oldu:

“Peki Profesör, size bir soru sormak istiyorum. Eğer serbest olsaydınız, bu gemiden ayrılmak ister miydiniz?”

Bu soru beni rahatsız etmişti tereddütlü bir şekilde cevap verdim:

“Bilmiyorum.”

Bu cevabımla sonuca yaklaştığını hisseden Ned yeni bir soru sormakta gecikmedi:

“Peki, bu teklifin bir daha tekrarlanmayacağını bilseydiniz, cevap vermekte yine tereddüt eder miydiniz?”

Ned bu sorularla beni sıkıştırmıştı. Kaçamak cevaplarla onu atlatamayacağımı anlamıştım. Bu kez dürüstlükle yanıtladım:

“Sevgili dostum, mantığınla beni alt ettin. Bu durumda yakaladığımız ilk fırsatta gemiyi terk etmek konusunda hazır olduğumu bildirmek isterim.”

“İlk fırsatla neyi kastetmek istediniz?”

“Mesela bir gece gemi Avrupa kıyılarına yanaştığı sırada...”

“Anladığım kadarıyla geminin hem kıyıya yanaşmış, hem de yüzeyde olmasını kastediyorsunuz?”

“Elbette.”

“Ama söylediğiniz durumda kaçmaya çalışırsak, tayfalar bizi hemen görür.”

“Başka bir durumda da kıyıya ulaşamayıp ölebiliriz. Bir alternatifin var mı?”

“Evet var.”

“Gemi kıyıdan uzaklaşıp dibe daldığı sırada, sandalla kaçmak. Böylece bizi kimse göremez.”

“Sandalin gemiye vidalarla bağlı olduğunu biliyorsun. O vidalardan nasıl kurtulacağız.”

“Üzülmeysin bunu halletmek için aletleri ayarladım.”

“Yalnız şunu unutmadan gerek, eğer bir şekilde yakalanırsak; eski özgürlüğümüzü ve tekrar kaçma umudumuzu sonsuza kadar kaybederiz.”

“Bunu en az sizin kadar iyi biliyorum Profesör. Ama gerçek özgürlük bu gemidekini kaybetme riskine değer!”

Bu konuşmadan sonra kendi kendime çok düşündüm. Kanadalıyı uyarmakta haklı olduğumu biliyordum. Kaptan Nemo, bizim kaçma planlarımızı hissetmiş gibi uzun süre denizin dibinden yüzeye hiç çıkmadı.

Uzun süre boyunca da kontrol salonundaki pencere açılmadı. Gemi çok büyük bir hızla yol alıyordu ve Akdeniz’i incelemek için hiç fırsat bulamıyordum. Bütün bunların sebebini Kaptan’a sormak istedim, ama ona karşı suçlu hissettiğimden hiçbir şey sormadım.

14 Şubat günü Girit’e yol alıyorduk. Akşam saatlerinde kontrol salonunda Kaptan’la yalnız kalmıştık. Kaptan emir vererek büyük pencereyi açtırmıştı.

Uzun zamandır izlemediğim manzarayı izlemek için cama yaklaştığımda denizin içinde belinden bir çanta sallanan bir adam gördüm. Adamın boğulduğunu sanarak Kaptan’a seslendim. Pencerenin önüne gelen Kaptan, sakin bir tavırla gördüğüm kişinin çok iyi bir yüzücü olan Nicolas Pesce olduğunu söyledi. Görünüşe göre Kaptan ve Nicolas Pesce tanışıyorlardı ve birbirlerinin sırlarına saygılıydılar. Pencerenin önünden geçen adam ve Kaptan selamlaştılar ve yolumuza devam ettiler.

Bu olayı sıradan bir şeymiş gibi geçiştiren Kaptan, salonun diğer tarafındaki kilitli dolaba gidip garip mekanizmalı kilidi açtı. Adeta ben odada yokmuşum gibi davranıyordu. Dolaptan, üzerinde “Mobilis N Mobili” yazılı bir sandık çıkarttı. Masanın üzerine koyduğu sandıktan çıkarttığı beş milyon frang edebilecek gibi gözükten altın çubukları, üzerinde Rumca yazılar olan başka bir sandığa yerleştirdi.

Bu işlemden sonra işaret düğmesiyle salona çağırdığı dört tayfaya verdiği sandığın, yukarı çıkartıldığını gelen seslerden anladım. Ertesi sabah, bu olayları dostlarıma anlattığımda hiçbirimiz bunlara anlam veremedik. Üstelik Kaptan’ın bu kadar çok altını nerden bulduğunu da anlayamadık.

Bütün gizemiyle Nautilus’teki yolculuğumuz devam ederken, hızla Cebelitarık Boğazı’nı geçiyorduk. Geminin hızı yüzünden kaçış için fırsat bulamamıştık ve bu civarda daha çok batık gemi görmeye başlamıştık.

TEKRAR OKYANUSTAYIZ

18 Şubat gece yarısı Cebeli Tarık Boğazı'nı geçişimiz bitti. Bir müddet daha aynı hızla yol alıp sonunda su yüzeyine çıktık. Dört ay gibi bir sürede tam on bir bin fersah yol kat etmiştik. Okyanusa girdikten sonra nereye gideceğimizi kestiremiyordum.

Dostlarımla güvertede biraz hava aldıktan sonra içeri girdik. Kanadalı bana yaklaştığında yüzündeki üzgün ifadeyi fark etmiştim. Sakin bir sesle onu teselli etmeye çalıştım:

“Ned, dostum üzüntünü anlıyorum. Ama gemi bu hızla giderken kaçmamız imkansızdı. Birkaç gün daha beklersek kaçmak için fırsat yakalayacağımıza eminim.”

“Hayır Profesör, birkaç gün daha beklemeyeceğiz. Kaçışı bu akşam İspanyol sahillerinde gerçekleştireceğiz. Biz Conceil ile her şeyi ayarladık, kaçış zamanı size de işaret vereceğiz. O zaman bize katılacağından eminim.”

Kanadalının bu kadar çabuk hazırlanacağını düşünmemiştim. Kaçışı biraz geçirmek için bir sebep buldum:

“Ned hava çok kötü, sen bir denizcisin ve havanın bu durumdayken her an patlayacağını bilirsin.”

“Kaçmak için bu tür tehlikeleri göze almak zorundayız. Özgürlük buna değer ve biz özgürlüğümüze gitmeye kararlıyız. Zaten geminin sandalı oldukça sağlam. Şansımız yaver giderse yarın en yakın sahile çıkmış oluruz.”

Davasında haklı olan bu adama itiraz edemedim. Ondan ayrılıp kamarama geçtiğimde düşündüm ve kendi isteklerim için dostlarımla özgürlüğünü engellememeye karar verdim. Bu sırada gemi kapaklarını kapatıp denize daldı. O gece yüzümdeki heyecandan amacımızı anlamaması için Kaptan'la karşılaşmamaya karar verdim. Bu yüzden kamaramda kalmayı tercih ettim. Gemiden kaçacak olmamız beni heyecanlandırıyordu ancak gitmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Gemide kalarak Atlas Okyanusu'nun derinliklerini incelemekten kaçmak beni üzüyordu. Gemi sürekli kıyıya paralel gidiyordu ve hesaplarıma göre Portekiz sahillerinden kuzeye doğru yol alıyorduk. Bu rota Ned'in isteğini karşılıyordu ve kaçış yaklaşmıştı. Ben de gitmek için hazırlanmaya başladım.

Kamaramdaki çalar saat sekizi vurduğunda, yabancı gözlerin beni izlediği korkusuna kapıldım ve hemen kamaramdan çıkarak büyük salona geçtim. Kontrol paneline geçtiğimde yönümüzün halen kuzeyi gösterdiğini gördüm. Salonda biraz dolaşıp başka şeylerle ilgilendiğimde kendimi rahatlamış hissettim ve kamarama döndüm. Üzerime soğuktan korunmak için kalın elbiseler giydim ve artık tamamen hazırdım.

Bir şeylerin ters girmesinden korkarak kamaramda Ned'den gelecek haberi bekliyordum. Onun yakalanma ihtimali beni çok korkutuyordu. Böyle bir şey olursa, hem özgürlük ümidini hem de her şeye rağmen değer verdiğim Kaptan Nemo'yu kaybedecektim.

Bu sırada gemi birden durdu ve gelen seslerden dibe oturduğunu anladım. Bu durumun Ned'in kaçış planına zarar vereceğinden emindim. Korkularım daha da artmıştı. Hemen dostlarımla bulup bir delilik yapmalarını engellemeliydim. Bu düşünceyle kapıya yöneldiğimde, kapı açıldı ve Kaptan Nemo içeri girdi.

Telaşlı olduğumu ve geminin sıcaklığına rağmen çok kalın giyinmiş olduğumu fark etmedi. Heyecanlı bir şekilde bana İspanyol tarihi ile ilgili sorular sormaya başladı. O anda kafam o kadar karışık ki, Fransız tarihini bile hatırlamıyordum. Sorularına cevap veremediğim için Kaptan bilmediğimi sandığı İspanyol tarihiyle ilgili tam iki saat konuştu. Sonra beni salona götürerek denizlerin altında, batık gemilerde bulunan hazinelerden bahsetti. O esnada Kanadalı'nın işaret göndermesinden endişe ederek Kaptan'ı nasıl oyalayacağımı düşünüyordum. Düşüncelerimin anlaşılmasında için onu dinlemeye karar verdim.

Salondaki büyük pencerenin önüne geldiğimizde, bana hazine yüklü birçok geminin battığı Vigo Körfezi'nde olduğumuzu söyledi. Sonra da batık gemileri gösterdi ve birkaç gün önce naklettiğini gördüğüm altınların kaynağını açıkladı.

Bu altınların bu gemilerde olduğu başkaları tarafından da bilinmesine rağmen, çıkartma maliyeti çok yüksek olduğu için kimse buna cesaret etmiyordu. Fakat bu hazineleri çıkartmak Kaptan için çok kolaydı.

Hazinelerin yerini işaretlediğini ve altınları çıkarttığını anlattı. Ancak söylediğine göre altınları kendisi için değil, dünyada zulüm altında olan uluslara yardım için kullanıyordu. Kaptan yine beni etkilemeyi başarmıştı. Belki insanlıktan nefret ediyordu ama haksızlığa uğrayan herkese yardım ediyordu. Bu onurlu adama kısa bir süre sonra ihanet edecek olmaktan çok büyük üzüntü duyuyordum. Bu sırada Kaptan normalden çok açıklama yaptığını düşünerek susmuştu.

Nautilus batık gemilerden yeteri kadar hazine toplayıp, batıya doğru saatte yirmi deniz mili hızla harekete geçmişti. Geminin hızlanmasıyla kaçış planımız da sona ermişti. O gece Ned'den haber gelmediği için dua etmekten başka bir şey yapamadım. Dostlarımın yakalanmış olma ihtimalini düşünmekten hiç uyumamıştım. Sabah uyanıp onlarla karşılaştığımda içim rahatladı. Ned önceki gece geminin durması yüzünden planını ertelemişti ve bu sefer gidişimize engel olan ben olmadığım için konuyu çok fazla kurcalamadı.

Tam yirmi gün boyunca Atlas Okyanusu'nda birçok yöne yol aldık. Bu geziler sırasında kimi zaman durup çeşitli yerlerde sondajlar yapıldı. Büyük salonda denizi seyrettiğim bir gün geminin kırk beş derece açıyla aşağı doğru indiğini gözlemledim. O kadar derindeydik ki ortalıkta hiçbir hayvan yoktu. Bu derinlikte o kadar ciddi bir basınç vardı ki, Nautilus'un bile bu basınca dayanabileceğinden şüphe ediyordum ama her zamanki gibi beni yanıltmayı başardı. Bu sırada Kaptan yanıma gelip oturdu. Birlikte manzarayı seyrederken, derinlik ölçen manometrenin dokuz bin metreyi gösterdiğini fark ettim. Bu derinlik bile beni fazlasıyla etkilemişti ama gemi yoluna devam etti ve sonunda on altı bin metreye kadar indik. Daha önce yeryüzündeki hiçbir bilim adamının inmediği bu derinliklerden bir hatıra almak istediğimi söylediğimde Kaptan tayfalarını çağırıp, bir objektif getirtti. Bu sayede bu derinliklerden hatıra olarak saklayabileceğim birçok fotoğraf çektik. Çekim işi bittikten sonra Nautilus'u daha fazla zorlamak istemeyen Kaptan yukarı çıkma emri verdi. Suyun basıncının itme gücüyle yukarı çıkışımız inişimizden çok daha kısa sürmüştü. Kaptan'ın emri vermeden önce sıkı tutunmam konusunda yaptığı uyarıyı dinlememe rağmen yere düşmüştüm. Gemi normale döndüğünde beni kibarca yerimden kaldıran Kaptan'la birlikte bu duruma bir süre gülmüştük. Her geçen gün onunla daha çok şey paylaşmamız arkadaşlığımızın ilerlemesine sebep olmuştu. Bu gemiden bir gün ayrılacağımı unutmamış gibi kendimi olayların akışına bırakmıştım.

Aynı günün akşamında Kaptan yanıma gelip bana ilginç bir şey daha göstermek istediğini söyledi.

Bana göstermek istediği bu ilginç Şey dalgıç kıyafetlerimizle dışarı çıkmamızı gerektiriyordu. Fakat daha önce deniz altında hep gündüz yürüyüŐleri yaptığımız için bu yolculuğun zor olacağını belirtti. Kaptan'ın bilgisine ve becerilerine öyle güveniyordum ki, onun yanında güvende olacağıma emin olduğumu söyleyerek bu davetini memnuniyetle kabul ettim.

Hemen giyinip hazırlandık ve dışarı çıktık. Bu seferki gezimizde sadece ben ve Kaptan vardık. Bana yine çok etkileyici ve Şaşırtıcı bir Şey göstereceğinden emindim. Geminin biraz uzağında bulunan bir ıŐıđı işaret eden Kaptan'ın peşinden ilerledim. Yarım saatlik bir yürüyüŐün ardından bir tepeye vardık. Yerde deniz çalıları ve anlam veremediğim birçok l ağaç gövdesi vardı. Yürümekte zorlandığım anlarda, Kaptan'ın kolunu tutarak destek alıyordum. Bir süre ilerlediğimizde gördüğüm manzaraya inanamadım.

ŐaŐıracađımı tahmin etmeme rağmen, beklentimin çok üstünde bir duygu hissettim. Gördüğüm manzara karşısında dona kalmıŐım. KarŐımızda insan eliyle yapılmış fakat Şimdi sular altında kalmıŐ koca bir kent duruyordu.

Harabeye dönmüş binalar, tapınaklar, ktklerle dolmuŐ yollar inanılmaz gözüküyordu. Ayakta kalan duvarları deniz yosunları kaplamıŐ, tapınak kalıntılarında denizkestaneleri yuva yapmıştı. Dalgıç elbiselerimiz yüzünden konuŐamadığımız için, geldiğimiz bu yerle ilgili bilgi alamadım. Bunu daha sonra açıklayacağını düşünüp, Kaptan'ın işaretiyle tepenin zirvesinde ışık saçan yere doğru yürüdüm.

Bu gördüğümüz ışık bir deniz volkanıydı. Volkanın yanına geldiğimizde merakımı bastıramayıp, Kaptan'a el kol iŐaretleriyle bulunduğumuz yerin neresi olduğunu sordum. Eline bir parça deniz kömürü alan Kaptan temiz bir taşın üzerine büyük harflerle bu Őehrin adını yazdı:

ATLANTIS

Gördüğüm şey beni daha da çok heyecanlandırdı. Demek yüzyıllar önce batan kayıp şehir burasıydı. Bir efsanenin içinde yürüdüğüme inanamıyordum. Hiçbir şey kaçırmadan etrafı incelemeye çalıştım. Şehri incelemeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Kaptan'ın beni uyarıp gemiye dönmemiz gerektiğini söylediğinde bu güzelliğe doyamamıştım.

Dönüş yolunda garip duygular içindeydim. Bana bu kadar güzel bir şeyi gösterdiği için Kaptan'a minnettardım ancak yıllardır bana sadık kalan Conceil ve birlikte yaşam mücadelesi verdiğimiz dostum Ned'e ihanet edemezdim.

13 Mart gece yarısı gemi yolunu değiştirerek güneye doğru yol almaya başlamıştı. Bu rotaya göre Kaptan'ın batıya dönüp Horn Burnu'nda dünya turunu tamamlayacağını düşünüyordum. Oysa Kaptan tahminlerimi yanıltıp güneye doğru olan rotamızı hiç değiştirmede. Amacının ne olduğunu kestiremiyordum. Gezimiz artık bilinmez bir hal almıştı. Sürekli denizlerde dönüp durmak benim için de zorlaşmış ve Ned'in kaçmak istemesine hak vermeye başlamıştım. Kaptan'ın öngörülemez rotası ve sürekli hız değişikliği yapması nedeniyle kaçış planımız oldukça aksamıştı. Bu tutsaklık halinin dostlarımı ne kadar üzdüğünün farkındaydım. Son günlerde çok fazla görüşmüyorduk. Ben Kaptan'la geziler yapıp incelemelerimi sürdürürken, onlar iyice içine kapanmış, çok fazla ortalıkta gözüküyordu. Ned'in yaşadığı stres yüzünden Kaptan'la karşılaştığı zaman bir terslik yapmasından korkuyordum.

Ertesi gün ikisi yanıma gelip bir süre sohbet ettikten sonra Ned garip bir soru sordu:

“Profesör, sizce Nautilus'ta kaç kişi var? Bence on beş kişi bu gemiyi pekala idare edebilir.”

“Bence bu gemi sıradan bir gemi değil, benim tahminlerime göre elli ya da altmış kişi olabilir.”

“Açıkçası bu geminin nasıl bir gemi olduğu beni artık hiç ilgilendirmiyor. Ama eğer dediğiniz kadarlarsa, üç kişiyle onları alt etmemiz zor.”

“Haklısın bu yüzden beklemekten başka çaremiz yok.”

Conceil de sabra ihtiyacımız olduğunu belirtip beni destekledi. Kaptan Nemo'nun sürekli güneye gidemeyeceğini, bir şekilde uygar insanların yaşadığı kıyılara döneceğimizi söyleyip Ned'i sakinleştirmeye çalıştım. Bir süre daha bekleyip, bu kıyılara geldiğimizde kaçış planımızı tekrar düşüneneğimize söz verdim. Ama bu duruma memnun olmayan Ned, sinirlenip dışarı çıktı. Yardımcımla ben de, bir süre sohbet ettikten sonra onu yalnız bırakmamak için yanına gittik.

Dışarıda çok güzel bir sonbahar havası vardı. Geminin yanından büyük bir balina sürüsü geçiyordu. Ned Land içini çekip konuşmaya başladı:

“Şimdi bir balıkçı teknesinde olsak, bunların nasıl avlandığını size gösterebilirdim.”

Conceil onu teselli etmek için Kaptan Nemo'dan izin almasını teklif etti. Bunun üzerine Kanadalı ok gibi fırlayarak gemiye girdi ve kısa süre sonra Kaptan'la birlikte geri döndü. Kaptan sürüyü inceledikten sonra konuşmaya başladı:

“Bunlar, sürü halinde geçen güney balinaları.”

“Kaptan eğer izniniz olursa sandalla açılarak birkaç tanesini avlamak istiyorum. Bu şekilde eski mesleğimi unutmamış olduğumu göstermiş olurum.”

“Sizi kırmak istemem Ned Usta, ama bu hayvanların ne eti ne de sütü hiçbir işe yaramaz. Sadece öldürme güdünüzü tatmin etmek için de bu hayvanlara zarar vermenize izin veremem.”

Bu cevapla yıkılan Ned’in üzüntüsü her halinden belliydi ama Kaptan bunu hiç umursamadan denizi izlemeye devam etti. Birkaç dakika sonra denizi işaret ederek gösterdiği siyah karaltıların çok daha tehlikeli hayvanlar olduğundan bahsetti. Ned’in bu fırsattan yararlanıp denize açılması için, Kaptan’a kaşalot olduğunu söylediği bu hayvanları Ned’in avlamasını teklif ettim. Ama Kaptan bunu kabul etmedi. Boyları yirmi metreye ulaşan, sırf ağız ve dişten ibaret bu korkunç hayvanları avlamak için Ned’in hayatını tehlikeye atmayacağını söyledi. Bu hayvanları Nautilus’un çelik gövdesiyle alt edeceğini belirtip, bu değişik avı izlemek için bizi büyük salona davet etti. Bu teklifi kabul ederek onun peşinden salona indik.

Kaptan dümen odasına geçip geminin yönetimini devraldı. Kaşalot sürüsü balinaları avlamak için hızla yol alıyordu. Kafası bedeninden büyük olan bu hayvanlar balina sürüsünü yakalamak üzereyken Nautilus araya girdi. Bir saat boyunca süren bir çarpışma sonrasında geminin çelik gövdesiyle neredeyse bütün kaşalotlar paramparça edilmişti. Geri kalanlar da canlarını kurtarmak için kaçmışlardı.

Savaş biter bitmez gemi yüzeye çıktı. Salona gelen Kaptan bizi üst güverteye davet etti. Yukarı çıktığımızda su yüzeyinin kıpkırmızı bir kan gölü olduğunu gördük. Her tarafta parçalanmış kaşalot cesetleri vardı. Kaptan, bir savaşı kazanmanın onuruyla Ned’le konuşmaya başladı:

“Evet Ned Usta, bu av hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Kusura bakmayın Kaptan ama bu bir av değil, resmen katliam. Biz denizciler asla amaçsız yere balık öldürmeyiz.”

“Ben amaçsız bir şey yapmadım, insanlara ve hayvanlara zarar veren bir canavar sürüsünü yok ettim.”

“Ben yine de zıpkın kullanmayı tercih ederim, bu hiç de adil bir dövüşme biçimi değil.”

“Sizin ve benim tercihlerimiz aynı olmayabilir Ned Usta. Hayatta herkes kendi seçimlerini yapar.”

“Evet haklısınız Kaptan, ama maalesef bazı insanlar diğerlerinin yerine de seçim yapmayı kendilerine hak biliyorlar.”

“Haklısınız, bazı insanlar başkalarının huzurunu bozmalarını hiç önemsemeden hareket edebiliyor.”

Bu söz düellosunun daha fazla tırmanması durumunda Ned’in tehlikeli bir şey yapmasından korktuğum için araya girdim ve acıktığımı söyleyerek salona geçmeyi teklif ettim. Konuyu dağıtma konusunda Conceil’in de bana yardım etmesiyle, olumsuz bir olayı önledik ve Kaptan’ın dümen odasına dönmesiyle gemi sakin bir şekilde yoluna devam etti.

ROTA GÜNEY KUTBU

Gemi güneye doğru gitmeye devam ediyordu. Zaman geçtikçe ısı düşüyor geminin içinde bile soğuğu iyice hissediyorduk. Kaptan'ın bize verdiği fok derisinden yapılmış elbiselerle hasta olmamız engellenmişti. Ama artık termometre eksi dört dereceyi gösteriyordu ve üşümek imkansızdı.

Orkney ve New Shetland Adaları'nı geride bıraktıktan sonra gemi yüzeye çıktı. Ben de manzarayı izlemek için sıkıca giyinip güverteye gittim. Orada rastladığım Kaptan'a Güney Kutbu'na gelip gelmediğimizi sordum. Kaptan bunu kesin olarak öğrenmek için bir süre bekleyeceğimizi söyledi. Conceil de gördükleri karşısında hevesli ve heyecanlıydı. Ama Ned Land son olaydan sonra pek ortalarda görünmemeyi tercih ediyordu.

Yarım saat sonra Nautilus'un biraz ilerisinde bir ada gördük. Kayalara çarpmamak için kıyıda uzakta durduk ve bu yeni karayı keşfetmek için sandalla açıldık. Bu geziye ben, Kaptan ve Conceil çıkmıştık. Adaya vardığımızda heyecanla atılan Conceil'in kolundan tutup engelledim. Sonra Kaptan'a dönüp fikrimi söyledim:

“Kaptan bu yeni karaya ilk ayak basan insan olma şerefi sizindir.”

“Teşekkür ederim Profesör, hayatım boyunca karaya bir daha basmamaya yemin etmiş olsam da; benden önce kimsenin basmadığı bir yer olduğu için buraya çıkacağım.”

Bunları söyledikten sonra karaya çıkan Kaptan'ı takip ederek bizler de sandaldan indik. İncelemelerimizi yaparken hava bozmuş ve tipi başlamıştı. Çalışmalarımızı yarım bırakarak gemiye dönmeye karar verdik.

Ertesi gün güvertede bulduğum Kaptan, havanın açık olduğunu ve incelemelerimize devam edebileceğimizi belirtti. Bir süre sonra tekrar adadaydık. Kaptan elindeki aletlerle bir süre ölçüm yaptıktan sonra bana dönüp sonucu bildirdi:

“Burası Güney Kutbu!”

Daha sonra beni ve Conceil'i engin bilgileriyle aydınlattı.

“Evet Baylar, Hollandalı Gheritk 1600 yılında altmış dördüncü enleme kadar gelerek Shetland Adası'nı buldu. Ondan yüz yetmiş üç yıl sonra 18 Ocak günü Amiral Cook altmış yedinci enleme kadar geldi.”

Bu konuşma bir süre daha devam etmiş ve Kaptan Güney Kutbu'nu keşfe gelen kişilerin adlarını teker teker saymıştı. Kısa bir sessizlikten sonra sözlerini tamamladı:

“İşte şimdi ben de Kaptan Nemo olarak 21 Mart 1863 tarihinde doksanıncı enlemi aşarak Güney Kutbu'nu keşfetmiş bulunuyorum.”

Bu sözlerden sonra Kaptan üzerinde N harfi olan bir bayrağı yere dikti. Böyle bir keşifte bulunduğumuz için mutlu bir şekilde gemiye döndük.

Ertesi gün yola çıktık. Hava eksi on beş dereceydi. Gemi yavaş yavaş dibe batmaya başladı. Yaklaşık dört yüz metre derinlikte yol alarak sakin bir yolculuk yapıyorduk. Akşam hepimiz kamaralarımıza çekilmiştik.

Gece bir sarsıntıyla uyandığımda geminin yan yattığını fark ettim. Hemen koridora çıktım. Orada rastladığım dostlarım da ne olduğunu bilmiyorlardı. Ama Ned nefret ettiği bu geminin sonunda karaya oturduğunu düşünüyordu. Vakit kaybetmeden büyük salona geçtik.

Hemen kontrol panelini ve duvardaki aletleri incelemeye başladım. Gemi üç yüz metre derinlikteydi ve neden durduğumuzu ancak Kaptan bilebilirdi. Bir süre sonra yanımıza gelen Kaptan, aceleyle duvardaki aletleri kontrol etti. Ona durumumuzu sorduğumda, bize buzullardan kopan bir parçanın yüzeye doğru çıkarken bizi üzerine aldığı söyledi. Hareket halindeki bir buzulun üzerindeydik ve gemiyi kontrol edemiyorduk.

Oldukça endişelenmiştik. Yukarı doğru sürükleniyorduk ve yüzen bir buz parçasına çarpıp arada ezilme ihtimalimiz vardı. Bir süre sonra bu kötü ihtimal gerçek oldu. Nautilus buzlar arasında sıkışmıştı.

Kaptan bizi salonun ortasında toplayarak açıklama yaptı:

“Baylar gemimiz ciddi bir tehlike altında. Bildiğiniz gibi buzların arasında sıkıştık. Burada iki kötü sonla karşılaşabiliriz. Birincisi havanın soğumasıyla buzulların büyüyerek bizi sıkıştırması ve geminin ezilmesi... İkincisi de buradan kurtulmadan önce havamızın bitmesi. Bu iki kötü senaryonun da gerçek olmaması için hep birlikte çaba göstermeliyiz.”

Hepimiz buradan kurtulmak istiyorduk. Bu yüzden Kaptan'ın komutası altında ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydık. Kaptan buradan kurtulmamız için buz dağına delerek çıkmamız gerektiğini söyledi. Bu işlemi dalgiç elbiselerini giyip iki grup halinde dışarı çıkararak yapacaktık. Kazmaktan yorulan grup içeri girecek ve diğeri işleme devam edecekti. Bu çalışma için Ned Land da bize yardım etmekte gönüllüydü. Kaptan da bu yardımı seve seve kabul etmişti. Hemen hazırlanıp çalışmalara başladık. İlk grup dışarı çıktı ve incelemeleri yaptı. Sonra buzulun en ince yerinden kazmaya başladılar. Ben ikinci grupta olduğum için büyük salondan çalışmalarını izliyordum.

Yapılan incelemelerde tabandaki buz kalınlığının on metre olduğu tespit edilmişti. İki saat sonra birinci grup yorulmuş ve biz kazmaya başlamıştık. Dört saatlik uğraştan sonra ancak bir metre kazabilmiştik. Bu hızla buzulu delmemiz dört gün sürecekti fakat bizim sadece iki günlük havamız vardı. Kazma işlemi sürerken yan tarafımızdaki buz dağına bize yaklaştığını gördüm ve işaret ederek Kaptan'a gösterdim. Kaptan bana gemiye çıkmamı işaret etti. Birlikte gemiye çıktığımızda bu durumdan kurtulmak için başka yöntemler bulmamız gerektiğini söyledi. Düşünmeye başladık ama benim aklıma bir şey gelmiyordu. Bir süre sonra Kaptan kaynar su kullanmayı önerdi. Bu fikrin işe yarayabileceğini düşündüm. Hemen geminin kazanlarında ısıtılan suyu dışarı püskürtmeye başladık. Termometre yükseliyordu ama buzul çok hızlı erimiyordu.

Ertesi gün kazma ve su püskürtme işi devam ediyordu. Sadece bir metre kalınlık kalmıştı ama havasızlıktan bitap düşmüştük. Buzu bu şekilde delmemiz imkansızdı. Yapılacak tek şey kalmıştı. Gemiye tam güç vererek buzulu kırmayı deneyecektik. Nautilus'un dayanıklılığının hayatımızı kurtarmasını ümit ediyorduk.

Kaptan, herkesin içeri girmesini emrederek dümene geçti. Tek kurtuluş şansımızı denemeye hazırдық. Gemi hareket etmeye başladı ve kısa süre sonra buzlu kırmaya başladık. Herkes sevinçle kurtuluşumuzu kutluyordu. Geminin donanımı yüzeye on metre kaldığını gösterirken havasızlıktan bayılmışım.

Uyandığımda güverteyedim. Denizin temiz havasını içime derin derin çekip kendime geldikten sonra beni oraya taşıyan dostlarıma teşekkür ettim. Bu olay bana hayatımızın ne kadar değerli olduğunu ve sonsuza kadar bu gemide kalmanın anlamsızlığını göstermiş oldu.

DEV AHTAPOTLAR

Güvertede otururken Conceil bana geminin şimdi nereye gideceğini sorduğunda, hiç düşünmeden kuzeye dedim. Ned haklı olarak uygar ülkelere ne zaman varacağımızı merak ediyordu. Bunu ben de tam olarak bilmiyordum ama artık en az onun kadar gemiden gitmek istiyordum. Kısa süre sonra geminin Horn Burnu'na doğru yol aldığını fark ettim.

Ertesi gün gece yarısı Amerika'nın güney ucuna ulaşmıştık. Kaptan'ı iki gündür göremiyordum. Fransızca bilen bir tayfadan aldığım habere göre geminin rotası Atlas Okyanusu'ndan geçecekti. Bu haberi dostlarımla paylaştığımda çok sevindiler. Ama tam olarak gideceğimiz yeri bilmek kaçış planı için çok daha etkili olacaktı. Bunu öğrenmemiz çok mümkün gözüküyordu ama artık planımızı gerçekleştirme ihtimalimiz daha fazlaydı. O geceyi umutla geçirdik.

Sabah, gemi su yüzüne çıktığında güverteye koştum. Kaptan'ın yardımcısı yerimizi tespit etmeye çalışıyordu. Bende ona yardım ettim ve birlikte gördüğümüz karanın Terra del Fuego olduğunu anladık.

Efsaneye göre bir denizci yerlilerin kulübelerinden çıkan duman yüzünden buraya ateş ülkesi demişti. Birazdan yanımıza gelen Kanadalı bu ülkeyi tanıdı ve bize karanın en yüksek yeri olan Sarmiento tepesinin denizcilere rehber olduğunu anlattı. Tepenin üstü açıksa denizin açık olduğunu, tepede bulutlar varsa fırtına çıkacağını anlattı ve bu tepenin hiç yanılmadığını ekledi.

Tepenin üstü açık ve berraktı bu yüzden bizi açık bir havanın beklediğini düşündük. Sonrasında geminin kapaklarını kapamasıyla içeri girdik ve gemi yirmi metre derine daldı.

3 Nisan günü bazen yüzeyde bazen de dipte yol alarak Patagonya kıyılarında ilerliyorduk. Güney Kutbu'ndan beri Kaptan'ı görmemiştik. Paraguay ve Brezilya'yı hızla geride bıraktık. Kaptan bu tür uygar ülkelerden hoşlanmıyordu. O güne kadar denizler altında on altı bin fersah yol almıştık. Yolculuk sırasında bazen çok hızlı gittiğimiz bazen de fırtına olduğu için kaçmayı aklımızdan bile geçiremiyorduk.

12 Nisan günü yüzeye çıkıp Guyana'yı geçmiş ve denizin dibine dalmıştık. Yolculuğumuzun on yedi bininci fersahındaydık. Denizin altında büyük bir ormanda yol alırken, büyük salondan manzarayı seyrediyorduk.

Conceil heyecanla bir şey işaret ederek bağırdı. Suyun dibinde fokurdayan bir yer vardı. Dikkatle oraya baktığımız sırada Kanadalı buranın ahtapot yatağı olduğunu açıkladı. Tam bu sırada dev bir ahtapot önümüze çıktı. Görünüşü insanı oldukça ürküten böyle bir yaratıkla dışarıda karşılaşmayı asla istemezdim.

Ben bunları düşünürken Conceil ve Ned ahtapotlar üzerine bir sohbete girişmişti. Conceil ahtapotların gemi batırdıklarını duyduğundan bahsediyor, Ned ise buna karşı çıkıyordu. Uzun süre bu tartışmayı yaptılar. Sonra Conceil'in bilmiş şekilde ahtapotlar üzerine verdiği bilgileri, Saint Malo kilisesinde gördüğü bir tabloya bağlamasına uzun süre güldük.

Bu sırada çevremizdeki ahtapotlar fazlalaşmış, her yanımızı sarmışlardı. Bunu fark ettiğimiz anda bir sarsılmayla durduk. Ned ve ben karaya oturmuş olsak bile böyle bir arazide hemen yolumuza devam edeceğimiz konusunda hem fikirdik. Neden durduğumuzu anlamak için gemiden birilerinin

açıklama yapması gerekiyordu.

Sonraki on dakika içinde, uzun zamandır görmediğimiz Kaptan salona girdi. Kontrol panelinde birkaç inceleme yaptıktan sonra yardımcısına anlamadığımız o dilde bir şeyler söyledi. Ben Kaptan'a dönerek sordum:

“Kaptan neden durduk?”

“Ahtapotlardan birinin kolu pervanelere takılarak çalışamaz hale getirdi. Buradan çıkmak için onlarla savaşmamız gerekecek sanırım.”

“Savaşmak mı? Peki nasıl?”

“Elektrikli silahlarımız onları etkilemez bu yüzden dışarı çıkıp bu işi baltalarla halletmeliyiz.”

Hepimiz durumun ciddi olduğunun farkındaydık. Birlikte yapacağımız bu mücadeleye Ned de zıpkınıyla katılmayı teklif ettiğinde Kaptan hemen kabul etti. Hazırlığımızı yapıp kapakların önüne geçtik. Kapaklar açılır açılmaz içeri dalan ahtapot kolunun bir tayfayı alıp götürmesine engel olamamıştık.

Ahtapotları bastırıp güverteye çıkmamız uzun zaman aldı. Bir süre de güvertede savaştık. Ned zıpkını bir o yana bir bu yana savuruyordu. Dikkatsiz olduğu bir anda ahtapot kollarından birini ona dolayarak güverteden aldı. Hepimiz Ned'in öleceğini düşünerek korktuğumuz sırada Kaptan baltasıyla Ned'i kapan kolu parçaladı. Güverteye düşen Ned, hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıp savaşa devam etti. Saatler süren bir savaşla ahtapotları alt etmeyi başardık. Sonunda dev ahtapotlardan kurtulmuştuk.

Pervane tekrar dönmeye başladığında yirmi beş metre derinde yol alırken, geçirdiğimiz savaşla ilgili bütün ayrıntıları defterime not alıyordum. Yolculuğumuza devam ederken, uygar kıyılara giderek yaklaşıyorduk.

Son olayların üzerinden altı gün geçmesine rağmen, Kaptan'a hiç rastlamamıştım. Salonda incelemelerimi sürdürdüğüm bir gün Ned yanıma geldi ve konuşmaya başladık:

“Profesör, artık bu gemiden ayrılmamızın zamanı geldi. Kaptan'ın bizi nereye götürdüğü belli değil ve zaten siz de bu gemiyle gidebileceğiniz her yeri incelediniz. Uygar kıyılara yakınken bu kaçıışı gerçekleştirmek zorundayız.”

“Evet Ned haklısın. Ama içinde bulunduğumuz bu durumda kaçmamız tehlikeli olabilir.”

“Ne gibi bir tehlikeden bahsediyorsunuz?”

“Kaptan'ın her durum için bir tedbiri olduğunu sen de gördün. Bizi her yoldan yakalayabilir.”

“O zaman buradan kurtulmak için bir yol bulun.”

“Nasıl bir yol?”

“Gidip onunla konuşun Profesör. Aramızda onunla en iyi anlaşılan sizsiniz. Eğer bu konuşmayı siz yapmazsanız ben yapacağım ve biliyorsunuz ki sizin kadar nazik biri değilim.”

Ned'in bu söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Onun Kaptan'la konuşmayı deneyip tatsız bir

şeylere sebep olmasını istemediğim için bu konuşmayı yapacağıma söz verdim.

O gece çok tedirgin olsam da gidip Kaptan'la konuşmayı kafama koymuştum. Bir süre gemide dolaşp Kaptan'ı aradım. Onu hiçbir yerde bulamayınca kamarasına gittim. Meşgul olduğu için konuşmaya gönüllü olmayan Kaptan'a ısrar ettim ve isteğimizi anlattım. Bu isteği hiç de hoş karşılamayan Kaptan bizi hiçbir zaman bırakmayacağını söyledi.

Kestirip atılmış bu konuşmayı dostlarıma anlattığımda herkes mutsuz oldu. Özellikle Ned çok sinirlenmişti. Artık Kaptan'ı dinlemek zorunda olmadığımızı ve Long Island'a geldiğimizde kaçmak istediğini söyledi. Artık hepimiz için kaçış kesindi. Ama ne yazık ki hedefimize yaklaştığımız sırada kopan büyük fırtına nedeniyle dibe dalan Nautilus'tan çıkamadık. Planlarımızın sürekli boşa çıkmasından bunalan Ned günlerce kamarasından çıkmadı.

22 Nisan günü sonunda su yüzüne çıktığımda Kaptan'ın dışarıda yerimizi saptamaya çalıştığını gördüm. Yaptığı ölçümlerden sonra bana dönüp konuşmaya başladı:

“Şu anda bulunduğumuz noktada Fransız bandıralı L Vengure adlı Amerika'dan çıkan buğday yüklü konvoyu koruma görevini üstlenen gemi İngiliz donanmasıyla karşılaştı. Oldukça büyük bir deniz savaşı yaşandı ve donanmayla baş edemeyen gemi teslim olmak yerine kendini batırmayı tercih etti. Gemileri batarken bütün denizciler “Yaşasın özgürlük” diye ba...”

Artık Kaptan'ın bu tarz bilgiçlik taslamaları bana bile sevimsiz gelmeye başladığı için sözünü keserek cevapladım:

“Biliyorum Kaptan, bu hikayeyi ben de duymuştum. Ama bu tür hikayeler gerçekten özgür olan, ya da özgürlüğe saygı duyan insanlar için güzeldir.”

Söylediklerimden rahatsız olan Kaptan'ın yüzü değişmişti. Tam bu sırada bir top sesi duyduk. Geminin tayfaları ve dostlarım koşarak güverteye geldi. Ned geminin uç tarafına koşarak keskin gözleriyle gördüklerini anlattı:

“Bu bir savaş gemisi!”

Heyecanlanarak Ned'in yanına doğru giderken yüksek sesle sordum:

“Geminin hangi ülkeye ait olduğunu görebiliyor musun?”

“Hayır bayrağını göremiyorum.”

Kaptan dürbünüyle gemiyi inceledikten sonra aşağı, dümen odasına indi. Bu fırsattan yararlanmak isteyen Ned aklına gelen fikri bizimle paylaştı:

“Bu gemi nereden olursa olsun bize bir mil kadar yaklaştığında denize atlayıp ona sığınmalıyız. Bu insanlar hangi milletten olursa olsun bizi kabul edeceklerdir. Buna eminim. Bu bizim son şansımız olabilir.”

Kanadalıya katılan Conceil atladığımızda beni diğer gemiye kadar götürmeyi üstleneceğini belirtti. Bu fikri düşünmeye bile vaktimiz olmadan açılan ateşten kaçmak için Nautilus'un içine kaçmak zorunda kaldık. Conceil bu geminin bizim içinden düştüğümüz gemi gibi Nautilus'un peşine düşmüş olabileceğini söyledi. Ona katılan Ned, üzerinde insanlar olmasına rağmen ateş açtıkları için

Nautulus'un artık diğer insanlar tarafından da tanındığı ve bir canavar olmadığının anlaşıldığını düşünüyordu. Ben de dostlarımla aynı şeyleri düşünüyordum ve Kaptan'ın bu durumda ne yapacağını merak etmeye başlamıştım.

Top mermileri etrafımızda uçuşuyordu. İsabet almamıştık ama tehlike büyüktü. Kaptan hâlâ ortada gözüküyordu. Bir ara güverteye çıkıp diğer gemiye işaret vermeyi düşünen Ned, bunu uygulamaya girişince peşinden gittik.

Ned mendilini çıkarıp işaret verdiğinde, arkamızdan uzanan güçlü bir kol onu tutup yere serdi. Bu Kaptan'dan başkası değildi. Kaptan deli gibi bağırmağa başlamıştı.

“Hain adam, Nautilus'un üzerine toplar yağarken seni güverteye bağlamamı mı istiyorsun!”

Bu sırada atılan toplardan biri bize isabet etmişti. Kaptan bu kez diğer gemidekilere korkak olduklarını söyleyip, kimliklerini sakladıkları için onları suçladı. Kendisinin korkmadığını haykırırken, bayrağını gururla göstereceğini söyledi. Hemen akabinde “N” harfi olan büyük bir bayrak açtı ve bana dönüp dostlarımı alarak içeri girmemi söyledi.

Kaptan'a dönüp aklıma gelen soruyu sordum:

“Bu gemiye saldıracak mısınız?”

“Ne saldırmaması, onu batıracağım!”

“Bunu yapamazsınız Kaptan, orada bir sürü insan var.”

“Elbette yapabilirim, oradaki bütün korkaklar kimliklerini gizleyerek beni yok etmeye çalıştı. Fakat ben onların İngiliz olduğunu biliyorum. Onların başına geleceklerden ben sorumlu değilim, ama yaptıklarını ödeyeceklerini bilin! Şimdi hemen içeri girin Bayım!”

Kaptan'ın bu çıkışı üzerine hemen içeri girdik. Gelen seslerden Kaptan'ın henüz yukarda olduğu anlaşılıyordu. Bir süre sonra sesler kesilmiş Nautilus harekete geçmişti. Çok hızlı gitmesek de, savaş gemisi bize yetişemiyordu. Kaptan zaman zaman hız keserek takip seviyesini koruyarak peşimizdeki gemiyi istediği yere çekiyordu. Hemen dostlarımla konuşup bu gece bu gemiden kaçmamız gerektiğini, karşıdakiler kim olursa olsun Kaptan'ın o gemiyi batıracağını söyledim. Bir an evvel kaçabilirsek diğer gemidekilere haber verme şansımız olabilirdi. Ned bana katıldı ve biraz bekleyip hava kararınca kaçmamızı önerdi. Kovalamaca saatler sürmüştü. Arkamızdakiler bir türlü vazgeçmiyor, Kaptan da daha çok sinirleniyordu. Gece üç gibi kaçış için kontrol yapmağa üzere güverteye çıktığımda Kaptan'ın orada olduğunu gördüm. Sabaha kadar aynı yerde oturan Kaptan yüzünden kaçma şansı bulamadık.

Sabahın ilk ışıklarıyla top sesleri yeniden duyulmaya başladı. Bu durumda Nautilus kapaklarını kapatıp denize daldı. Kaptan peşimizdeki gemiyi istediği yere çekmişti. Onlar bize toplarını savururken, Kaptan peşimizdeki geminin denizin altında kalan kısmına hızını arttırarak çarptı. Çok büyük bir sarsıntı olmuştu.

Hemen büyük salona koştum ve olanları izledim. Savaş gemisi yavaş yavaş batarken, içindeki insanlar kurtulmak için çırpınıyordu. Onları bu şekilde görüp yardım edememek çok acı vericiydi. Bir süre sonra Kaptan'a baktım. Gözyaşlarını saklamaya çalışarak salonu terk ediyordu.

Bu garip adamın nasıl bir ruh hali olduğunu anlamıyordum. Onlarca insanı yok etmiş sonra da bu yüzden gözyaşı dökmüştü. Artık sadece ondan uzaklaşmak istiyordum.

KAPTANIN SON SÖZLERİ

Kaptan dışarı çıktıktan sonra, geniş pencere kapanmıştı. O korkunç manzara gözlerimin önünden gitmiyordu. Bunca zamandır gemide gördüğüm güzelliklerin hepsi silinmişti sanki. Gemi yoluna devam ediyordu ama nereye gittiğimizi tahmin edemiyorduk.

O gece kamarama giderken Kaptan'ın odasından hıçkırık sesleri duydum. Biraz yaklaştığımda Kaptan'ın öldürdüğü insanlar için ağladığını anladım. Ama onun bu haline üzülemedim. Her ne olursa olsun insanları bu şekilde cezalandırmaya hakkı yoktu.

Bu olaydan sonra günlerce kuzeye yol aldık. Gemi tamamen sessizdi. Kimsenin keyfi, kalmamıştı. Bir sabah Kanadalı beni uyandırıp acele etmemi, kaçacağımızı söyledi.

Şaşkınlıkla ne zaman diye sorduğumda hazırlanmam gerektiğini ve bu işin o gece biteceğini söyledi.

Gemide kimse ortalıkta dolaşmıyordu. Bizim kaçtığımızı fark etmeleri zaman alacaktı. Ned gemiden yirmi mil ötede bir kara parçası gördüğünü söyledi. Yirmi mili geminin sandalıyla kolayca geçebilirdik. Başımıza gelecekleri göze almıştık. Kaçtığımızı anlarırsa onlarla dövüşecek, denize düşersek de gerekirse birlikte boğulacaktık. Bunun üzerine o akşam ne olursa olsun kaçmak için sözleştik.

Akşama kadarki zamanda, artık nefret duyduğum Kaptan'la karşılaşmak istemiyordum. Bu yüzden gün boyunca çok ortalıkta dolaşmadım ve akşam yemeğini yedikten hemen sonra tekrar kamarama gittim. Biraz sonra yanıma gelen Ned saat onda sandala gitmemi beni orda bekleyeceklerini söyledi ve çıktı.

Nautilus'un gidiş yönünü öğrenmek için hemen büyük salona koştum. Aletleri incelediğimde kuzeye doğru hızla ilerlediğimizi gördüm. Hazırlanmak için odama giderken salona son bir kez baktım ve oradaki günlerime veda ettim.

Odama gidip en kalın kıyafetlerimi giydim ve hazırlandım. Gitme zamanını beklerken, ilk günden beri gemide yaşadıklarımızın tamamını düşündüm.

Gitme vakti gelmişti, artık bu gemiden hemen çıkmak istiyordum. Sessizce kamaramı terk edip koridora çıktığımda Kaptan'ın kamarasından gelen haykırışları duydum:

“Tanrım! Yeter artık! Yeter!”

Bu sözleriyle belki de yaşadığı vicdan azabıyla boğuşan Kaptan için üzülmeyi fark ettim. Sonra hızla yukarı çıkıp, sözleştiğimiz gibi sandala gittim. Sandala bindiğimde dostlarım beni bekliyordu. Onlara hemen yola çıkmamız gerektiğini, Kaptan'ın uyumadığını söyledim. Ned, hemen yola çıkıyoruz diyerek elime bir bıçak tutuşturdu. Onlar vidaları sökerken ben de ipleri kesiyordum.

Bu sırada gemiden tayfaların bağırıışlarını duyduk:

“Maelstrom! Maelsrom!”

Duyduğumuz bu kelimeler geminin tehlikede olduğunu gösteriyordu. Norveç kıyılarının en tehlikeli yerindeydik. Maelstrom, ayın etkisiyle Feroe ve Loffo-den adaları arasında oluşan girdaptı. Buraya giren gemilerin kurtulamadığı biliniyordu. Başımıza ne geleceğini bilemiyorduk. Sandalın cıvatarını

tam olarak sökemeden girdabın içine girdiğimiz için gemiden savrulmuştuk.

Dengemi kaybedip düştüğüm için başımı çarptım ve sonra da bayıldım.

SONUÇ

O gece girdaptan nasıl kurtulduğumuzu hatırlamıyorum. Gözümü açtığımda Loffo-den Adası'nda bir balıkçı kulübesindeydim. Dostlarım da başucumda beni bekliyordu. Kendime gelmeme çok sevindiler ve sarılarak kurtuluşumuzu kutladık.

Hemen Fransa'ya dönemedik. Mevsim ölü olduğu için etrafta pek gemi yoktu. Ayda bir geçen bir posta gemisi olduğunu öğrendik ve onu beklemeye başladık. Gemiye beklediğimiz süre boyunca yerli halk bizi evlerinde misafir etti.

Bu güzel insanlara Nautilus'la denizler altında yaptığımız yirmi bin fersahlık yolculuğu tüm ayrıntılarıyla anlattım.

Bize hayatımızın bu en değişik gezisini yaptıran Kaptan Nemo'yu hiç unutmayacaktım. Nautilus'un girdaptan kurtulup kurtulmadığını hep merak ettim. Eğer kurtulamadıysa, böyle bir keşfin ve içindeki değerli hazinelerin yok oluşu insanlık için önemli bir kayıptı.

Kaptan Nemo'nun girdaptan kurtulup, içindeki nefret duygularını da o girdapta bırakmış olmasını ümit ettim. Çünkü onun kadar bilgili bir adam ancak bu şekilde dünyaya faydalı olabilirdi.

İçinde nefret barındıran biri, her ne kadar bilgili ya da başarılı olursa olsun; benim kadar bilgiye düşkün insanları bile kaybedebilirdi.

Yıllar sonra bile denizlere baktığımda, Nautilus'u bir yerlerde göreceğimi düşünerek uzaklara daldım.